

Giới thiệu Phú Quý

Phú Quý của tác giả Ký Thu là câu chuyện về cuộc đời và số phận của nàng từ nhỏ cho đến khi làm nha hoàn cho hần...

Phú Quý cũng là tên của nàng, nhưng chỉ khi vừa lên bảy thì lại bị đem đi bán cho người lạ, hai tỷ muội bọn họ không còn cơ hội gặp nhau. Nàng chỉ biết chấp nhận số phận của mình cho tam thiếu gia của nhà Âu Dương..

Không ngờ rằng khi xem bói thì chính nàng sẽ là người đem lại phú quý cho cả nhà hần, liệu câu chuyện về cuộc sống của nàng sau đó sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Hoàng hà quanh co khúc khuỷu trải qua Đô thành từ hướng đông Tân Tập thôn chậm rãi chảy tới.

Tân Tập thôn là một thị trấn nhỏ, nằm bên bờ Hoàng Hà, chung quanh là bờ cát mọc đầy cỏ lau, thôn dân ở đây đều lấy bắt cá làm mưu sinh, nhiều thế hệ an cư lạc nghiệp.

Đó là một sáng sớm mùa thu, Hoàng hà vẫn giống như mọi ngày gọn sóng lẫn tăn, Nhóm người đánh cá ngồi trên thuyền nhỏ cạnh bờ sông gần chỗ đánh cá, tung lưới kéo dây, một lần lại một lần.

Hơn chục chiếc thuyền nhỏ treo đầy lồng trúc đã đầy cá mà lục tục lay động rồi đi, chỉ để lại thừa thớt hai ba chiếc thuyền vì lồng trúc chưa đầy, không chú ý tới mực nước ngày càng tăng cao, sóng cuộn càng lúc càng mãnh liệt, tận cho đến lúc trên bờ có người hướng bọn họ kêu to -

“mau, mau vào bờ! Hoàng Hà tràn lũ!”

Trên thuyền nhóm người đánh cá nghe tiếng ngẩng đầu.

Hoàng hà tràn lũ? Sao có thể? Thời gian không đúng nha, năm nay tràn lũ sao lại sớm như vậy?

Nhóm người đánh cá hướng lên thượng du nhìn lại, chỉ thấy sóng vàng mãnh liệt, mặt sông vốn tĩnh lặng đã cuộn cuộn nổi sóng, hơn nửa một đợt sóng triều sớm đã đưa thuyền bọn họ xa khỏi chỗ đánh cá ban đầu.

“mau vào bờ! mau vào bờ!”

Nhóm người đánh cá còn ở trên mặt sông tranh nhau hỗ trợ, từng con thuyền nhỏ vội vàng lay động hướng về phía bờ.

Trong đó có một chiếc thuyền nhỏ đang muốn ra ngoài thu lưới thì phát hiện lưới không biết đã mắc phải vật gì đó, người đánh cá gọi bạn giúp đỡ, hai vợ chồng dùng sức kéo lưới, một trận sóng bất ngờ dâng lên nhảy mất hai người bị lưới kéo song song rơi xuống nước, biến mất....

Cát Tường là trưởng nữ của người đánh cá họ Kim, thân là chị cả sau khi cha mẹ ra ngoài bắt cá thì nàng liền rời giường đến phòng bếp nhóm lửa mức nước, phụ trách nấu cơm cùng làm việc nhà, chiếu cố ba muội muội nhỏ tuổi.

Nhị muội Như Ý có đôi khi dậy sớm, cũng sẽ đứng lên hỗ trợ.

Tam muội Hoa Khai, tứ muội Phú Quý ngẫu nhiên cũng sẽ giúp đỡ, chẳng qua cũng chỉ làm trò ngại chứ cũng không giúp đỡ gì nhiều.

Bọn họ một nhà sáu miệng ăn cuộc sống mặc dù không giàu có, lại thấy vô cùng thỏa mãn, thẳng đến ngày đó nước sông Hoàng hà tràn bờ sớm, ngoài ý muốn cướp đi cha mẹ các nàng, làm cho gia đình vốn vui vẻ hòa thuận biến đổi.

Năm ấy Cát Tường mới mười tuổi, Như ý chín tuổi, Hoa Khai, Phú Quý mới bảy, tám tuổi mà thôi, mất đi cha mẹ bốn tỷ muội không nơi nương tựa lại không có tiền mai táng cha mẹ, chỉ có thể theo đại thẩm cách vách thuyết phục an bài, bản mình chôn cất cha mẹ.

Năm ấy, các nàng mất đi cha mẹ.

Năm ấy, các nàng tỷ muội chia lìa.

Năm ấy, vận mệnh các nàng thay đổi khác nhau

Năm ấy, sau lại qua thật nhiều năm.....

Chương 2: Chương 1

Oa ! Cửa son thật rộng , trực tiếp kéo xe đi vào cũng còn dư chỗ , tân chủ tử thật sự rất có tiền a ! Ngay cả vòng đồng trên cửa cũng còn lớn hơn cả đầu nàng , thật là uy phong nha !

A! Bạc thang thật cao , cao như vậy làm sao đi lên được Cố ý muốn ức hiếp những người chân ngắn đây mà !

Nói đến chân ngắn .....Đội chút , có thể đừng đi nhanh như vậy hay không ? Nàng không muốn bị bỏ lại .....Xoạt ! Đây là sư tử đá sao ? Cảm giác giống như đang lườm người , chúng nó sẽ không lập tức sống lại , cần nàng một miếng đi !

Đúng rồi , phải nhanh chóng giấu kĩ cánh tay nhỏ nhỏ trắng mềm đi , không thể để lúc ẩn lúc hiện , Từ đại nương nói gia quy của ông chủ mới rất nghiêm , hạ nhân không hiểu quy củ không chỉ bị đánh , bị bỏ đói hai , ba bữa là chuyện bình thường .

Chuyện nàng không chịu được nhất chính là đói bụng , một bữa không ăn đầu óc liền choáng váng , mắt hoa hoa không nhớ được gì , nói không chừng sẽ quên quy củ , đặc tội chủ tử , cái này không thể được , nàng rất thích chỗ này .

Nhìn một cái .....Oa ! Oa ! Oa ! Hoa đẹp quá , cây thật cao , phòng ... . phòng ở thật lớn ... .Di tảng đá màu trắng , thật là kì lạ , hòn đá đẹp như vậy , trải trên mặt đất để người ta đạp lên không phải sẽ bẩn sao ?

" Nha đầu kia nguoi còn đứng đó ngơ ngác cái gì ? Mau cùng đi lên ! " Từ đại nương quay đầu gọi , bà thật có chút lo lắng , nha đầu kia ngốc nghếch , không phải dạng khôn khéo , không biết có thể khiến Trương quản sự vừa lòng hay không ?

Không nghe ra lo lắng của Từ đại nương , thân mình nho nhỏ đã sớm ngồi xổm , chuyên chú lấy cổ tay áo lau mặt đá trắng , " Tảng đá kia hơi bẩn , ta lau cho sạch sẽ chút . " Làm cho mặt đá trắng đầy bụi thật khó coi , vẫn là sáng bóng mới đẹp .

" Bẩn ? " Từ đại nương nhìn gương mặt tròn tròn mũm mĩm của tiểu nha đầu nhếch lên cái miệng nhỏ tròn tựa quỳ rạp trên mặt đất , toàn tâm toàn ý lau vết vằn trên phiến đá vũ hoa , thật không biết nên thở dài hay giận dữ , " Ai nha nha ! Trong đầu óc nguoi chứa cái gì vậy ? Đường lát đá vốn là để cho người đạp lên , nguoi lau làm cái gì ? Còn không mau đứng lên ! "

" Nhưng mà rất bẩn ..... " Trắng trắng nhìn rất đẹp , giống như sẽ tỏa sáng còn hơn trứng gà .....Nghĩ vậy nàng đột nhiên rất muốn ăn trứng gà nha , rất muốn rất muốn ... .Nàng đã đói bụng tới mức bụng không còn sức mà kêu , nếu lau xong tảng đá kia có thể ăn , thì thật tốt .

" Đây không phải là bẩn , đó là vân ban trên đá , lại nói , bẩn cũng không liên quan đến nguoi , Trương quản sự đang ở bên kia chờ nguoi , nguoi cứ chậm chạp , đến lúc đó bị roi quất cũng đừng bảo ta không nhắc nhở nguoi . " Nhìn bộ dạng khờ dại muốn chảy nước miếng , nha đầu kia sẽ không lại lấy tay bà làm cánh gà đi ? Nghĩ tới đây , Từ đại nương vẫn cảm thấy run lên một chút .

Thôi , thôi , nhanh chóng đưa người tới cũng coi như xong việc , việc gì phải trông nom nha đầu ngốc nghếch này , trách thằm trong bụng , năm lượng bạc vào túi rồi liền không quan hệ gì đến nàng nữa .

Lúc này phải kéo giá của nàng lên cao chút , dù sao trên tay bà cũng bị nha đầu kia lưu lại một dấu răng rõ ràng , cũng làm túi tiền của bà co lại không ít , không hồi vốn không được .

Lại nói làm mẹ mìn mưu sự thay người cũng không đơn giản , không chỉ cần nhanh tay lẹ mắt , vừa thấy nhà đầu nào lành lợi bán chạy phải nhanh chóng xuống tay , không thể để cho người cùng nghề giành trước .

Lại càng phải biết nhìn mặt nói chuyện , giao thiệp rộng rãi , xem lão gia phụ nhân nhà ai thiếu người sai sử , trước tiên phải đến hỏi xem muốn nha hoàn no bệch thế nào , lên núi xuống biển cũng phải tìm tới.

Bà cũng đã ở trong nghề gần ba mươi năm , đến nay cũng chưa từng khiến đối phương thất vọng bao giờ , cũng có chút danh tiếng ở đây , bà tính làm thêm mười , hai mươi năm nữa , cho đến khi không cử động được mới thôi .

Nhưng gặp phải nha đầu ngây ngô có thừa , thông tuệ không đủ này , bà nghi ngờ khối kim tự chiều bài (bảng hiệu) của mình sẽ bị đập bể , rõ ràng bát tự cũng hợp , phúc thái cũng đúng , nhưng lại không đủ khôn khéo .

Tốt nhất là đừng cho nàng gây chuyện lớn , bằng không người ta sẽ nghi ngờ uy tín của bà , làm xong sinh ý (công việc làm ăn) này bà nên đổi chỗ ở thì hơn .

Nghĩ tới đây , chân Từ đại nương bước càng nhanh hơn , chỉ chớp lát , đã bước vào một gian phòng trống lẹ , chờ tiểu nha đầu thở hổn hển vào tới thì bà đã bàn bạc xong xuôi một lúc rồi .

" Bà nói đến nha đầu kia ?" Giọng nói dương cao , có chút nghi ngờ .

Một trung niên hán tử hơn bốn mươi tuổi nhưng nhìn có vẻ lao lực quá mức nhứt mảy nhìn , đánh giá tiểu nha đầu vừa vào phòng , giống như chọn đồ sứ tốt xấu đánh giá tiểu cô nương đang vãi chào trước mặt .

" Đúng vậy ! Trương quản sự , nàng tên Phú Quý , năm nay vừa tròn mười lăm , tay chân nhanh nhẹn lại chăm chỉ , quét dọn lau chùi lại càng chịu khó , tuyệt đối là người giúp việc tốt cho quý phủ , nếu ngài không dùng nàng thì thật đáng tiếc . " Từ đại nương lười sán hoa sen " Đẩy mạnh tiêu thụ " , không để người mua nói một tiếng không .

Trương quản sự lưng hơi gù khễ gật đầu . " Thoạt nhìn đúng là phúc phúc khí khí , bộ dạng khá thu hút , vốn là lo động tác nàng không đủ lưu loát , nhưng người đã nói như vậy , ta sẽ tin người một lần . "

" Không thành vấn đề , nàng từ nhỏ đã làm việc này , sẽ không gây phiền toái cho ngài . " Từ đại nương trong lòng thấy hơi thiếu , nhưng vẫn phải nói là đủ .

" Ân . " Trương quản sự lại đánh giá tiểu nha đầu một hồi , tiếp đó hạ giọng hỏi bên tai Từ đại nương : " Có nhớ lời ta nói với người , đi tìm người xem qua bát tự hay không ? " "

" Ngài yên tâm , Phú Quý của ta người cũng như tên , mạng cách vững chãi hưng gia , có thể làm cho nhà chủ từ nhiều phúc , nhiều thọ , tài nguyên cuộn cuộn , thầy tướng số nào xem qua Phú Quý đều nói nàng trời sinh tốt tướng , cả đời an an thuận thuận , còn có thể khiến người bên cạnh hưởng phúc tăng thọ , Trương quản gia cứ lấy bát tự của Phú Quý đi hỏi , Từ đại nương ta không gạt người . "

" Ân ? Mếu thực sự hưng chủ như vậy , tại sao chủ cũ của nàng lại thả người ? " Hần cũng không tin có người sẽ đem được phúc thọ tới .

Sắc mặt Từ đại nương cứng lại một chút , lập tức giả vờ thờ dài , " Chủ trước của Phú Quý có phu nhân ghen tị , trong nhà không cần cô nương quá mười lăm tuổi , nếu không ai lại đem nha hoàn như Phú Quý đuổi ra ngoài ? Ngài không biết là ta tin tức đủ linh thông , động tác nhanh nhẹn , bằng không người muốn nhận Phú Quý có thể sắp hàng tới tận kinh thành . "

Kim Phú Quý gãi gãi lỗ tai , trong mắt tràn đầy hoài nghi nhưng cũng không dám xen vào .

Có sao ? Chủ trước của nàng rõ ràng là phá sản , một cầm dây thùng nước mắt nước mũi đầy mặt nói muốn thắt cổ , mấy người ngăn cản cũng không được , đông lập tây xả chết không thành .....tuy sau đó vẫn là đã chết .

Nhưng đó cũng không phải sai lầm của nàng ! Hần vốn muốn tìm cái chết , chẳng qua vừa đúng lúc nàng đói bụng , đầu óc choáng váng đứng không vững , không cẩn thận trượt chân , ai ngờ phía sau lão gia là miệng giếng , ùm một tiếng liền rơi xuống , mọi người ba chân bốn cẳng vớt lên thì hần đã tuyệt khí , trán vỡ một miếng lớn , máu chảy đầy mặt .

Cho nên đã bảo hần , không nên để nàng đói bụng a !

Lão gia vừa chết , mọi người nháy mắt liền chạy sạch , còn một mình nàng ngồi trông xác , làm hàng xóm láng giềng lại nói nàng trung thành lại lương thiện , không chỉ không giống những người khác không lương tâm , giết chủ xong vứt xác chạy trốn , còn xả thân bán mình giúp chủ từ hạ tang .

Xả thân bán mình ? Không có a , nàng là đói đến không tìm được đại trạch , may mắn Từ đại nương tới tìm nàng , bằng không còn không biết đói tới khi nào .

" Được , ta biết người thực vất vả . " Trương quản sự không kiên nhẫn vẩy vẩy tay , cắt ngang Từ đại nương đang thao thao bất tuyệt . " Đúng rồi , nha đầu kia của người có bệnh hay không ? Tay chân có sạch sẽ hay không ? Cũng đừng có tật xấu gì . "

Sạch sẽ hay không ? Kim Phú Quý vụng trộm giấu tay ra sau , vừa mới lau tảng đá làm bẩn tay , nàng nhất định phải giấu đi không thể để người ta thấy , phát hiện nàng "tay chân không sạch sẽ " , bằng không lại đói bụng .

(chị này hiểu nhầm là sạch sẽ theo nghĩa đen :D)

Ngày thường nàng không có ham mê gì , chỉ là có chút tham ăn , cũng tại gia cảnh trước đây không tốt , thường không được ăn no , mới có thể dưỡng thành thói quen chạy theo đồ ăn sau này , thấy đồ ăn hai mắt liền tỏa sáng , ước gì có thể nhét toàn bộ vào trong miệng .

Dần dần sức ăn ngày càng lớn , một ngày ba bữa còn chưa đủ , năm lần bảy lượt chạy tới phòng bếp , chủ tử ăn thừa cơm canh cũng giúp nàng được ăn đồ ăn ngon , ăn sạch sành sanh một mảnh vụn cũng không còn , khiếm đầu bếp đại thẩm xem mà choáng váng .

May mắn nàng trời sinh khiến người khác thích , mọi người đều thích dáng vẻ tròn tròn ngây ngô của nàng , mặc kệ là chủ tử nàng hầu hạ , hay đầu bếp trưởng , đều yêu quý nàng , có ý đem nàng nuôi thành béo trắng , nói nàng thích hợp như vậy .

Có điều giữa lúc tiền nhiệm chủ tử đến khi tìm được tân chủ tử , nàng đã khoảng nửa tháng không được ăn ngon , bởi vậy nên có gầy .....một chút.....

" Ngài cứ yên tâm đi , sở trường lớn nhất của nhà đầu Phú Quý kia chính là trùng thành a , bảo nàng làm cái gì nàng làm cái đó , còn lại nàng không dám nghĩ nhiều . " Từ đại nương thừa lúc Trương quản sự không chú ý đẩy Phú Quý một cái , muốn nàng phụ họa .

Trương quản sự thấy tiểu nha đầu gật đầu như giả vờ , rồi cuộc mờ miệng , " Được rồi , ta tin người một lần , mười hai lượng bạc đủ không ? "

Đầy tớ thông tuệ linh hoạt cũng không bằng trung thành hộ chủ , nói thực hẳn càng nhìn càng thấy vừa mắt nha đầu này , không rầy rà lấy ngân lượng ra khỏi túi đưa cho Từ đại nương .

Từ đại nương vừa thấy chỗ bạc loang loáng , khoe miệng nhanh chóng cười toét tới tận mang tai , " Tham tài , làm việc với ngài thật là sảng khoái , lần sau có thiếu người đừng quên tới tìm ta , bảo đảm ngài vừa lòng ."

"Đi đi , đi đi . " Trương quân sự phát tay , ý bảo hạ nhân mang Từ đại nương ra ngoài , buồn bán xong , hẳn cũng không muốn thấy bộ dạng mắt thấy tiền là sáng lên của bà .

Đương nhiên , Từ đại nương ngoài mặt khom lưng đáp tạ , nói mấy lời khách sáo , nhưng trong bụng cũng muốn đi gấp , kỳ thật trừ bỏ việc Phú Quý này ngóc ngách , bà còn sợ người ta nói giới thiệu cái nha đầu gây rắc rối , có vài chuyện bà cũng chưa nói rõ .

Ai ~ Cũng không hiểu bất tự của Phú Quý này có gì kì quái , bà không lừa Trương quân sự , Phú Quý xác thực có thể mang mang phúc ảm chủ , thầy bói nào cũng nói như vậy , sau còn cố tình nói , mỗi chủ tử cũ của Phú Quý này đều phát đạt , có điều phát đạt không bao lâu sẽ đổ nát , liên tiếp gặp chuyện không may , không có kết cục tốt , mọi người không phân được năng là phúc tinh hay là tai tinh .

Thời điểm nàng mang Phú Quý vào thành , còn cố ý xem một thầy bói rất có tiếng , hẳn nói Phú Quý mang phúc , nhưng mạng chủ tử của nàng phải tốt mới có thể nhận được phúc khí của nàng , bằng không .....

Bà nghĩ , Âu Dương gia là nhà giàu số một Dương Châu , trời ban phúc , hẳn là nhận được đi .

Dù sao vụ làm ăn này lợi nhuận nhiều , hơn nữa nàng ứng cho người ta rất tốt , không làm hỏng thanh danh , cố tình trong lúc đặc biệt khó tìm người , Âu Dương hia muốn tìm một nha hoàn phúc khí đủ lớn , nàng mới phát hiện mình thật ngu ngốc , nếu như mạng tốt như vậy sao lại phải làm nha hoàn cho người ta ? Cho nên hơn một tháng mới tìm được một Kim Phú Quý bất tự kì quái , cũng chỉ có thể lập tức đưa tới .

Bỗng dưng , Từ đại nương rung mình một cái , lập tức cảm thấy bất an , vạn nhất lần này lại ..... Phi ! Phi ! Phi ! Chuyện xấu đi , chuyện tốt đến , Âu Dương gia không có việc gì ... .Hi vọng ! Có điều tốt nhất bà vẫn nên chuyển nhà trước .

Sau khi vội vàng cáo lui , Từ đại nương vui mừng cầm bạc ngồi trên xe ngựa , cũng không dám quay đầu lại , mà ở trong phòng Phú Quý vẫn mang vẻ mặt ngây ngốc .

" Người là Phú Quý ? " ánh mắt tinh tường của Trương quân sự nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa , bất giác cảm thấy mềm lòng .

Phú Quý ngây thơ gật đầu , bởi vì Từ đại nương dặn đi dặn lại nói , muốn nàng ít mở miệng , miễn nói sai khiến người ta không cần nàng , cho nên nàng không dám hé răng .

" Thật tròn tròn lắm ? " Hẳn lại quay đầu đánh giá Phú Quý một lần nữa .

Khuôn mặt vẫn còn chút trẻ con , thân mình trừ bỏ hơi mập mập , cái đầu cũng không cao , hẳn sợ Từ đại nương vì kiếm tiền lừa hẳn , tuy nói trẻ nhỏ dễ dạy , nhưng cũng ít chuyện có thể làm , huống gì chuyện này ... .không thích hợp cho hài tử quá nhỏ .

Thấy nàng nhu thuận gật đầu , Trương quân sự yên tâm , đi thẳng ra khỏi thính đường , " Đi theo ta , ta mang người tới gặp các chủ tử . Nhớ kỹ , Âu Dương gia có một lão gia , hai phu nhân , ba vị thiếu gia , bình thường đều dễ hầu hạ , chỉ cần không phạm vào kiêng kỵ của bọn họ sẽ không bị phạt , có hiểu không ?"

Kiên kỵ ? Phú Quý chỗ hiểu chỗ không vẫn gật đầu , cố gắng mở rộng đôi chân nhỏ mập mập đuổi theo bước chân Trương quân gia .

" Đại hộ nhân gia chúng ta nhiều quy củ , có một số việc cũng không phải người có thể hỏi tới , người thông minh một chút , làm nhiều nói ít , chủ tử nói cái gì thì làm cái đó , người chỉ có thể thuận theo , không thể cự tuyệt , nghe có hiểu không ?" Nói nàng muốn tới , cần nàng phải nghe lời .

Trương quân sự đi thẳng ở phía trước , cũng không nhìn xem người phía sau có theo kịp hay không , có nói chuyện hay không , cứ như bình thường bước tới , phân phó bọn hạ nhân nên hiểu rõ thân phận , không thể phạm thượng .

Thẳng tới lúc qua cầu cửu khúc ở hồ sen quay lại , khoe mắt thoáng nhìn tới mấy cái lồng đèn treo hơi lệch , mới phát hiện không thấy nha đầu đi phía sau , hẳn lập tức hồn hên trở lại , lăm bằm muốn nắm một chút .

Nhưng nhìn thấy nha đầu kia giống như tiểu cầu ở ngoài phong bếp hít hít ngửi ngửi , bộ dạng đói bụng đã lâu thèm nhỏ dãi , hẳn lại mềm lòng , vừa buồn cười vừa tức giận .

" Còn chưa tới thời gian dùng bữa , người gấp gấp cái gì . " Một miệng toàn nước miếng , thật là một quý thèm ăn .

Mùi Thịt viên chưng từng đợt bay tới , Phú Quý mím môi về mặt không thể chờ đợi liếc mắt nhìn chăm chăm vào những món ngon làm người ta muốn bụng ra càng xa .

" Nhớ kỹ một điều , chủ tử ăn xong , hạ nhân mới có thể ăn cơm , không thể cùng ngồi ăn chung bàn với chủ tử , người ở bên hầu hạ , người .....người lại đang nhìn cái gì ? Chú ý một chút , nghe ta nói này . " Nhìn không được gõ đầu nàng một cái , hẳn thúc nàng vội vã rời đi , sợ nàng lại đi vào phòng bếp .

Nha đầu kia còn không tập trung hơn so với hấn tưởng tượng, hai mắt vô thần giống như du hồn, đi ba bước ngừng hai bước, đi đường vòng thiếu chút nữa ngã vào trong hồ nước, làm người ta vì nàng mà toát mồ hôi lạnh, khó trách mới rồi Từ đại nương muốn thao thao bất tuyệt lời hay nói một đồng, xem ra hấn phải chú ý nàng nhiều hơn.

"Các chủ tử là trời, các hạ nhân là đất, mặc kệ chủ tử nói thế nào, chúng ta đều phải nhẫn nhục chịu đựng, người là do người ta mua về, phải nhận mệnh ... .." Thấy Phú Quý chỉ đề ý gạt đầu, từ lúc gặp mặt chưa hề phát ra âm thanh, trong lòng Trương quân sự nảy lên một cái, có chút hoàn nghi hỏi:

"Người không phải là người câm đi."

Từ đầu tới cuối không nghe nàng phát ra một chút âm thanh nào, không hiểu là do thật nhu thuận hay là không nói được, nếu mua cái nha đầu câm về, sẽ làm đại thiếu gia trách tội.

Kim Phú Quý ngờ ngác giật mình một cái, nhẹ nhàng chậm rãi lắc đầu, động tác chậm chạp.

"Kia nói thử một câu coi."

"Đói" (phát âm là nga)

"Nga?" Nga cái gì?

"Đã đói bụng." Nàng dừng bước, thoạt nhìn hữu khí vô lực, thân mình hư nhược dựa vào cây cột bên hành lang gấp khúc, bày ra bộ dạng sắp té xỉu.

Trương quân sự kinh ngạc, "Di" một tiếng. "Từ đại nương chưa cho người ăn cơm sao?"

"Còn đói." Nàng thật đáng thương, buổi trưa mới ăn ba cái bánh bao Đông sơn lớn (= ⅓ vậy mà còn đói), hiện tại bụng trống rỗng.

Kỳ thật Từ đại nương đối đãi với nàng rất tốt, ban đầu cho nàng ăn rau cải thịt cá với cơm trắng, sau vài bữa Từ đại nương nói thẳng ra là không chịu nổi, từ đó đổi thành bánh nướng hoặc bánh bao, nhưng nhà chủ trước của nàng, nàng trước giờ một ngày ăn đến năm sáu bữa cơm, hiện đổi thành một ngày ba bữa, bụng của nàng không có lúc nào không kêu đói.

"Như vậy a, sau khi gặp lão gia phu nhân xong, ta dẫn người ra hậu đường ăn cơm." Trương quân sự miệng trấn an tiểu nha đầu, trong lòng thầm mắng Từ đại nương làm người không thành thật, vì tiết kiệm bạc để tiểu nha đầu đói bụng, thật quá đáng.

"Nha." Phú Quý vẫn nhu thuận đáp lại, đôi mắt to có tình chớp chớp lông mi, nước mắt như muốn lăn xuống, ủy khuất đáng thương nhìn Trương quân sự.

Vừa thấy vẻ mặt như tiểu cầu (chó con) khiến người khác yêu thương, Trương quân sự trước giờ nổi danh nghiêm khắc cũng không nhẫn tâm, lập tức rút từ trong tay áo ra một gói giấy dầu đưa cho nàng "Trong này có chứa mấy viên đường vụn."

Phú Quý nhận lấy giấy dầu, vừa mở ra, mấy viên đường vụn trắng như tuyết khiến ánh mắt nàng sáng lên, "Oa! Có đường—" nàng lập tức ngậm một viên, rất ngọt! Nàng chỉ được nhìn qua, chưa bao giờ được ăn mùi vị này, có thể khiến đầu lưỡi cũng biến ngọt rồi.

Không bao lâu, khuôn mặt nàng tươi cười nhẹ nhàng, tràn đầy sức sống, không giống bộ dạng suy sụp mới rồi.

Nhìn nàng cười đến giống như nhặt được vàng vậy, Trương quân sự cũng cười, không nhận được sờ sờ mái tóc đen như tơ của nàng, rõ ràng đã là tiểu cô nương mười lăm tuổi, nhưng nụ cười ngọt ngào má lún đồng tiền này bộ dạng cũng đáng yêu như nữ nhi bảy tuổi của hấn vậy.

Mới biết không lâu, đối với nàng, trong lòng Trương quân sự nhiều hơn một phần sủng ái, mới cho nàng chỗ đường vốn định tặng cho cháu gái.

Chỉ là hai người mới đi về phía trước không bao lâu, tiếng kêu bén nhọn của một cô gái vang lên, thanh âm hấn vừa nghe là từ viện của Tam thiếu gia, đột nhiên biến sắc.

"Làm sao vậy? Cái nhau còn ra thể thống gì? Nếu quấy rầy đến lão gia phu nhân, thì không ai đảm đương nổi đâu. ...."

Trương quân sự chân trước vừa bước vào viện của Tam thiếu gia Âu Dương gia, một nha hoàn dung mạo có chút vẻ thù mị liền che nửa bên mặt, hoảng loạn lung tung từ trong nhà chạy ra, hai hàng nước mắt trong suốt rào rào rơi xuống đất, trông thật đáng thương.

Về mặt nàng kinh hãi, giống như bị ác quỷ đuổi theo, mà bên mặt bị che, theo khe hở còn không ngừng thăm ra tơ máu đỏ tươi, từng giọt từng giọt nhuộm đỏ quần áo thu hương sắc mới trên người nàng, nhìn thật là dọa người.

Trương quân sự vừa đi gần, nàng đã vội vã run rẩy tránh ra phía sau người hấn, nắm chặt tay áo của hấn liều chết lắc đầu. "Quân sự đại gia ngài cứu cứu Oanh nhi, ta không muốn đi vào đó, Tam thiếu gia hấn. .... Hấn. ...."

"Oanh nhi, người rốt cuộc đã làm cái gì, lại chọc Tam thiếu gia không vui?" đã dặn dò ngàn vạn lần phải cẩn thận hầu hạ, không thể có bất kỳ si tâm vọng tưởng, dựa theo tính tình của Tam thiếu gia, nếu không phạm hấn, hấn cũng không phiền hà đến hạ nhân.

"Ta. . . . . Ta không ... không. . . . . không có làm gì. . . . ." Nàng ấp úng cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên.

Nhìn bộ dạng chột dạ của nàng, Trương quân sự lập tức hiểu ra, Oanh nhi này thật sự có chút ý định, mới có thể chọc giận Tam thiếu gia.

"Hừ! trong lòng ngươi nghĩ cái gì ta còn không hiểu sao? Thân phận ngươi là gì nha! Cũng muốn trèo cao, nếu Tam thiếu gia vì vậy mà phát hỏa lại phát bệnh, ngươi nghĩ đại thiếu gia có buông tha cho ngươi không!" Lúc này hân không nể mặt, một tay hất nàng ra.

". . . . . Không, không cần nói với đại thiếu gia, quân sự đại gia, ngài cứu Oanh nhi, đừng nói với đại thiếu gia cũng đừng để bảo ta quay lại chỗ Tam thiếu gia, Oanh nhi nguyện trâu làm ngựa cho ngài!" Nàng vừa dập đầu vừa khóc, ôm bắp đùi của hân cầu xin hân giúp một tay.

"Chuyện này ta có thể quyết định sao?" Trương quân sự lườm nàng một cái, lập tức rút chân ra, "Chỗ của tam thiếu gia ngươi có muốn trở về cũng không được, về phần đại thiếu gia kia, chuyện ngươi đã làm sai, còn phạm vào kiêng kỵ của Tam thiếu gia. . . . ."

"Quân sự đại gia, xin ngài nói giúp Oanh Nhi." đôi mắt to tràn đầy nước mắt, cùng vết máu trên mặt, oanh nhi vô cùng hối hận tìm kiếm sự đồng tình.

Trương quân sự nhướn mày, rõ ràng cũng là đôi mắt to ngập nước, thế nhưng hân lại cảm thấy bộ dạng của nha đầu khiến người ta yêu mến hơn, nói đến đây, hân quay đầu nhìn lại, quả nhiên, nha đầu gốc chính là nha đầu gốc.

Phú Quý không hề bị bộ dạng của Oanh Nhi hù dọa, cũng không hỏi chuyện gì đã xảy ra, càng không muốn tò mò dò xét điều gì, chẳng qua là thận trọng, thừa lúc hân bận rộn, chuẩn bị lấy thêm một viên đường vụn từ trong giấy dầu ra, thỏa mãn ném vào trong miệng.

Hân yên tâm hơn, chính là như vậy, không hỏi nhiều không dò xét, mới có thể sinh tồn trong gia đình giàu có.

Quay đầu lại, "Oanh nhi, ngươi không làm rộn lên nữa, trở về phòng thu thập đi." Không để ý tới Oanh Nhi đang khóc tới thương tâm nữa, hân ba bước thành hai bước đi vào phòng tam thiếu gia.

Hân tự thấy mình là một quân sự hiểu lý lẽ, chỉ cần an phận làm hạ nhân, hân sẽ không cố ý làm khó, nha hoàn nào cố tình ý vào vài phần tư sắc, suốt ngày mơ mộng viễn vông, muốn tìm cơ hội leo lên giường của các thiếu gia, coi như không phải chánh thất, ít nhất cũng là thiếp, nghĩ làm phu nhân tốt hơn làm một nha hoàn.

Đáng tiếc bọn họ đều quá ngây thơ rồi, cho dù là Nhị thiếu gia phong lưu thành tính, nhiều lắm chỉ chọn vài nha đầu dung mạo xinh đẹp làm ấm giường, sau vài lần hứng thú qua đi liền vứt bỏ như giày cũ, đừng nói thu làm thiếp, nữ nhân ba ngày trước nằm trên giường là ai hân cũng không nhớ rõ.

Những thứ nha hoàn hồng danh tiết, cả đời chỉ có làm nha hoàn bị chánh thất bắt nạt, vợ và muốn gả cho hân từ thô lỗ bán rau đốn củi, cả đời không ngóc đầu lên được, cũng không được ai đồng tình, bởi vì đó là do họ tự chọn lấy.

"Y nha" một tiếng của phong Tam thiếu gia mở ra, Trương quân sự không nói một lời, một mảnh Ngọc Như Ý liền bay tới trước mặt, biết vật kia quý giá hân nhanh không nhanh, luống cuống tay chân vội vàng tiếp được, liền lên tiếng trấn an -

"Tam thiếu gia, nô tài nhận lỗi với ngài, ngài bớt giận, ngàn vạn lần đừng bị chọc tức."

"Bớt giận? Ta thấy các ngươi ước gì ta chết sớm một chút, đỡ phải nửa chết nửa sống nương nhờ Âu Dương gia, phiền toái mấy cây gậy tre các ngươi phải chăm sóc cái ẩm sắc thuốc như ta." Từ trong nội thất truyền tới một giọng nam âm trầm mà u ám, nói được vài câu, liền truyền tới tiếng thờ đóc thô trầm, kèm theo tiếng ho khan.

Nghe vậy, Trương quân sự vô cùng sợ hãi, "Làm sao có thể chứ? Tam thiếu gia đừng nói như vậy, chúng nô tài không dám."

"Hừ, nếu không các ngươi cả ngày khiến ta tức giận là vì sao? Không phải là muốn ta sớm phát hỏa, sớm tức chết sao?" Âm thanh giận dữ trách cứ lại truyền tới từ sau màn.

"Ai nha, ta Tam thiếu gia ngàn vạn đừng nói như vậy, ngài là tâm can bảo bối trên tay lão gia các phu nhân, lại là tam đệ đáng giá ngàn vàng của hai vị thiếu gia, nô tài có gan trời cũng không dám trái lời ngài a." cai lưng gù của Trương quân sự sắp dán xuống đất rồi, tuy nói đây là Âu Dương gia Tam thiếu gia, nhưng ở Âu Dương gia, địa vị có thể sánh ngang hoàng thượng ngồi trên long ý trong triều a.

"Luôn mồm nói không dám, không dám, chẳng lẽ nữ nhân vô liêm sỉ kia không phải ngươi tìm đến hay sao?" Hạ nhân không biết xấu hổ kia, còn muốn thừa dịp cho hân uống thuốc đựng vào hân, khiến cho hân buồn nôn, nàng chỉ mặc trên người một kiện trung y, hại hân sáng sớm đã không nhìn được lật bàn ném măm, không có khẩu vị ăn sáng.

Mộ bàn tay trắng nõn như tay nữ tử vén màn trướng lên, quần áo không phải là xiêm y hoa mỹ chân dài chậm rãi đặt xuống đất, trong trướng lộ ra khuôn mặt một nam tử trẻ tuổi tuổi nỷ vô trù, mặt như quan ngọc, lông mày tựa như phi kiếm trong vỏ, da thịt mịn màng còn hơn nữ tử đến ba phần.

Âu Dương Linh ngọc mỹ thừa kế vẻ đẹp của thiên hạ tuyệt sắc mẫu thân Nguyên Surong Surong, tuy chỉ có bảy phần giống, nhưng lại nhiều thêm ba phần anh khí, mắt trong sáng như trăng, môi mỏng, tóc đen như mực, phong thái hơn người, cũng không như mềm mại như nữ tử, không trạc không yêu, thanh nhã khéo léo, làm cho người ta bất tri bất giác ngộ nhân hân không phải nam nhi.

Chỉ là quanh năm ốm đau, huyết sắc ngày càng mờ nhạt, ít thấy khí sắc nhuận hồng, gương mặt trắng hơn tuyết luôn mang theo một tia bệnh hoạn.

"Là lỗi của nô tài, không phân biệt được tốt xấu, cho rằng Oanh Nhi là cô nương thân thiết khéo léo, không ngờ nàng cũng là tục vật chưa trải sự đời."

Trương quân sự trước nhân sai, hi vọng chủ tử đừng tức giận.

Thật ra thì hắn cũng biết Oanh nhi không trụ được bao lâu, cơ hồ cứ hai ba tháng hắn lại phải giúp tam thiếu gia đổi thiếp thân nha hoàn một lần, dù sao người có thể không bị đáng về của Âu Dương Linh Ngọc mê hoặc quả thật quá ít, cả nam tử trong phủ cũng có thể nhìn tới choáng váng, huống chi là tiểu nha đầu không hiểu thế sự.

Chỉ cần những nha hoàn này vừa có tư tâm sẽ chọc cho Tam thiếu gia khó chịu, cộng thêm bệnh lâu dường thành tính xấu, bình thường Âu Dương Linh Ngọc không để ý tới ai, một khi nóng giận càng thêm lục thân bất nhận*, thường xuyên thấy máu.

(lục thân bao gồm bố mẹ anh em vợ con đều không nhân)

"Một câu không ngờ tới là xong chuyện sao? Chẳng lẽ muốn ta tiếp tục tức giận các người, tiếp tục thu lũ địa các người quăng tới?"

"Nô tài lại đi tìm, nhất định sẽ tìm được nha hoàn khiến Tam thiếu gia hài lòng." Trương quân sự lần nữa cúi người thấp kém trấn an, hắn tin tưởng lần này có thể phải chịu đựng lâu một chút, dù sao toàn bộ đều theo dẫn dắt của đại thiếu gia, "Chuyện này để nô tài lo là được rồi, Tam thiếu gia ngài phải bảo trọng thân thể nhiều hơn....."

Lời nói cung kính mới ra một nửa, Âu Dương Linh Ngọc liền làm động tác chó có lên tiếng, Trương quân sự lập tức ngậm miệng.

"Người có nghe thấy âm thanh gì không?" âm thanh kết kết quái lạ, hơn nữa..... Hình như ở rất gần.

"Thiếu gia nói là....." Hắn đương lỗ tai, nghe tạp âm truyền tới từ bốn phía.

"Hình như là âm thanh gặm xương." Hơn nữa còn có thể nghe được âm thanh cổ sức mất tủy.

"Sao lại có người gặm xương gà trong phòng Tam thiếu gia, Tam thiếu gia nhất định là nghe lầm....." Trương quân sự bật cười nói, khoe miệng vừa giờ lên liền ngưng lại, hắn đột nhiên nhớ tới một tiểu nha đầu..... Quả nhiên, hắn vừa thoáng nhìn xuống phía dưới, liền thấy thân mình tròn tròn kia ngồi xổm bên cạnh ghế dựa.

Theo ánh mắt của hắn, sắc mặt Âu Dương Linh Ngọc càng trầm hơn. "không có người, vậy nàng là quỷ sao?"

"Ách, cái này..... Ha ha..... Nàng là hạ nhân vừa vào phủ, còn chưa có dạy quy củ cho nàng, Tam thiếu gia đừng trách móc." Trương quân sự liền tục gượng cười, muốn tiểu nha đầu đang đưa lưng về phía hắn chút khôn ngoan.

Cố tình, tiểu nha đầu tư thế bất nhã mở rộng hai chân ngồi chồm hổm, tay cầm một đùi gà không còn thịt nào mà gặm liên tục.

Nha! Lúc trước nó còn mập thịt, nhưng sau khi nàng cắn xé vài miếng, rất nhanh cũng chỉ còn dư lại xương mà thôi, nàng còn chưa hết thèm mất lấy nước tủy, không buông tha nửa điểm mỹ vị, vừa lau vừa bôi khoe miệng bóng nhẫy, khiến ý phục cừu của nàng càng thêm dơ bẩn, giống như tên ăn xin ba ngày chưa ăn gì.

Tiểu nha đầu loại này dùng phương pháp "Thà giết lầm còn hơn bỏ sót" mà thương thức, làm sao có thể nghe thấy âm hiệu của Trương quân sự, đương nhiên là tự nhiên tiếp tục "nhận thức" đùi gà.

"Ăn ngon không?" Âu Dương Linh Ngọc cố ý giương cao giọng nói.

Không để ý đến bộ dạng nóng lòng của Trương quân sự, hắn xuống giường, chậm rãi đi về phía Tiểu Trư tử không thèm liếc nhìn hắn một cái.

"Ngô! Ngô!" Ăn ngon, ăn ngon, ăn ngon thật, thịt khê cắn đã trượt ra rồi, non mềm trong miệng, bởi vì ăn quá ngon, mặc dù nàng nghe được câu hỏi, miệng cũng không ngừng lại.

"Thực sự ăn ngon như vậy?" Cũng chỉ là đùi gà đầy dầu mỡ, hắn nhìn không đã cảm thấy không có khẩu vị, sao nàng có thể nuốt trôi được?

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2

"Thiếu gia, Phú Quý múc nước tới cho người, người mau đứng lên rửa mặt, đừng tham ngủ nữa." Giọng nói vang dội lại non nót thanh thúy truyền vào trong tai, ho một đêm, trần trọc không ngủ Âu Dương Linh Ngọc miễn cưỡng mở đôi mắt thâm quầng, đôi mắt đẹp vừa hé, neho mắt đã thấy nắng sớm chiếu xuyên qua song cửa sổ một hồi.

Ngay sau đó liền rên lên, hắn xoay người kéo chăn che đầu, chỉ lộ ra mái tóc đen mềm mại, trong lòng khê rửa tên hôn trưởng nào không có mắt, cur nhiên đem Tiểu trư thiếu đầu óc này đến phòng hắn hầu hạ.

Không lâu sau , chính hắn lập tức nghĩ đến , là hắn , chính hắn là tên hồn trưởng không có mắt kia !

Sớm biết ngàn vàng khó mua , hắn hiện hối hận vô cùng

Sau khi thấy tướng ăn đến không thấy ai bên cạnh của nha đầu Phú Quý ,hắn bảo Trương quân sự điều nàng đến làm thiếp thân nha hoàn cho hắn , bữa tối thấy nàng chấy nước miếng với loại đồ ăn nào hắn liền chọn ăn loại đấy , hắn muốn nếm thử một chút mỹ vị trong miệng nàng . Không ngờ , những biểu hiện này đều là giả , nàng căn bản chính là lớn lên giống như một con heo , sự thật chứng minh trừ bỏ cái bàn , cái ghế găm không nổi , bánh nướng áp chảo rắn như đá nàng cũng cắn cái kết một tiếng , một chút giá trị tham khảo cũng không có .

Hắn bị lừa !

Bị lừa còn chưa tính , mấy ngày nay hắn lại phát hiện một chuyện khác khiến hắn nổi giận - nha đầu này là khắc tinh trời sanh của hắn .

"Thiếu gia , trời đã sáng rồi ! Ngươi còn không muốn rời giường sao ? Nhưng mà nước sẽ nguội đó ! Ta cũng không muốn phải đi lấy nước một chuyến nữa đâu , vừa xa vừa nặng . " Phú Quý che miệng ngáp một cái , còn buồn ngủ dựa vào chậu đồng đáng về lìm dim .

Kỳ thật nàng cũng muốn ru rú trong ổ chăn ấm thêm một lúc , có thể chủ tử trước quy định nàng giờ dần (3-5 giờ sáng) phải rời giường , trước vậy nước quét nhà chuẩn bị thức ăn , chờ chủ tử tỉnh ngủ liền tiến vào thay quần áo giày dép ,không để cho chủ tử chờ đợi .

Nhiều năm như vậy ,nàng đã thành thói quen , rõ ràng vẫn muốn ngủ đến liên tục ngáp dài , nhưng thân mình như có một loại ý thức , canh giờ vừa tới sẽ lôi kéo nàng rời ổ chăn , so với " bản thân " nàng còn trung thành hầu hạ chủ tử hơn .

" Không muốn ? Ngươi có thể nói không muốn sao ? " Rốt cuộc ai mới là thiếu gia , cái đầu heo nàng có rõ ràng không ?

Phú Quý tự động nhảy qua bộ phận chất vấn của nàng , tự nhiên nói : " Thiếu gia , quân sự bá bá nói thân thể ngươi không tốt , được thiện buổi sáng nhất định phải ăn ,bằng không lại ho không ngừng ,kỳ thật quân sự bá bá nói không sai , ngươi ăn nhiều một chút mới không khiến cho người khác ngủ không được . " Từ sau khi nàng hầu hạ thiếu gia , mỗi sáng đều bụng đồ ăn cũng được thiện đến ,thiếu gia ngoại trừ bỏ đồ ăn sáng , cũng không thích được thiện , thường xuyên lấy việc lật bát làm câu trả lời .

" Vài ngày trước nàng cũng không muốn quân hắn ,thiếu gia vui vẻ là được rồi , nhưng ngày hôm qua hắn ho thật là dữ dội ,hại nàng ngủ không được , hiện giờ buồn ngủ quá đi .

" Ta làm phiền ngươi ? " Âm thanh của Âu Dương Linh Ngọc vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng , nhưng những nha hoàn hầu hạ qua hắn đều biết , đó là dấu hiệu báo trước hắn tức giận , chỉ có , Phú Quý không biết .

" Đúng vậy ! thật ồn ào nha ! Ngươi cứ ho không ngừng , ta lật tới lật lui cũng chỉ nghe thất tiếng ho của ngươi , trời sáng rồi ta mới có thể ngủ đấy . " Nàng lại ngáp một cái , không hề che dấu mở to mắt , nghĩ không có ai nhìn thấy .

" Phú Quý . " Hắn khẽ thấp giọng kêu .

" Dạ , thiếu gia . " Hắn muốn rời giường sao ? Đúng rồi , khăn mặt đâu ? Phải vắt khô trước , vắt lên thành chậu cho dễ lấy .

Còn có , quân sự bá bá đã dặn nàng , chậu nước thiếu gia dùng trước phải nhỏ một giọt long tiên hương .....Ách , có điều long tiên hương là cái gì ? Nàng không rõ lắm , liền ra sân hái hai đóa hướng dương thả vào trong chậu , ngâm nước ấm cũng thơm , không khác biệt lắm . " Phú Quý , ngươi có biết thân phận của mình là gì hay không ? " Âu Dương Linh Ngọc không rời khỏi giường , nhưng đã ngồi dậy , trong thanh âm ôn nhuận đã có thêm chút lạnh lẽo .

" Biết nha ! là nha hoàn hầu hạ thiếu gia . " Phú Quý tựa như nghĩ đến cái gì đó nghiêng nghiêng đầu , hỏi thêm một câu , " Sao tới bây giờ thiếu gia còn không biết ta là nha hoàn ? Chẳng lẽ thiếu gia còn ngốc hơn cả ta , chuyện này thật hiếm thấy . "

" Ta ngốc hơn cả ngươi ? Ta ... .. " Một cú đờm nghẹn trong cổ họng , hắn ho nặng hai tiếng , không thấy nàng tới đây vỗ lưng , sắc mặt khó coi tới mức khiến người ta tức giận , không biết Phú Quý là cố ý hay là không thấy .

" Nhìn xem ! Lại ho rồi ! Ai bảo ngươi không sớm rời giường một chút ăn được thiện , chủ tử trước của là người đọc sách có học vấn , hắn nói một ngày bắt đầu từ sáng sớm , ngủ sớm dậy sớm mới có thể khỏe mạnh . "

" Ngươi .....Ngươi là đang trỉ chính ta ? ! Nếu hiểu được mình là nha hoàn hầu hạ thiếu gia , thân mình bản thiếu gia khó chịu suốt cả đêm thì ngươi đang làm cái gì ? Nếu có một ngày hắn bị tức chết , hắn cũng tuyệt không ngạc nhiên .

Nàng gãi gãi lỗ tai ,cười đến ngượng ngùng , " Ngủ . "

Ngủ .....ngủ ? Nàng còn dám nói ra miệng , còn tươi cười nữa ? Hắn cũng không phải đang khen ngợi nàng !

" Sai . "

" Sai ? " Nghi hoặc nháy mắt mấy cái , nàng nhẹ dựa đầu vào cây cột giữ vững tỉnh táo , nhưng vẫn không hiểu rõ lắm sao lại sai , tối hôm qua lúc hắn ho ,nàng thật sự thực sự muốn đi ngủ a . "

"Ta nói người làm sai rồi, người nên tới đây xem xét tình hình, nhóm lửa nấu thuốc, tới trước giường ta coi chừng một đêm, đến khi ta ngủ an ổn mới thôi." Những nha hoàn trước đây của hắn đều làm như vậy, tuy rằng sau đó đều bị hắn nghiền khắc đuổi đi.

Phú Quý vừa nghe, liền tỉnh táo, liều mạng oa oa kêu to. "Dát, vậy không phải ta không thể ngủ sao?"

"Đúng vậy, chủ tử có chuyện, người phải đứng trông suốt đêm, không có ta phân phó, người một bước cũng không được rời đi." Hắn thực hoài nghi tiểu trư tử này thật sự đã từng hầu hạ qua chủ tử khác như trong lời Trương quân sự nói? Nếu không tại sao lại không hiểu quy củ như vậy.

Nghe vậy, nàng làm ra vẻ mặt ủy khuất, "Nhưng ta sẽ rất buồn ngủ, hơn nữa đứng ngủ rất không thoải mái - ....."

"Ai cho phép người ngủ? Ai quan tâm người có thoải mái hay không? Chủ tử không chớp mắt, người phải mở to hai mắt chờ đợi cho ta, nào có nha hoàn nào tốt số hơn so với thiếu gia, người là tới đây hưởng phúc sao?"

Nàng chu miệng lên, nhỏ giọng toái niệm, "Đúng là, thiếu gia kia sao không uống nhiều thuốc một chút, buổi tối đừng có ho không phải là tốt rồi sao, ta muốn ngủ cũng không phải là có ý ....."

Đôi mày hắn giương lên, "Người ở đó lắm lắm cái gì? Có chuyện nói to lên một chút."

"Không ... .. Ta là muốn hỏi thiếu gia, người có muốn rời giường không?" Được, không ngủ thì không ngủ, dù sao dân dĩ thực vi thiên (ăn là quan trọng nhất), có chủ mới có đồ ăn, cho nên chủ tử cũng là trời, nàng phải tận lực cố gắng hầu hạ.

Phú Quý trợn to hai mắt, âm thầm ủng hộ chính mình, mà khuôn mặt tròn tròn như là trân châu vừa to vừa sáng, mũi hít thở phì phò, hai gò má phồng lên giống như cá nóc đang tức giận, thần sắc của nàng thật sự khiến người ta nhìn không được cười sặc sụa.

Âu Dương Linh Ngọc từ trong màn trướng lựa mông nhìn ra bên ngoài, thấy một màn sống động như vậy, nghiêng dựa vào cây cột thịt, hại những lời mắng chửi của hắn chưa kịp ra khỏi miệng, chỉ có thể nhìn con tức xuống, "Phú Quý, bây giờ là giờ nào?"

"Vừa qua khỏi Giờ dần, thiếu gia." Trời vừa sáng, đã nhóm bếp lò ... ..Kỳ quái, thiếu gia có phải thật sự ngốc hơn cả nàng, như thế nào mấy ngày nay hôm nào nàng quay về cũng là giờ này, hắn còn muốn hỏi?

Hắn cắn răng, gằn từng chữ một: "Không phải ta đã nói với người chưa tới buổi trưa thì đừng làm phiền ta sao?"

"Di?" Nàng giật mình một cái, thoáng vụt qua trong đầu có phải có chuyện như vậy hay không, "Àn, ...Hình như, tựa hồ, đại khái, nha, hắn là có .....có nói qua ... .."

Âm thanh nàng lí nhí không xác định, cổ co lại chỉ còn một đoạn. Thanh âm hắn lần nữa càng thêm âm trầm, đôi mắt đen mù mịt tối tăm, "Hắn là?"

"Được rồi, có nói qua, có nói qua." Lần này nàng rốt cuộc nhìn ra sắc mặt hắn không tốt, vội vàng đáp lại, "Thiếu gia, người không thể lại nằm trên giường, Phú Quý giúp người rửa mặt được không?"

Cho rằng mình ngoan ngoãn đáp lại, thiếu gia hắn đã hài lòng, Phú Quý vắt vắt khăn mặt, đứng ở đầu giường chờ muốn hầu hạ hắn.

Âu Dương Linh Ngọc mặt mũi tối sầm, có cảm giác tự chui đầu vào rọ. "Ta là thiếu gia, ta muốn ngủ đến địa lão thiên hoang (mọi vật tiêu điều già cỗi, ý bảo là rất lâu) cũng không cho phép người thúc giục, người rốt cuộc nghe có hiểu không?"

Hắn chưa từng gặp qua nha hoàn nào phản ứng tri độn như nagf, mặc dù mấy ngày qua hắn tức giận, hắn rống ta, hắn lấy chén ném người, nhưng nàng chẳng những không có một chút biểu tình sợ hãi nào, ngược lại giúp hắn rót nước, hỏi hắn có muốn ngâm chút hoa phiến cho nhuận hầu không, sau đó yên lặng thu dọn mảnh vỡ, cũng không cáo trạng với Trương quân sự, cứ như vậy ngày ngày ngốc chịu đựng.

Lần đầu tiên, nàng bị một bình hoa đập trúng bị thương ở trên trán, nàng cười cười nói không đau, ngay cả thuốc cũng không bôi tùy ý để máu tươi chảy xuống, từ đó, lúc hắn nổi giận cũng không quăng đồ vật về phía nàng.

Lần thứ hai, hắn cố ý hắt đổ một chén canh gà, nước canh nóng bắn tung tóe lên mu bàn tay trắng non mềm của nàng, nàng cũng không hề kêu một tiếng vầy vầy tay, vội vàng đổi lại một chén canh mới, sau đó, hắn có lật đồ vật cũng nhớ lật xa ra một chút. Lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm ... ..Nhập phủ mới có vài ngày, toàn thân nàng cao thấp cư nhiên nhiều vết thương đến nỗi khiến hắn cảm thấy không thoải mái, hại hắn hiện tại nhiều lắm chỉ dám nằng ngoài miệng mà thôi. Đột nhiên, hắn có chút bất đắc dĩ, hắn mới là thiếu gia, đối với nha hoàn của mình lại không có biện pháp. (pó tay rồi đấy)

"Ta, ta nghe hiểu, nhưng mà thời gian của ta sẽ tự động tỉnh lại." Tiếp theo, nàng cố nén xuống tiếng bụng kêu cô cô, vẻ mặt giống như muốn khóc, "Hơn nữa, thiếu gia ..... Phú Quý vừa tỉnh lại sẽ đói bụng."

"Đói bụng thì đi ăn cơm, việc nhỏ ấy ta cũng phải dạy người sao?" Lại tới nữa, lại xuất ra bộ dạng đáng thương này, làm cho người ta cảm thấy mình đang bắt nạt nàng.

"Ta. .... Ta. ...." vẻ mặt Phú Quý như đưa đám, bộ dạng rất ủy khuất. "Nhưng mà quân sự bá bá nói hạ nhân phải đợi chủ nhân dùng cơm xong, không có việc gì dặn dò mới có thể ăn cơm, thiếu gia không rời khỏi giường không cần ăn, Phú Quý tới bao giờ mới được ăn cơm?"

Thiếu gia mỗi lần đều rời giường rất trễ, mấy ngày hôm trước mấy ngày hôm trước cũng không để ý sự khuyên bảo của nàng, kì kèo rất lâu mới để cho nàng hầu hạ, hầu hạ xong lại ngã đầu ngủ tiếp, xui xẻo chỉ có nàng, cứ kéo dài thời gian như vậy, sau giờ tị (sau 9 h) thì phòng bếp sẽ không cung cấp đồ ăn cho nô bộc nữa, nàng phải đói bụng.

"Người không cần nói cho ta biết mấy ngày nay người chưa ăn đồ ăn sáng." Lau mặt qua một chút, hắn cũng không ngủ, đi xuống giường. Hắn từ trước tới nay đều không cần ăn sáng, vừa tỉnh lại thì đã là giữa trưa, quy củ này đầu bếp đều biết đến, cho nên sẽ không chuẩn bị đồ ăn sáng cho phòng hắn, mà hắn cũng mặc kệ hạ nhân tự giải quyết, cho tới giờ cũng chưa từng có ai hỏi hắn vấn đề này. Mà nàng, là ngoại lệ duy nhất từ khi hắn từ trong bụng mẹ sinh ra, cái gì nên nhớ thì không nhớ, cái không nên nhớ lại cứ làm, đem lời của hắn như gió thoảng qua tai, vào tai nọ xọ tai kia, đối với lời của Trương quân sự nói còn nhớ rõ hơn.

"Từ đại nương trước khi đưa ta vào phủ đã cho ta mấy miếng bánh, vốn muốn để ăn khi khẩn cấp, nhưng mà hôm qua đã ăn hết rồi." Bánh tuy hơi cứng một chút, nhưng nhiều cái hương vị vẫn còn ngon, cho nên nàng xung luyện tiệc ăn chúng, ngay cả ngày đó lúc mới vào phủ cũng chưa lấy ra ăn, nhưng mà buổi sáng mấy hôm nay thật sự quá đói, nàng mới không nhịn được lấy ra ăn.

"Người... .. Người... .." Âu Dương Linh Ngọc không còn gì để nói, không biết nói cái gì cho phải, làm đầu tiên có cảm giác vô lực sâu sắc, còn không phải do nàng mà ra.

"Vốn ta cũng muốn thừa dịp tối hôm qua ăn nhiều một chút, bụng được ăn no nên liền sẽ không làm phiền người, nhưng thật sự kỳ quái, bình thường thời điểm ta tới hậu đường dùng bữa, bên trong lại không có một người nào, chỉ còn nửa bát cơm cùng một ít đồ ăn, ta ăn không đủ no." Đồ ăn sáng không ăn, buổi tối lại ăn không đủ no, suy nghĩ tới đó, hốc mắt Phú Quý lại đỏ.

"Cái gì?" Nheo mắt, hắn lập tức biết được chuyện gì xảy ra, nha đầu ngốc này mới vào phủ không lâu, hơn nữa tính tình ngốc nghếch, nhất định bị người khác bắt nạt, nhưng hắn thật không ngờ tới, dám ác nô này dám bắt nạt đến người trong phòng hắn.

"... .. Ta chỉ có thể ăn một ít cơm chan nước canh, muốn chờ trời sáng lại ăn cơm còn sót lại của thiếu gia, ta rất dễ nuôi, cái gì cũng đều ăn, thiếu gia mỗi lần ăn thừa lại một đồng đều do ta ăn sạch." Nàng kiêu ngạo ưỡn ngực, bày tỏ mình rất hiểu chuyện, không để chủ tử mất thể diện, nhưng chỉ trong chốc lát chân mày lại nhăn lại.

"Cho nên về sau thiếu gia có thể rời giường sớm một chút không? Bằng không ta muốn ăn đồ thừa của thiếu gia cũng phải chờ lâu."

"Người nha đầu này, thật sự là ..... thật là ngu đến khiến người ta muốn chỉ chết người, ai kêu người ăn cơm thừa?" Từ lúc nào mà hạ nhân hầu hạ hắn lại không có cơm ăn, chiếu theo quy củ thức ăn của bọn họ so với hạ nhân ở viện khác còn thịnh soạn hơn.

Hầu hạ người tính tình cổ quái như hắn là chuyện cực khổ, hơn nữa bất chợt đau ốm liên miên luôn cần người chăm sóc, cho nên phạm là người làm trong Tây Vãn cư, lương bổng đều cao hơn gấp bội, đồ ăn đều làm từ nguyên liệu tươi mới, lấy đãi ngộ hậu đãi lưu lại hạ nhân.

"Không ăn cơm thừa thì phải ăn cái gì?" Phú Quý vẻ mặt sợ hãi, hoảng hốt tròn to mắt, thiếu gia sẽ không keo kiệt đến nỗi đồ ăn thừa cũng không cho nàng ăn chứ?

Nàng trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ không có cơm ăn, cảm giác đói bụng thật sự rất khó chịu, đến bây giờ nàng vẫn chưa quên, sở dĩ nàng nghe lời lại nỗ lực, chính là vì không muốn ăn đói mặc rách.

Chuyện khi còn nhỏ nàng nhớ không nhiều, chỉ nhớ rõ nàng vốn là có cha mẹ, bọn họ sáng sớm còn meo meo cười đi đánh cá, khi trở về lại bị khiêng vào nhà, còn nhớ rõ Lý đại thẩm cách vách đỏ mắt nói họ đã chết, đã chết? Nàng khi đó chưa hiểu chuyện, nhưng cũng khóc theo, bởi vì cha sẽ không bao giờ cho nàng ăn vặt nữa, nương sẽ không bao giờ nấu những món đặc biệt cho nàng ăn. Sau đó, một nhà bốn tỷ muội các nàng đem chính mình bán, dần dần, nàng cũng quên đi diện mạo của các tỷ tỷ, chỉ nhớ rõ đại tỷ thật dịu dàng dỗ nàng ngủ, nhị tỷ cùng chơi với nàng, tam tỷ sẽ ... .. sẽ ... .. Nàng đã quên.

Trí nhớ còn lại của nàng đều dùng để nhớ khi đói bụng sẽ có bao nhiêu khó chịu, cho nên nàng rất sợ đói, nếu không cho nàng ăn cơm, nàng khẳng định sẽ khóc tới hai mắt đều mù, gặm tay mình cho đỡ đói.

"Sau này, ta ăn cái gì người theo ăn cái đó, sao người lại sợ thành cái dạng này?" Nàng quả thực ngốc quá thể, nếu không có hắn chăm sóc, khẳng định sẽ tự chết đói.

Há to mồm, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra chút kinh ngạc. "Thiếu! Thiếu gia, người nói thật sao?"

"Thiếu gia cần lừa cái Tiểu Trư tử như người sao?" Âu Dương Linh Ngọc tiếp lấy khăn mặt, hừ một tiếng lau sạch mặt.

Nghĩ tới đồ ăn nóng hổi, nàng cười híp cả mắt, "Thiếu gia đối với Phú Quý thật tốt."

"Hừ! Ít gây phiền toái cho ta, ta sẽ đối với người tốt hơn." Nhìn bộ dạng ngốc nghếch đáng yêu của nàng, hắn đột nhiên cảm thấy dậy sớm cũng không có gì không tốt.

Muốn đối xử tốt với nàng? Phú Quý ngọt ngào dương cao khoe miệng, "Thiếu gia đối tốt với Phú Quý như vậy, Phú Quý cả đời đi theo người."

"Cả đời....." Hắn thờ dài trong lòng, nếu nha đầu ngốc này đi theo hắn cả đời, chỉ sợ sau này hắn sẽ không còn ngày khoái hoạt (sung sướng).

"Hi hi hi -.....có cơm ăn, Phú Quý sẽ không phải chịu đói -...." Đột nhiên, mặt tròn biến sắc, vạn phần hoảng sợ đuổi theo chủ tử lại đang muốn trở về

nằm nghiêng trên giường . " Không được , không được , nếu thiếu gia mỗi ngày đều quá ngo (giữa trưa) mới rời giường , thì Phú Quý ăn sáng bằng cái gì ? Không được , không được , sau này thiếu gia phải dậy sớm mới được !"

Âu Dương Linh Ngọc lại mắng thăm trong lòng cái tên hỗn trướng đã điều Tiểu Trư tử này tới phòng hấn làm việc một hồi .

Phú Quý vào Âu Dương phủ hơn một tháng , cơ hồ tất cả hạ nhân đều biết tới cái nha hoàn mập tham ăn ở tây vân cư này , chỉ cần vừa thấy có ăn hai mắt liền sáng lên , thoát nhìn càng thêm vui mừng . Đoàn người dần dần cũng biết , Trương quân sự đặc biệt yêu thương nha đầu kia , nàng là nha hoàn duy nhất không bị tam thiếu gia đuổi ra khỏi viện , hơn nữa Phú Quý bộ dạng không đẹp , mặt tròn đáng yêu , hai má toàn thịt trắng trẻo hồng hào , thật khiến người ta yêu thích , nói gì làm nấy , cá tính khờ khạo nhưng lại chân thành , lâu ngày , không có ai bắt nạt nàng , cơ hồ người trong nhà vừa thấy nàng liền cười thoải mái , thân thiện như muối muối trong nhà mình vậy . Đương nhiên , trình trạng không có cơm ăn cũng không xảy ra , cũng không thiếu người cho nàng ăn vặt , nàng đương nhiên là vui vẻ nhận lấy , cũng càng lúc càng " phúc khí " .

" Phú Quý" Phe phẩy cây quạt cây quạt Âu Dương Linh Ngọc phong nhã ngồi trong đình thủy tạ phẩm trà , chỉ là đôi mắt đào hoa , neho mắt đánh giá nha hoàn của mình .

" Dạ , thiếu gia." Phú Quý vừa trả lời vừa vuron tay lấy một miếng quế hoa cao trên bàn , động tác tự nhiên như chính nàng mới là chủ tử.

Ngô , quế hoa cao hôm nay hương vị có hơi chất một chút , là cho không đủ đường sao ?

" Ngươi lại mập ra có phải không ?" Nha đầu kia thật sự một chút cũng không khách khí,quế hoa cao ở trên bàn , hấn cắn một miếng liền phun ra , nàng lại vô cùng vui vẻ tiếp thu .

Nàng bối rối cười , xoa xoa cái bụng thịt béo . " Phú Quý được ăn rất no ."

" Cũng quá no rồi đi ! Ngươi muốn phá vỡ cửa của bản thiếu gia sao ?"

"có sao ? Nhưng mà Phú Quý đều là ăn theo thiếu gia mà , thiếu gia ăn cái gì , Phú Quý liền theo ăn cái đó ."

" Ngươi xem bản thiếu gia có ăn nhiều như ngươi sao ?" Nếu nàng dám gât đầu , hấn liền bẻ gãy cổ nàng tại chỗ . "Vâng , thiếu gia chỉ ăn có chút xíu thịt , là Phú Quý ăn sạch sẽ chỗ thịt còn lại giúp ngươi ." Nàng lập tức nghĩ tới chủ tử nhất định là muốn khen ngợi biểu hiện tốt của nàng mấy ngày nay , nàng cũng thập phần đắc ý vì chủ tử " Phân ưu giải lao " .

Ngần người , Âu Dương Linh Ngọc tà mầu trừng lên . " Chuyện này cũng muốn trách bản thiếu gia sao ? Không có việc gì lại kêu nhà bếp chuẩn bị cả một bàn đồ ăn làm gì , từ hôm nay giảm bớt thành ba đĩa thức ăn và một món canh , quy củ sửa lại sau khi thiếu gia ăn no ngươi mới có thể động đũa ."

" Oa! Oa! Thiếu gia, ngươi không cho không cho ta ăn cơm ! " Về mặt Phú Quý giống như có người lấy dao cắt thịt nàng vậy , hoảng sợ vạn phần .

" Đừng có ở một bên oa oa kêu to nữa , còn không quạt mát , muốn để bản thiếu gia nóng chết sao ?" Nhìn nàng giống như bị hấn ngược đãi , nghĩ lại , hấn chưa bao giờ đối tốt với một nha hoàn nào như vậy .

Đồ ăn bình thường đầu bếp làm cho hấn đã là sa hoa tinh tế , vì nàng , hấn còn dặn riêng đầu bếp thêm đồ ăn , thấy nàng ở một bên đợi nước miếng chảy ròng ròng , dù sao tây vân cư của hấn cũng không có người tới , hấn liền để cho nàng cùng ăn cơm với hấn , thực hiện lời hứa lúc trước với nàng - hấn ăn cái gì nàng liền ăn cái đó .

Kết quả nha đầu này không biết cảm ơn , gần đây không còn ai bắt nạt nàng , còn nhét đồ ăn cho nàng , nàng cứ luôn miệng nói người khác tốt , người khác có tốt bằng hấn đối với nàng sao ? (hình như có mùi gì chua chua ==) Khuôn mặt tuần mỹ mặng chút buồn bực , Âu Dương Linh Ngọc đẹp như tranh nằm ngửa ra sau , dựa đầu gối lên cái bụng béo béo , vô cùng hài lòng nghĩ ngợi , cổ tình nhắm mắt không nhìn tới khuôn mặt tròn tròn đang nhăn thành một đoàn .

Phe phẩy cái quạt ba tiêu lớn làm bằng lá phơi khô qua lại , về mặt Phú Quý đau khổ thật ủy khuất , thật ủy khuất cong lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ au . : Thiếu gia , ta có thể ăn nhiều hơn một chén cơm không ?"

Nàng nghĩ nếu chỉ có ba món đồ ăn một món canh như vậy , thì ăn nhiều cơm một chút cũng no được đi .

Hấn nâng mày , nhìn nàng một cái . " Ngươi như thế nào không muốn gầy đi một chút để lập gia đình ?"

" Vì sao phải lập gia đình ? Ta đã nói là muốn theo thiếu gia cả đời ." Ý nghĩ của nàng đơn thuần , cũng không nghĩ ngợi gì thốt lên .

Nàng trước nay không phải người có tâm tư tinh tế , người khác đối với nàng tốt , nàng liền đối tốt với họ , nàng cũng không hiểu làm nha hoàn cho người khác có gì không tốt , chủ tử nói gì làm gì , người làm nha hoàn tốt chính là không cần nghĩ nhiều .

Nói đến vận khí của nàng luôn luôn không tồi , từ khi bắt đầu bán mình , trước sau cũng đã hầu hạ qua rất nhiều chủ tử , các chủ tử đều phát đạt , nàng đi theo cũng có lợi , không có khổ như những nha hoàn bình thường , nàng tới giờ vẫn ăn ngon ngủ ngon , đến khi chủ tử nghèo túng , cũng đều nhờ đến nàng mang may mắn , cho nàng ít bạc đủ để nàng tìm chủ tử mới , không sợ đói bụng , trừ bỏ chủ tử vừa rồi tất thờ hại nàng đói bụng mấy ngày , nàng cũng chưa từng chịu khổ qua . Cho nên nàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện gì ngoài việc làm nha hoàn , về phần lập gia đình càng không cần nói tới . Đời đẹp của Âu Dương Linh Ngọc lóe lên , " Nha đầu ngươi thật sự muốn làm nha hoàn cả đời ?"

" Di , thiếu gia, ngươi nói cái gì? " Thấy bạc môi của hấn mấp máy , nhất định có chuyện cần dặn dò .

Đôi môi giương lên , mặt hần nổi lên nụ cười mê người , " Phú Quý , người cảm thấy bộ dạng của bản thiếu gia thế nào ? " Hần đột nhiên thấy tò mò về cảm nhận của nàng về hần .

Trước đây hần nghĩ nha hoàn muốn đi theo hần cả đời , đều là vì muốn làm Ấu Dương gia tam thiếu phu nhân , còn nàng thì sao ? Thật sự có thể không bị vệ ngoài của hần mê hoặc ? Thật muốn trung thành làm nha hoàn cho hần cả đời ?

Phú Quý không nghĩ ngợi liền đáp , chuyện này cũng đơn giản như hỏi nàng đã đói bụng có muốn ăn cơm hay không thôi , " Rất đẹp mắt . "

" Đẹp đến mức nào ? " Mắt khép hờ suy nghĩ , nhìn hần giống như đang hưởng thụ làn gió chậm chậm quạt tới .

" Đẹp hơn lão gia và phu nhân . " Chủ tử Ấu Dương gia nàng tiếp xúc qua không nhiều lắm , chỉ có mấy người đó .

" Còn ai nữa . "

Nghĩ một chút , nàng lại nói : " Đẹp hơn so với đại thiếu gia . "

" Đại thiếu gia ..... " Chỉ đại ca sao ? Than nhẹ một hồi , hần chậm rãi nâng đôi mi dài nữ tử cũng phải ghen tị lên . " Còn nhị thiếu gia thì sao , người cho rằng hần tuần lễ phiêu dật hơn ta sao ?

" Di , nhị thiếu gia ..... Nhị thiếu gia ..... Thiếu hĩa , trong phủ của chúng ta có nhị thiếu gia sao ? " Chuyện này xảy ra khi nào , sao quân sự bá bá không báo cho nàng một tiếng ?

Nghe vậy , chiết phiến (quạt gấp) mang thù bút danh gia trong tay Ấu Dương Linh Ngọc liền rơi xuống . " Phú Quý nha ! Phú Quý , trong đầu người đến tột cùng là chứa cái gì ? " Ngoại trừ đồ ăn ra không còn cái gì khác sao ?

" Gì ? " Thiếu gia lại phát bệnh sao ? Như thế nào cả cây quạt cũng cầm không chắc .

Theo tính tình thất thường của chủ tử , Phú Quý ít nhất cũng học được một điều , đó là phải nhanh chóng nhất quay lên , dùng ống tay áo lau qua bụi trên mặt quạt mới đưa lại cho chủ tử , chủ tử sẽ không nhớ tới nàng nghe không hiểu .

" Không có nhị thiếu gia thì làm sao có tam thiếu gia , người nghĩ trong phủ chỉ có hai vị thiếu gia sao ? " Hần giờ tay lên , vừa vịn cầm lấy cây quạt nàng vừa nhặt lên gối lên đầu nàng .

" Ta ..... Ta làm sao biết được , người ta vẫn chưa thấy qua nhị thiếu gia . " nàng cũng không dám xoa chỗ đau , ra sức phe phẩy quạt ba tiêu .

" Cũng đúng , nhị ca thường ngày bận rộn phong hoa tuyết nguyệt , hiếm khi nhìn thấy trong phủ . " Dừng một chút , khuôn mặt của hần bỗng hiện lên một tia hời hợt . " Đừng quên , gặp hần thì tránh ra xa một chút , miễn cho hần đói bụng ăn quăng , đem người vỗ béo ăn luôn . "

" A-- nhị thiếu gia lại ..... lại ăn thịt người ..... " Phú Quý sợ tới mức mặt trắng bệch , nàng tham ăn , nhưng không giống như thiếu gia , cái gì cũng ăn chỉ có không ăn thịt người .

Làm như không thấy hai tay nàng run lên , Ấu Dương Linh Ngọc vẫn như không có việc gì nói tiếp : " Nhìn người béo béo non mềm như vậy , sờ từ trên xuống dưới đều là mỡ , hấp lên hần là rất ngon miệng , ta thật tò mò khi nào nhị ca sẽ bắt đầu ăn người đây ? "

Vừa nghĩ tới nhị ca phong lưu thành tính , có thể một ngụm ăn luôn tiểu trư mập mạp hần nuôi dưỡng , đôi mắt đẹp của hần bỗng phũ lên một tầng u ám , giống như bất mãn có ai giành mất vật gì của hần .

" Thiếu , thiếu gia ..... Ta nghĩ về sau ta cần nên ăn ít đi một chén cơm , ba món thức ăn một món canh là tốt rồi , ta không mập ! Thật sự , người nói giúp ta với nhị thiếu gia . " Hu ..... Nàng không muốn bị ăn !

" Vậy người còn giữ bánh trong túi làm gì ? " Hần mắt hứng hời , hần biết , đó là do gã sai vặt trông nom chuồng ngựa cho nàng .

" Ta sẽ đói ..... "

" Ăn ? "

Một đôi mắt sắc bén thoáng liếc qua , toàn bộ lời nói của nàng vừa ra tới miệng lại nuốt ngược vào trong bụng . " Thiếu gia , Phú Quý thật sự chỉ ăn một ít thôi , nhưng bánh này có thể giữ lại dự phòng không ? " Có đôi khi nàng không phải cố ý , nhưng chính là bụng không tốt .

" Tùy người , dù sao người bị ăn cũng không phải là bản thiếu gia . " Khuôn mặt tròn tròn kia lộ ra sắc xuân hồng hào , thoạt nhìn quả thật ngon miệng , làm cho người ta muốn cắn một miếng .....

Di ? Hần đang nghĩ cái gì , tự nhiên suy nghĩ đến nha đầu béo này , muốn ném thử gò má mềm mại mọng nước này .

Phát hiện nội tâm có chuyển biến khác thường , Ấu Dương Linh Ngọc hoảng hốt dời tầm mắt sang chỗ khác , dùng sức đóng cửa cây quạt thổi tan sự khô nóng khó hiểu trên người , không thèm suy nghĩ tới da thịt trắng nõn như tuyết kia có bao nhiêu mê người , no đầy trong suốt như mỹ ngọc .

" .....Thiếu gia , thiếu gia .....người đang ngủ sao ? Người đồ mồ hôi nha ! Mặt cũng rất hồng , có phải trong người cảm thấy không thoải mái không ?" Không tốt , nếu thiếu gia nhiễm phong tà , nàng không chỉ phải nghe quân sự bá bá niệm , buổi tối càng đừng nghĩ đến chuyện ngủ ."

Bất chợt hoàn hồn , hân lạnh mặt bình tĩnh ,không muốn nàng phát hiện sự xao động trong lòng , "Ồn ào cái gì ,bỏn thiếu gia muốn ngủ một chút cũng không được sao ?"

" Thiếu gia , người thật sự không có chuyện gì chứ ?" Ánh mắt nàng toát ra sự quan tâm , nhưng không dám hỏi nhiều , sợ chọc thiếu gia không thoải mái .

" Nhìn người người mập mạp như vậy cũng làm bản thiếu gia toát mồ hôi rồi , đứng xa ra một chút , đừng làm ta nóng . " Nhất định là do thời tiết quá nóng , hân mới có thể nhất thời hôn ề , lại thấy có hứng thú với viên thịt này . Cho rằng mình thật mập mới làm thiếu gia nóng , Phú Quý không nói hai lời liền lùi qua bên cạnh , cây quạt lớn trong tay càng cần mẫn , sợ hân nóng quá sinh bệnh . Nhưng nàng vừa lùi xa , Âu Dương Linh Ngọc lại mất hứng , thiếu hương thơm thân nhiên trên người Phú Quý , hân lại phiền chán đến tâm hỏa dâng lên , mượn việc nói chuyện lúc này điên cuồng la hét một trận .

" Bắt đầu từ ngày mai ăn ít đi một nửa , đem thể hình tiểu trư của người giảm thành khinh doanh tiểu điều (chim nhỏ) , nếu nửa đêm dám ăn vụng , liền phạt người một ngày không được ăn cơm . " Hừ ! Hân không tin nàng gây lại còn da bọc xương , hân còn có thể khởi dục niệm đối với thân thể đầy đà của nàng .

" Cái ... .cái gì ?" Phú Quý đầu óc choáng váng , thiếu chút nữa đứng không vững thất thanh kêu lên , quạt ba tiêu trên tay cũng rơi xuống , rớt thẳng xuống đầu chủ tử ... ..

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3

Khinh doanh tiểu điều (chim nhỏ) ? Kiếp sau đi ! Âu Dương Linh Ngọc nhàn nhã phe phẩy chiết phiến , lại thoáng nhìn qua gương mặt cười sáng lạn của Phú Quý thờ dài , nhìn cái tướng ăn gì đây ? Một tay bánh cuộn , một tay kẹo hồ lô , vô luận mặn ngọt , đều nhét cả vào miệng .

Hân thật không tin nổi, nghĩ nếu nha đầu này muốn đi theo hân cả đời, hân liền đau đầu .

" Thiếu gia , người nghĩ chúng ta nên tới chỗ nào dùng cơm trưa ?" Nhét nốt vào miệng miếng bánh cuối cùng , hai tay lần nữa khôi phục trạng thái trống rỗng , Phú Quý vui vẻ hỏi thăm vị thiếu gia đang đối với nàng càng ngày càng tốt kia .

Tuy nói nàng vận khí không tệ , các chủ tử cũng đối tốt với nàng , nhưng nàng cảm thấy hân đối với nàng tốt nhất , quá khứ bất kể các chủ tử dù có thương nàng cách mấy , nàng cuối cùng vẫn chỉ là nha hoàn,

Nhưng thiếu gia đối với nàng không giống như vậy, thậm chí còn có thể sẽ ra mặt giúp nàng.

Giống như lúc này ra đường, là bởi vì quân sự phòng thu chi không có phát lương cho nàng, ban đầu nàng còn tưởng rằng làm tôi tớ ở Âu Dương gia chính là như vậy, cũng không suy nghĩ nhiều, cho đến khi thiếu gia hỏi nàng tại sao lại mặc đi mặc lại mấy kiện xiêm áo cũ kĩ này, trên tóc cả một cây trâm cài cũng không có, nàng mới mờ mịt lấy ra hà bao bên trong chỉ còn một đồng tiền . Hân vừa nhìn thấy, liền có vẻ tức giận còn làm nàng cho rằng mình vừa làm sai điều gì, đầu cúi thật thấp xin lỗi, không ngờ, thiếu gia không nói hai lời tìm tới quân sự phòng thu chi, giúp nàng đòi lại lương bổng ngoài ra, còn đặc biệt dẫn nàng ra ngoài, nói muốn để cho nàng mua chút vải vóc may bộ đồ mới, mua chút đồ ăn vặt cho đỡ thèm .

Chỉ là từ bước ra khỏi Âu Dương phủ đến giờ, nàng còn chưa có móc qua hà bao của mình ,chi tiêu đều là bạc của thiếu gia ,cả bộ y phục tinh tế mềm mại trên người lúc này cũng không biết là loại y phục gì, đều là thiếu gia kiên trì mua, nàng còn nhớ rõ lúc ấy mặt chường quý của cửa hiệu đó có bao nhiêu quái lạ .

" Người không phải vừa ăn xong sao ?" Ăn , ăn , ăn , chỉ biết ăn , từ lúc ra khỏi cửa tới giờ , những thứ vào miệng nàng hân đã muốn đếm không nổi nữa rồi,nàng còn muốn ăn ?

Nhưng hân cũng không thể không nói, mắng nàng béo thật đúng là ủy khuất nàng , nhìn cách nàng ăn , thân mình cũng chỉ hơi tròn hơn so với cô nương bình thường , hơn nữa cũng chỉ có mặt tròn và bụng nhiều thịt thôi , thực cũng khó thay đổi .

Huống hồ , hân cũng chỉ là nói ngoài miệng , muốn thật sự không cho nàng ăn cũng không được , hai ngày trước vốn muốn để nàng đói mấy bữa , lại thấy nàng nước mắt rùng rùng kêu đói lại mềm lòng , đặc biệt bảo đầu bếp làm một bàn thức ăn cho nàng , từ khi lọt lòng tới giờ đây là lần đầu tiên hân làm loại chuyện này , từ sau khi Phú Quý làm nha hoàn cho hân , hân vì thích ứng với cách thức sinh hoạt của nha hoàn , cho nên hân đã luyện thành thói quen ngủ sớm dậy sớm , bởi vì không được làm phiền đến giấc ngủ của nha hoàn của hân , cho nên hân ngoan ngoãn uống thuốc , không để bản thân ho khan , bởi vì hân sợ nha hoàn này đói bụng tới choáng váng , cho nên lúc hân ăn cơm còn phải gọi nàng .

Không ngờ , hân - tam thiếu gia được chiều chuộng nhất của Âu Dương gia , lại " phục vụ " nha hoàn của hân như vậy , nha hoàn này thật người cũng như tên - Phú Quý .

Nhưng mà điều này cũng có điểm tốt, hán nghỉ ngơi sớm hơn bình thường, những ngày gần đây cũng ít phát bệnh,, giờ hơi (9-11h tối) lên giường, giờ thìn (7-9h sáng) rời giường, bữa sáng nhất định sẽ ăn, cũng uống thuốc bổ, thần sắc so với trước đây nhẹ nhàng khoan khoái hơn vài phần.

Ở bên cạnh cái nha đầu mập tham ăn này, hán tự nhiên cũng ăn nhiều hơn, tuy không nhất định hợp khẩu vị, nhưng ít nhiều ăn một chút, đối với tình trạng thân thể cũng không thể không có chút lợi ích, ngay cả đại ca, nhị ca đều thập phần kinh ngạc khi thấy hán sắc mặt không chút bệnh tật ra khỏi tẩy vãn cư.

Nếu là như trước kia, hán cho dù mười ngày nửa tháng không ra khỏi tẩy vãn cư cũng là bình thường, mà ra khỏi đại môn Âu Dương gia lại càng ít hơn, một năm nếu có hai ba lần ra ngoài, thì có nghĩa là hán suốt một tháng không có bệnh quần thân.

Lần này hán ra ngoài, còn dọa ngốc luôn người gác cổng nhà mình. " Dừng bữa ? Không a, mới buổi trưa mà thôi, huống chi thiếu gia chưa có dùng bữa, Phú Quý sao có thể dừng bữa trước được ? Quy của này Phú Quý vẫn hiểu." Nàng chẳng qua mới vừa lấp đầy cái bao tử trước khi dùng bữa thôi, tránh cho cái bụng sôi ùng ục, ở giữa đường dễ làm thiếu gia mất mặt.

" Người còn chưa ăn no à ? Phú Quý, nếu không phải bản thiếu gia có chút của cải, thật đúng là không nuôi nổi nha hoàn Phú Quý người ... .Không, là thiên kim." Vừa thờ dài, vừa thấp giọng niệm hai câu, Âu Dương vẫn là mở to mắt, giúp nha hoàn của hán tìm chỗ ăn cơm.

Trên đường cái kẻ tới người đi, cô luận nam nữ đều quay đầu nhìn hán vài lần, trọng mắt là yêu thích, ái mộ, đồ kỵ cũng đều có, nếu không phải hán có một đôi mắt lạnh lẽo, không dễ chọc, sợ rằng những người đó đã muốn đồ xô về phía hán chen lấn rồi, hán rút cuộc xác định cũng nên tìm một chỗ nghỉ tạm, trốn tránh những ánh mắt đáng ghét kia.

Vừa hay nhìn thấy đầu phố có tấm bảng hiệu dễ thấy " Trần cận ngọc thiện " (*), xem ra khẩu khí của khách điểm này thật lớn, rất đúng khẩu vị của hán, chẳng qua ngoại trừ hán chân muốn bước lên phía trước, còn phải một tay kéo nha đầu Phú Quý đang nhăn mũi hít ngửi mùi bánh hấp.

" Thiếu gia, ta có thể ăn được hay không ....." Thom quá nha, lại trắng mũm mĩm, hình dạng mềm mại, khẳng định ăn vào thom ngon, mới nghĩ, nước miếng nàng đã nhỏ đầy, thiếu gia cố tình nắm chặt tay nàng .....tay ?

" Kia, chuyện này ..... Thiếu gia, Phú Quý tự mình đi được, người đừng lôi kéo tay ta. " Thấy nàng vội vã muốn bỏ tay hán ra, sắc mặt Âu Dương Linh Ngọc trầm xuống vài phần, " Không được, ta không bỏ, xem bộ dạng thèm ăn của người xem, nói không chừng đợi lát nữa ta lại phải đến sạp ăn chuộc người, bản thiếu gia không làm chuyện dọa người như vậy."

" Mới không phải, ta hiện tại có lương bổng, ta có thể tự mình mua đồ ăn vặt."

" Phải không ? Vậy bản thiếu gia mặc kệ người, người thích ăn bánh hấp, bánh nướng tùy người, về phần vịt nướng giòn, mật tráp phượng sí (**), sủi cảo phi thủy (**) đều để ta tự ăn." Hán làm bộ muốn bỏ tay nàng ra, vừa nghe hán nói như vậy, nha đầu tham ăn quả nhiên trúng kế, vội vàng đuổi theo cho kịp bước chân hán, còn tự động nắm cánh tay hán, mà hán cũng thuận thế cầm lấy bàn tay nhỏ bé còn mềm mại hơn cả bánh hấp kia.

Phú Quý vừa nghe có đồ ăn ngon, trước kia tỷ tỷ thăm thăm làm việc cùng nàng, cứ ở bên tai lại nhai mãi câu " nam nưc thụ thụ bất thân, thật đương nhiên bị nàng ném qua sau đầu.

" Thiếu gia, người cái gì vịt cái gì sủi cảo bán ở chỗ nào? " Không xong, nàng có hay không chảy nước miếng ra a ? Nếu không sao thiếu gia lại nhìn nàng cười ?

" Nói với người người sẽ biết đường sao ? theo sát ta." Nhìn trên mặt nàng dưới ánh mặt trời toát từng giọt mồ hôi trong suốt, nhất thời trên mặt hán hiện lên một cổ ý thương tiếc, không nghĩ nhiều mở quạt ra ngay trên đường, giúp nàng quạt mát. Hai người cùng nhau vào khách điểm, điểm tiêu nhị đầu tiên là nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hai người một hồi, không nghĩ hai lần, lập tức xoay người xua tay hô : " Hai vị lão gia phu nhân mời, lâu hai của bốn điểm có một nhả tọa, tiểu nhân dẫn đường cho hai vị." Phú Quý sùng sốt, vội vàng thốt lên, " Ta không phải --"

Chỉ là nàng còn chưa nói xong, đã bị Âu Dương Linh Ngọc ngắt lời, " Phiền tiểu nhị dẫn đường rồi."

Nghiêng đầu nhìn bộ dạng không muốn giải thích của thiếu gia, nàng cũng không dám xen mồm, đành phải mặt đỏ hồng mặc hán lôi kéo đi.

Điểm tiêu nhị cùng biết nhiều người, có lẽ là nhìn thấy " tài vận " trên người hai người, dọc đường đi không ngừng khom lưng cúi đầu, một hồi khen ngợi lão gia tuần dật hơn người, một hồi tán dương phu nhân xem ra là người nhiều phúc nhiều thọ, lên lầu hai, còn chọn riêng một chỗ ngồi có tầm nhìn tốt gần cửa sổ cho hai người, ngoài miệng thao thao bất tuyệt giới thiệu những món chiêu bài trong điểm, nghe được tiếng Phú Quý nuốt nước miếng.

Xem như tiêu nhị này thức thời, Âu Dương Linh Ngọc ra tay cũng rộng rãi, mặc dù một thứ cũng có giá bằng chi tiêu hơn một tháng của gia đình bình thường cũng không chớp mắt lấy một lần, không nói đến chuyện khác phạm là tên đồ ăn khiến tiêu nha đầu cười hí hóp, hán đều không hề keo kiệt, một bàn tràn đầy mỹ thực tinh xảo này, làm cho cả nha đầu tham ăn cùng tiêu nhị chân chó (nịnh hót) đều cười thoải mái.

Cuối cùng, tay tiêu nhị vừa duỗi ra thu lại, trong cổ tay áo đã cảm thấy nặng trĩu khiến hán biết rõ, lần này là nhìn đúng người rồi, chụp đúng phân ngựa rồi * (nguyên văn a = =). Sau khi điểm tiêu nhị đi rồi, Phú Quý đã có thói quen ngồi cùng bàn với chủ tử cũng không khách khí, chiếc đĩa nhắc lên, liền vui vẻ về về bắt đầu ăn, trái lại Âu Dương Linh Ngọc vẫn không nhanh không chậm, nhàn nhã thông dong ngồi ăn cơm. Đây là hai người dần dần đường thành ăn ý.

Ước chừng hai khắc chung (~30 phút) qua đi, hán ngừng đĩa, khoe miệng hàm chứa ý cười, hán đang đợi, chờ tiêu nha đầu mở miệng.

"Thiếu gia, chân ngỗng kia người mới ăn có một miếng đúng không? không ăn rất lãng phí đấy" Đò trên bàn cũng gần như bị nàng biến thành hư không rồi, hiện tại chỉ có thể chăm chăm nhìn "chân" trong bát hân, về mặt thêm thưởng.

Quả nhiên mở miệng. "Ăn", Hân đem bát nhẹ nhàng đẩy về phía trước, nàng liền hiểu ý, tuyệt không lo lắng nhận lấy chén của hân.

Nàng thích ăn nhất là chân gà vịt ngan ngỗng, may mà chủ tử khoogn thích, thường xuyên đều là vào bụng nàng, hân ngẫu nhiên ném thử cũng chỉ cắn một miếng, chung quy người ăn vào bụng vẫn là nàng.

Tuy nói chủ tử trước kia đối với nàng cũng tốt, nhưng cho nàng ăn bánh nướng bánh bao đã là tốt lắm, làm sao có thể sờ tay tới chân ngỗng này? Đừng nói tới món này thiếu gia căn bản ăn không vô, chính là chuẩn bị cho nàng.

Răng cắn một miếng, miếng thịt trượt ra, Phú Quý hộc mắt hơi phiếm hồng.

"Làm sao vậy?" Chỉ cho nàng ăn chân ngỗng cũng có thể khiến nàng cảm động thành như vậy? vậy sau này đều bảo đầu bếp chuẩn bị món này.

"Không .....không có chuyện gì ..... Phú Quý nhớ, nhớ tới các tỷ tỷ --... ..thiếu gia đối xử với ta cũng tốt như các tỷ tỷ vậy ... .." Không quên lại cắn miếng thịt, nàng có chút hàm hồ hứa hẹn, "Phú Quý nói thật ... .. Phú Quý cả đời đều đi theo thiếu gia."

Thấy nàng hộc mắt hồng, khỏe miệng đầy mỡ, về mặt nghiêm túc hứa hẹn vẫn không buông cái ăn, Âu Dương Linh Ngọc bật cười, nhưng cũng có một dòng nước ăm ỉm dâng lên trong lòng.

"Người không phải nói các tỷ tỷ đối với người tốt lắm sao, như thế nào người lại không nhớ quê hương chỗ người thân? Nếu thực cả đời đi theo ta, một năm cùng lắm cũng chỉ có thể xin hơn mười ngày thăm người thân, người không có vấn đề gì sao?"

Phú Quý vốn đang ngây ngô mút ngón tay, sắc mặt trầm xuống, khịt khịt mũi, "Không sao cả, các tỷ tỷ của Phú Quý đều thất lạc, không cần thăm viếng."

Hân nhướn mày, "Thất lạc?"

Kỳ thật những người làm nô bộc cho nhà giàu, phần lớn gia cảnh không tốt, cũng đều từng trải qua khó khăn, hân từ trước đến nay không có hứng thú cũng không hỏi nhiều, bộ dạng buồn bã hiếm có của tiểu nha đầu, làm trong lòng hân có một loại khó chịu giống như bị cắn một phát.

"Ân, năm đó nhà chúng ta nghèo đến nỗi không nuôi nổi chính mình đều phải bán mình ..... Khi đó ta còn nhỏ, các tỷ tỷ được bán đến đâu cũng không nhớ rõ." Nàng thậm chí cũng không chắc chắn nếu gặp lại các tỷ tỷ có thể nhận ra các nàng. May mà, tỷ tỷ nàng có lưu tin vật cho nàng.

"Nha đầu ngốc, người không nhớ rõ, luôn có người nhớ rõ." Nàng tuổi còn nhỏ không có nghĩa tất cả mọi người đều nhỏ tuổi, có lẽ hàng xóm của các nàng vẫn còn nhớ rõ đi.

"Thiếu gia, người khác nhớ rõ thì có quan hệ gì đến ta?" Phú Quý gãi gãi tai, không hiểu rõ.

Có điều nàng vốn là người lạc quan, điểm tiểu nhị vừa đưa tới món bánh ngọt điểm tâm, vẻ u sầu đã bị nàng quăng ra sau đầu, hai tay duỗi ra, nhanh chóng cầm một miếng bánh ngọt, một miếng mai tử cao (**).

Âu Dương Linh Ngọc duỗi tay ra, cán quạt chặc chấn đánh vào cái tay nhỏ của nàng, vừa nghe được tiểu nha đầu kêu rên, "Lại cố ăn, bản thiếu gia ta còn nghĩ làm sao để giúp người tìm các tỷ tỷ."

"Thật sự?" Mắt to sáng ngời, miệng vốn đang chu lên lập tức nở nụ cười, đương nhiên, vẫn không quên cắn một miếng bánh ngọt, tiếp tục hàm hồ nói chuyện, "Có điều thiếu gia muốn giúp ta thế nào? Đó đã là chuyện của nhiều năm trước, Phú Quý cũng không nhớ rõ."

Nàng quả nhiên không có nhìn lầm, thiếu gia đối với nàng thật sự khác so với những chue từ trước đây, lúc này còn muốn giúp nàng tìm các tỷ tỷ!

"Ta dám trông cậy vào người sao?" Nhìn vẻ mặt nàng vẫn khờ khạo ngây ngốc, trong lòng hân ngược lại có chủ ý, có lẽ có thể cùng làm chuyện hân muốn làm lúc trước. "Quên đi, có nói với người, người ăn cái gì vào đầu mà hiểu được chứ? Bản thiếu gia đều có chủ ý."

"Nha, nhưng thiếu gia ... .."

"Lại làm sao vậy?"

"Thiếu gia, ta rõ ràng ăn bằng miệng, vì sao thiếu gia lại nhìn thấy ta dùng đầu ăn?"

Mắt thiếu gia có phải cũng có vấn đề hay không? Hồngбет, nàng nếu không khiến người khỏi bệnh nhanh, khẳng định sẽ bị quân sựa bá bá mắng.

Nhất thời, mặt Âu Dương Linh Ngọc tối sầm, "Ta thấy người toàn thân cao thấp đều đang ăn."

Toàn thân cao thấp? Phú Quý rung mình một cái, nàng chết chắc rồi, người tốt thật bị nàng làm cho có vấn đề rồi, nhưng nàng không muốn đối chủ tử a! "Thiếu gia người ... .."

Đột nhiên, đường cái vốn ồn ào tiếng người nói chuyện, truyền đến hơn mười người đang vây quanh cái gì đó, trái một câu phải một câu, khiến cho

Phú Quý chú ý, nàng vươn đầu ra ngoài cửa sổ, cúi đầu thì thấy trên đường cái, có một nữ tử mặc đồ trắng cúi đầu, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy chút tiếng khóc bị thương, Phú Quý từ trên nhìn xuống không thấy rõ mặt nữ tử, nhưng bốn chữ "Bán mình chôn cha" ở trên tường, lại thấy thật rõ ràng.

Bán mình chôn cha .....

Nàng tự như nhớ tới điều gì đó, vội vàng quay đầu lại, vẻ mặt trông ngóng, hỏi: "Thiếu gia, có phải chỉ cần là lương bổng của Phú Quý, Phú Quý muốn dùng như thế nào thì dùng như thế?"

Âu Dương Linh Ngọc thoáng chốc dâng lên một cổ bất an, cảm thấy lời nói của tiểu trư tử này không đơn thuần, nhưng nàng nói lại không sai ... .." Ân, người muốn mua cái gì thì mua cái đó."

Gật gật đầu, tay nàng chỉ một cái về phía đường, "Thiếu gia, ta muốn mua nàng."

Cạch một tiếng, cây quạt roi trên mặt đất.

Trên đường cái, hơn mười người quây thành nửa vòng tròn? Điều nghị luận về việc bán mình chôn cha, cũng có không ít người đánh giá thiếu nữ áo trắng, nhưng còn chưa có người nào ra tay, thẳng tới khi có một nam tử ăn không ngồi rồi, cầm sấp chạm tới bụng (ý bảo béo quá a = _ =), dẫn theo nô bộc cứng rắn gạt đám đông ra thành một con đường. Hắn hít mắt quan sát, cao thấp ngắm thiếu nữ một lát, ánh mắt kia tựa như đem lột trần y phục của thiếu nữ tại chỗ, tiếp theo lộ ra vẻ hài lòng cười âm thầm, nháy mắt một cái, liền có người ném mười lượng bạc xuống trước mặt thiếu nữ, thiếu nữ lặng đi một chút, ngẩng đầu liếc nhìn, lập tức cúi đầu, không lên tiếng, cũng không nhặt ngân lượng lên.

"Thế nào? Còn không mau nhặt ngân lượng lên đi cùng bọn đại gia? Hôm nay nha đầu ngươi có thể gặp được ta coi như may mắn, đại gia cho nàng làm thứ mười .... mười mấy nhỉ?" Nam tử quay đầu, một nam tử xây xỉ đàn gảy khác lập tức tiến lên, ghé lỗ tai hắn nói cái gì đó, hắn nở nụ cười, "Đúng rồi, chính là mười chín, ai nha, nha đầu ngươi thật là tốt số, có thể làm thiếp thứ mười chín của Trương Kim Vinh ta, cả đời vinh hoa phú quý a."

Ngồi trên mặt đất, Tiểu Kiều một thân tang phục đơn giản co rúm lại một chút, lắc đầu, nhẹ nhàng ôn nhu mở miệng, "Không được tiểu nữ đa tạ Trương đại gia, nhưng Tiểu Kiều là bán mình làm nha hoàn, không phải làm thiếp người ta."

Trương Kim Vinh nhướng mày, nam tử đàn gảy lập tức tiến lên, vẻ mặt khinh thường giáo huấn nàng, "Nha đầu kia đừng không biết phân biệt phải trái, thiếu gia nhà ta coi trọng người là phúc khí của người, người làm nha hoàn một tháng có thể kiếm bao nhiêu tiền? Không giống như làm thiếp cho thiếu gia nhà ta, ra vào có kiểu phu nâng, nha hoàn hầu hạ, trên người đeo đủ thứ trân châu mã não, người không muốn hưởng phúc sao?"

"Dạ, đa tạ ân điển của đại gia, nhưng Tiểu Kiều mệnh tiện, không nhận nổi phúc khí của đại gia." Vì không muốn đắc tội người, Giản Tiểu Kiều cung kính quay người đáp tạ, đem ngân lượng đẩy về phía trước, không nghe theo. "Người nha đầu chết tiết này, còn không biết Trương Kim Vinh ta là loại người nào, ta nói cho người, ta _"

Chỉ là hắn còn chưa nói dứt lời, đã bị một tiếng nói ào ạt ngắt lời.

"Ai nha, hình như không đủ nha." Phú Quý ngồi xổm trước tấm bảng bán mình chôn cha kia, khuôn mặt nhỏ nhắn lại thành một nắm, tay phải nắm, là kẹo mạch nha thiếu gia vừa mua cho nàng, tay trái mở ra. Bên trên là năm lượng bạc, nàng lắc đầu, "Sớm biết vậy sẽ không mua kẹo mạch nha trước, người này ra giá cao hơn so với ta nha, làm sao bây giờ?"

Ai bảo nàng vừa ra khỏi khách sạn lại thấy kẹo mạch nha, ánh sáng vàng vàng óng ánh kia với nàng mà nói, có thể sánh ngang với thứ vàng vừa cứng vừa không thể ăn được, bước chân nàng xoay tròn, tự động tiến về phía quán buôn nhỏ, ai ngờ nàng vừa quay đầu lại, người khác đã ra giá trước.

Vậy phải làm sao bây giờ? Năm lượng bạc này đã là toàn bộ tài sản của nàng, nàng không cầm theo nhiều bạc .....

Rất tự nhiên, nàng nhớ tới một người, đầu vừa nhắc, nàng nhìn chăm chăm "người kia" cười ngây ngô.

Âu Dương Linh Ngọc thích ý phe phẩy cây quạt, cũng chưa có đáp lại nụ cười của nàng, cũng không có ý hỗ trợ.

"Thiếu gia, Phú Quý có thể chi trước hai tháng lương bổng hay không?" Người còn đang ngồi, đầu nâng cao cười trừ, nàng chỉ kém không vươn đầu lưỡi ra, bắt chước tiểu cầu cầu xin thương xót.

"Không được." Ân nói liền mạch lưu loát, hắn vừa thu quạt lại, chuôi quạt dùng sức gõ lên đầu nàng một cái, nàng đau đến mức mặt mũi đều nhăn lại. "Âu Dương gia không có quy củ này, đã có người giúp nàng, người liền thu hồi thiện tâm dư thừa kia đi, cũng đã muộn rồi, chúng ta hỏi phủ."

Nha đầu kia rốt cuộc có nhớ rõ thân phận của mình hay không, có chuyện nha hoàn mua nha hoàn sao? Huống hồ nàng mang năm lượng này táng cha cho người ta, sau này lấy cái gì mà nuôi người ta? Bản thân cũng là Nê bồ tát qua sông (ko hiểu lắm), tự bản thân còn chưa lo nổi, sao còn nhân rồi cứu tế người khác?

"Nhưng mà ....."

"Nhưng mà cái gì, nha đầu kia là bán mình chôn cha, phải vào làm nha hoàn cho tiểu thư nhà giàu người ta, người là thân phận gì mà cũng nhà vô giúp vui? Người có từng thấy qua bên người nha hoàn lại có nha hoàn chưa?" Hắn chợt cảm thấy bất đắc dĩ, nàng chính là không có người giải thích rõ cho thì không hiểu, đầu không hoạt động.

"Gi? Nha hoàn không thể mua nha hoàn a." nàng thất vọng thở dài.

"Hừ, ta còn tưởng kẻ nào không hiểu quy củ dâm cướp người của ta, nguyên lại cùng lắm là một nha hoàn a." Trương Kim Vinh vốn bị ngắt lời đã hông vui vẻ gì, tuy rằng thấy lạ khi thấy Phú Quý một thân cầm y ngọc phụng lại là nha hoàn, nhưng biết thân phận nàng, thanh âm lại dương cao, "Đi đi đi, không có tiền cũng đừng giành người của đại gia. Tiểu Phúc, mang nha đầu kia về phủ."

"Không, không cần!" Giản Tiểu Kiều kinh hoảng lắc đầu, vội vàng né tránh cánh tay đang vươn đến của hạ nhân tên Tiến Phúc, "Ta không đáp ứng bán cho người, các người sao có thể cướp người?"

"Ha ha - đại gia ta ra bạc mua người đã là cho người mất mũi, người cũng không hỏi xem đây là địa bàn của ai, trong thành này, dù ta có cướp đoạt, cũng chưa từng có người nào dám có ý kiến." Trương Kim Vinh cười như trộm, một thân thịt béo theo đó mà rung rung.

Tiểu Phúc cũng hiểu được năng lực của chủ tử nhà mình, bàn tay tho rap nắm cổ tay của Giản Tiểu Kiều, muốn mang người đi, những người vây xem tựa hồ cũng biết Trương Kim Vinh, đoàn người xì xào bàn tán những không dám tiến lên cứu người, Phú Quý đứng lên dùng ánh mắt cầu xin chủ tử, nhưng Âu Dương Linh Ngọc vẫn chỉ lắc đầu, nàng cũng không có biện pháp.

Đột nhiên, cánh tay của Phú Quý bị một cánh tay mảnh khảnh nắm lấy, "Tiểu, tiểu thư ..... cứu ta, mặc kệ ngày ra mấy lượng, Tiểu Kiều đều đi theo ngài ..... Cứu ta ....." Giản Tiểu Kiều hai mắt nhắm nghiền chờ chết.

Nàng không muốn bị Trương Kim Vinh về mặt bí ối này mang đi, nhìn đã biết, tương lai của nàng sẽ có nhiều khổ sở, nàng vừa mới nghe thấy công tử cầm quạt nói cô nương trước mặt là nha hoàn, nhưng nàng thà làm nha hoàn của nha hoàn, cũng không muốn làm thiếp thứ mười chín của Trương Kim Vinh.

"Nhưng mà .....Ta không nuôi nổi người nha." Phú Quý trên mặt lộ vẻ khó xử, thiếu gia nói nàng nuôi không nổi người ta thì đừng làm hại người ta, nàng muốn giúp người không muốn hại người.

Giản Tiểu Kiều liều mạng bỏ bàn tay mềm mại kia ra, đổi thành cả hai tay lôi kéo Phú Quý, "Không sao cả, tiểu thư có một chén cơm, tiểu - ....Tiểu Kiều cũng chỉ xin một miếng cơm .....Năm lượng là đủ cho cha ta hạ táng, tiểu, tiểu thư ---.....Ngài mua ta đi .....Tiểu Kiều cầu ngài ....."

"Khâm, thật sự năm lượng bạc là được? Tốt lắm, người ....." Hai mắt sáng ngời, Phú Quý vốn hưng phấn muốn kéo người đi, lập tức nghĩ lại thấy không đúng, ánh mắt lại u ám, "Nhưng ta là ....."

Vừa nãy thiếu gia nói với nàng, chính nàng cũng là người hầu hạ thiếu gia, sao có thể mua người khác về?

Nàng vốn nghĩ dùng chính lương bổng của mình, có thể giúp cô gái tên Tiểu Kiều này làm tang sự là tốt rồi, ngẫm lại thiếu gia lo lắng cũng không sai, Tiểu Kiều là một cô gái ở bên ngoài kiếm sống không dễ dàng, có thể có một chủ tử đi theo là chuyện tốt a, nàng lại không nuôi nổi người ta, hiện tại cho Tiểu Kiều tiền hạ táng, vạn nhất ngày mai Tiểu Kiều liên đới chết đầu đường, vậy còn không bằng cho đại thúc trung niên kia đem về.

Tuy rằng người tự xưng là đại gia kia bộ dạng thật đáng ghét, nhưng nói không chừng Tiểu Kiều vận khí tốt giống nàng, gặp gỡ người miệng dao găm tâm đầu hũ (độc mồm nhưng tốt bụng a), giống như thiếu gia, phải không?

"Làm, làm ơn ....." Giản Tiểu Kiều nhìn ra Phú Quý do dự, hai chân liền quỳ xuống. Chỉ là cái quỳ này, khiến Trương Kim Vinh mất hết mặt mũi, lập tức tức giận mắng ra tiếng, "Người nha đầu không biết phải trái, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, làm tiểu thiếp của ta chẳng nhẽ lại không bằng làm nha hoàn cho nha hoàn sao? Người đây không phải làm khó ta sao? Quay về người sẽ biết thế nào là đau khổ. Tiến Phúc, còn không mau hành động!"

Tiến Phúc vừa thấy chủ tử không nhẫn nại, động tác càng thêm thô lỗ, hắn cũng không muốn bị ăn roi.

Thấy Giản Tiểu Kiều lôi kéo cánh tay Phú Quý, hắn cũng không khách khí, tay phải chế trụ Giản Tiểu Kiều, tay trái còn lại nắm vào tay Phú Quý, dùng sức bóp chặt tay hai người, muốn tách hai nàng ra.

Bỗng nhiên "ôi: lên một tiếng, Tiến Phúc lập tức buông tay hai người ra, tay phải vỗ vỗ cánh tay trái của mình, phát hiện trên mu bàn tay rõ ràng có một dấu sưng đỏ, giống hệt như cán chuối quật trên tay vị công tử kia.

Phiền quật vừa mở, gió mát từ từ thổi tới trên mặt, Âu Dương Linh Ngọc cảm cánh tay vừa bị người ta nắm của Phú Quý, trên mặt hiện lên nét giận dữ, "Đi thôi." Thật không thức thời, cư nhiên có người dám động thủ trên đầu thái tử, bắt nạt người của hắn.

"Nhưng còn Tiểu Kiều ....." Sắc mặt Phú Quý chần chờ, nàng thật sự không đành lòng nhìn bộ dạng thương tâm đến chết kia của Tiểu Kiều, hướng hồ nắm tay nàng vẫn còn run run.

"Người là nha hoàn của ta, ta bảo người đi thì người phải đi, về phần ....." Hắn liếc mắt nhìn qua Giản Tiểu Kiều đang khóc đến sưng mắt một cái, "Nha hoàn của người người muốn xử lý thế nào, chẳng lẽ còn muốn ta dạy người nữa?"

Nha hoàn của mình? Nói vậy là ... ..Thiếu gia đồng ý rồi! Khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn sáng ngời, Phú Quý vội vàng kéo người bên cạnh, "Tiểu Kiều, thiếu gia đáp ứng rồi, người đi theo chúng ta đi."

Nàng cũng biết thiếu gia nhà mình miệng cứng lòng mềm, trên thực tế là người tốt, mặc dù ngoài miệng rầy nàng, mắng nàng cái gì, kết quả vẫn là sẽ giúp nàng.

Nghe vậy, Giản Tiểu Kiều thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lau nước mắt, ngay cả chiếu, mộc bảng cũng không thu lại. vội vàng vàng đi theo Phú

Quý .

Không ngờ , mới tiến lên trước được nửa bước , ba người liền bị nô bộc của Trương Kim Vinh bao vây .

"Đợi chút ." Trương Kim Vinh khí thế bồng bồng kiể ba người , khẩu khí hung ác , đôi mắt còn liêu mạng nhìn chăm chăm Âu Dương Linh Ngọc đang muốn dẫn người rời đi , "Người là ai ? Người của ta cũng dám tranh , có nghe qua danh hào của ta không ?

Âu Dương Linh Ngọc dương quạt che khuất miệng mũi , vẻ mặt chán ghét , "Danh hào của ngươi ? Là rác rưởi sao ? Ta nghĩ cũng đúng , dù sao ngươi cũng thật thối a . " Người này há miệng là ác khẩu , hun chết người .

"Ngươi , ngươi .....Ngươi cũng dám mắng ta , ngươi khẳng định còn chưa rõ ta là ai , ta là - "

"Trương Kim Vinh , đại nhị tử của Trương huyện thừa , chuyện này có người nào thông thành không biết , " Ba tầng cảm kia của hắn chính là cái bảng hiệu sống (béo thể hai cảm thôi đã kinh rồi còn ba tầng = "III) , hơn nữa hành vi của Trương Dương ,hắn không ra ngoài cũng biết chuyện mấy kẻ này đã làm .

"Đã biết ngươi còn ....."

"Ta thế nào ? Nha hoàn nhà ta muốn mua người chăm sóc nàng , mắc mớ gì đến ngươi ? Hai bên đã thỏa thuận xong , chẳng lẽ còn còn phải gọi lão đầu của ngươi mở đường thăm vấn chúng ta ? " Muốn thăm vấn cũng là thăm vấn tên sắc phôi này trước !

Ngôn ngữ bất kính của đôi phương làm cho Trương Kim Vinh tức điên , hơn nữa quần chúng vây xem bên cạnh , hắn bị người ta nhục nhã như vậy , lại thật mất mặt , một bàn tay run run chỉ vào Âu Dương Linh Ngọc , " Một cái nha hoàn dựa vào cái gì mà mua người , hơn nữa tiểu tử ngươi dám gọi cha ta là lão , lão ... .."

"Lão đầu , Ta cao hứng gọi hắn lão đầu ngươi quản được sao ? Nha hoàn của Âu Dương gia ta còn tôn quý hơn ngươi , ta cao hứng cho nàng tìm người hầu hạ nàng , ngươi có ý kiến sao ? " Cùng lắm là nhị tử của huyện thừa thì có cái gì mà kiêu ngạo , hắn cao hứng bắt lão nhân của hắn ta xách gậy cho nha hoàn của hắn cũng được ... .Ân , chủ ý này không sai (loạn "hắn ")

"Người đâu , giúp ta đánh chết ---"

Hôm nay Trương Kim Vinh gặp hạn , mỗi khi nói được một nửa đều bị người ta ngắt lời .

"Đại thiếu gia chờ chút , chờ chút a ." Nam tử đen gầy vẫn đi bên cạnh Trương Kim Vinh vội vàng lên tiếng , từng bước nhảy tới trước mặt Âu Dương Linh Ngọc , ánh mắt liêu lĩnh giống chủ tử lúc trước cũng thay đổi , khom lưng trước Âu Dương Linh Ngọc một cái , ấp úng hỏi : " Xin hỏi công tử có phải là tam công tử của Âu Dương ở thành đông , Linh Ngọc công tử ?"

"Rốt cục cũng có kẻ có mắt , vậy các ngươi còn dám ngăn cản ta ?" Hắn thấy người này có chút quen mắt , nghĩ lại hình như đã từng gặp qua một lần , hình sự sự gia của Trương huyện thừa - Lý Lâm .

Nghe vậy , Lý Lâm âm thầm kêu khổ , hắn nên sớm nghĩ tới , họ Âu Dương trong thành maf có thể có khí độ này thật nhiên là Âu Dương gia ở thành đông .

Nói đến thành đông Âu Dương gia , trong thương giới không ai không biết , tuy nói Âu Dương gia lấy buôn bán làm việc chính , nhưng vì lợi ích cùng vấn đề thông lộ , cũng có giao tình với rất nhiều quan lại trong kinh thành , mà Âu Dương gia cũng có không ít thân thích ở trong kinh làm quan , lần trước sơ suất câu huyện thừa cũng là nhờ Âu Dương gia hỗ trợ giải quyết , thiếu gia nhà mình há có thể đắc tội với Âu Dương gia tam công tử a?

Ai , đều do hắn không sớm nhân ra một chút , hơn nữa Âu Dương gia tam thiếu gia từ trước đến nay ít khi lộ diện , hắn cũng không thể lập tức liên tưởng tới , hiện chỉ có thể hi vọng chạy nhanh cho người ta đi , chớ nên chọc tới phiền toái .

Suy nghĩ tới đây , Lý Lâm vội vàng ghé vào tai Trương Kim Vinh nói vài câu , lập tứ sắc mặt Trương Kim Vinh cũng thay đổi , Nghe Lý Lâm nói vài câu xong , hắn tự hồ rất không cam tâm , tay vung lên không muốn nghe khuyên bảo . Về mặt Lý Lâm đầu tiên là sốt ruột , tiếp theo dường như là nhớ tới cái gì đó , lại thì thầm bên tai Trương Kim Vinh , chốc lát sau , Trương Kim Vinh mới gật đầu .

"Hóa ra người chính là Âu Dương Linh Ngọc , kia thật là ta có mắt không thấy thái sơn rồi ." Mở đầu trước tiên phải nói trước những lời này , đây là Lý Lâm dạy .

"Ân ." Âu Dương Linh Ngọc không thêm đề ý , hắn vừa thấy đã biết người này không có hảo tâm .

"Kỳ thật , ta vốn cũng không muốn làm khó người của Âu Dương gia , nhưng mà ....." .Trương Kim Vinh cố ý nhìn chung quanh một vòng mới nói tiếp , "Nơi này nhiều người đều nhìn thấy ta đưa ngân lượng mua người trước , chẳng lẽ ngươi cứ như vậy mang người đi ? nói gì thì nói cũng nên cạnh tranh công bằng ."

Nói đùa sao , nhiều người ở đây như vậy ,sao có thể để thể diện của hắn hạ thấp như vậy , cùng lắm chỉ là một thương nhân thôi , nào có nghiêm trọng như tên nhát gan Lý Lâm nói .

"Ta không có ...." Giản Tiểu Kiều vội vã tự biện giải , nàng căn bản không muốn bán cho Trương Kim Vinh , nhưng cây quạt của Âu Dương Linh Ngọc đã ra hiệu cho nàng ngậm miệng , nàng nghĩ , thiếu gia của "tiểu thư " nhà nàng sẽ có biện pháp giúp nàng .

" Cho nên , người muốn so tài với ta thế nào ?>" Hấn cũng muốn thấy tên tiểu nhân đáng khinh này muốn chơi đùa ra sao .

Trương Kim Vinh cười đến giảo hoạt , " Không , nếu như là hai chúng ta thì có ý nghĩa gì đâu , nói gì thì ta cũng nể người là Âu Dương gia tam thiếu gia , không dám xuất toàn lực , sao có thể gọi là công bằng được ?"

" Nha ? Không bằng chúng ta mỗi người phái một người ra tỷ thí người thấy thế nào ? " Hấn cố ý nói theo lời đối phương , quả nhiên thấy Trương Kim Vinh điên cuồng gật đầu .....A , núi cao còn có núi cao hơn , tên gia hỏa này vừa khéo pha trò vui cho hấn . " Nhưng chúng ta có ba người , trừ bỏ ta chỉ có hai thiếu nữ , nói công bằng cũng gượng ép - .... Đã vậy , người chỉ định người , ta quyết định so tài cái gì ."

" Không thành vấn đề . " Trương Kim Vinh nghĩ rằng , đấu với nữ nhân , dù là so tài cái gì hấn cũng khó có khả năng thất bại , " Chỗ này ta liền phái .....Tráng đinh người đi so , về phần các người , ta chỉ định nha đầu mập kia ."

Thấy bộ dạng nha đầu kia ngây ngô ngốc nghếch , khẳng định dù có đấu cái gì cũng không thắng , không giống như tráng đinh của hấn , tráng đinh người cũng như tên , cái đầu cao trắng lại có võ công ẩn tàng , trọng điểm là còn có vài năm đọc sách , xem Âu Dương Linh Ngọc như thế nào ra chiều , hấn đều không cần sợ .

Bị Trương Kim Vinh điểm danh cả khuôn mặt Phú Quý đều nhả lại , thoát nhìn bộ dạng thật khổ sở .

" Thiếu , Thiếu gia ... .Làm sao bây giờ ?" nàng ngoan ngoãn im lặng ăn kẹo mạch nha cũng không được a? Như thế nào cuộc so tài phiền phức này lại đổ lên đầu nàng , các này không thể được , nàng không biết nhiều chuyện lắm , chỉ là tham ăn hơn so với người khác thôi . Âu Dương Linh Ngọc bị vẻ mặt của nàng chọc cười , tự nhiên sờ sờ đầu trấn an nàng , " Nha đầu ngốc người sợ cái gì ? Lỡ so tài này là sở trường của người a ."

" Thiếu gia , đừng nói giỡn , ta làm gì có sở trường ?"

Nghe vậy , hấn lắc đầu quyết định tạm giữ bí mật , xoay người , thâm ý nói với Trương Kim Vinh : " Được , cứ quyết định như vậy , địa điểm so tài là ngay tại khách điểm trần tiền ngọc thiện , hạng mục tranh tài là ... ."

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4

Thực thần bảng - chuyên môn ghi lại đương đại " Thực thần " đầu bảng của khách điểm Trần soạn ngọc thiện . Bất quá nói dễ nghe là thực thần , kỳ thật chính là có sức ăn rất lớn , dạ dày không thấy đáy , năng lực ăn uống vượt quá người thường thôi .

Đây là mảnh lõi chương quây Trần soạn ngọc thiện nghĩ ra , phàm là người tiến vào khách điểm vào thời gian " thực thần diễn " ai cũng có thể tham gia thi đấu , người khiêu chiến chỉ cần ăn hơn được người đang đứng đầu trong thực thần bảng một bát com , không chỉ không cần trả tiền com , còn có thể lấy tiền thưởng , mà người đứng đầu bảng mỗi khi trở lại ăn cũng đều không phải trả tiền , thua , cùng lắm cũng chỉ phải trả tiền com của chính mình thôi , không có tổn thất gì .

Cho nên , không ít người thích đến khách điểm này ăn com , muốn so tài , hoặc muốn xem người khác so cũng thú vị , dĩ nhiên , đây cũng là mục đích của chương quây - trùng nhân khí . Hôm nay , ngay cả thực thần đứng đầu bảng suốt ba năm , người được mệnh danh " Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền , A Nghiễm trong bụng có tể tướng " Ngô Nghiễm ở thành tây , về mặt thêm thưởng , vỗ về cái bụng dẹp lép , lại tính đến trần soạn ngọc thiện ăn miễn phí . Chỉ là lúc hấn bước vào trong điểm , không còn thấy điểm tiểu nhị nhiệt tình tiếp đón , khách nhân trong điểm nhiều lắm cũng chỉ liếc nhìn hấn một cái , nhưng không hề giống như trước đây hưng trí bừng bừng chờ hấn biểu diễn ăn com tú (ý bảo ăn không trả tiền á)

Ngô Nghiễm cảm thấy có điểm không thích hợp , nhìn trước về phía thực thần bảng một cái , thiếu chút nữa sợ tới mức cảm rớt xuống đất .

Đứng đầu bảng Tiểu Trư tử thành đông - mười hai bát , bảng nhân Tráng Đinh thập lý pha - tám bát , thám hoa Ngô Nghiễm thành tây - bảy bát

Làm sao có thể ? Cùng lắm mới không tới có hai ngày , sao đã có thể xuất hiện tới hai vị cao thủ ? Ngô Nghiễm dụi dụi mắt nhìn lại một lần , mới có thể xác định những gì mình thấy , Trời à ! Hấn chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có người có thể vượt qua kỉ lục của mình , nhớ lại ngày đó , bảy bát này cũng là do hấn ở trong trạng thái cực độ đói khát mới ăn được , ăn xong về nhà còn ói ra , đến nay , ngay cả hấn cũng chưa bao giờ phá vỡ được kỉ lục , sau này biểu diễn , cùng lắm cũng chỉ ăn năm bát , làm sao có thể có người ăn được mười hai bát ? Đây chính là thực thần a ! Một bát còn lớn hơn bát canh một chút , đồ bên trong không kể gia vị đã có tới mười loại , phân lượng cũng gấp ba lần mì nước , một người đàn ông bình thường ăn một bát xong cũng rất no rồi , rốt cuộc ai mà ăn luôn được mười hai bát ?

" Tiểu trư tử này là nhân vật nào a ? " Ngô Nghiễm nắm đầu điểm tiểu nhị lại hỏi .

" Ôi , người còn không biết à ? Việc này đã truyền khắp trong thành Dương Châu . " Điểm tiểu nhị không kiên nhẫn bỏ tay hấn qua một bên , trước đây Ngô Nghiễm là bảng hiệu sống trong điểm của bọn họ , nhưng giờ thì không phải , hấn cũng không cần đặc biệt khách khí .

"Ta đây ra khỏi thành hai ngày, làm sao có thể đột nhiên nhảy ra hai người kia, ta cũng chưa từng nghe qua, còn tiểu trư tử là cái tên kiểu gì, sao lại kỳ cục như vậy."

"Tráng đinh là gia nhân của Trương huyện thừa, khổ người không phải người bình thường có thể so sánh được, lúc ăn mỳ vừa khi thế lại vừa nhanh, có điều còn không lợi hại bằng tiểu trư tử, rõ ràng cái đầu không lớn, nhưng cứ một bát lại một bát, không nhanh không chậm, chỉ trong chớp mắt, mấy bát kia đều không thấy đâu cả."

Ngô Nghiễm gãi gãi đầu, vẻ mặt nghi hoặc, "Trong thành có nhân vật như vậy sao? Ta thế nào lại chưa từng nghe qua."

Đột nhiên, điểm tiêu nhị nhìn chung quanh, tiếp theo hạ thấp âm lượng, "Ta vụng trộm nói cho người biết, nghe nói tiểu trư tử kia là người của Âu Dương gia thành đông ... .."

Âu Dương gia không hổ danh là nhà giàu nhất Dương Châu, ngay cả lương đình ở hậu hoa viên cũng đặc biệt tốn kém, bốn cây cột đều được điêu khắc tinh xảo, đá cẩm thạch nguyên khối được mài thành bàn ghế giá trị lại càng xa xỉ. Gió nhẹ từ từ thổi tới, thời tiết không tệ, Âu Dương Linh Ngọc nằm nhả ngời trên ghế đá phẩm trà, đối diện là chủ sự của Âu Dương gia Âu Dương Linh Vân, hai người ngồi nói chuyện phiếm, một gã nô bộc tiến tới cắt ngang câu chuyện của hai người.

"Ta thiếu gia, chương quỳ của trần soạn ngọc thiện tự mình đưa thiếp mời đến đây." Người gác cổng cung kính trình lên thiếp mời.

"Ân, đặt lên bàn là được." Cây quạt của Âu Dương Linh Ngọc gõ gõ lên bàn đá, ý bảo đối phương đem đồ vật đặt lên bàn, người gác cổng nghe lời bỏ xuống cáo lui.

"Linh Ngọc, chương quỳ khách điểm này phát thiếp mời gì cho người?" Âu Dương Linh Vân có chút khó hiểu, đệ đệ này của hắn ít khi ra ngoài, cũng không có nhiều người biết, vì sao lại có thiếp mời?

Âu Dương gia bọn họ có ba thiếu gia, lão nhị Linh Phong trời sinh tính đa tình, phóng đảng không kiềm chế được, thà rằng lưu luyến hoa nhai liễu hạng (phố hoa hém liễu chỉ những nơi như thanh lâu....), cũng không muốn nhúng tay vào việc trong phủ, lão tâm Âu Dương Linh Ngọc từ nhỏ mang bệnh căn, dù có muốn giúp cũng tâm có thừa lực không đủ, cho nên công việc lớn nhỏ trong phủ đều do hắn quản lý, người ngoài phủ phần nhiều cũng là tới tìm hắn, tìm Linh Ngọc thật là hiếm thấy. Việc này cũng là do mẫu thân hắn tự tay gieo ác quả, năm đó mẹ ruột hắn là quan gia thiên kim, ít nhiều có chút ngạo khí, hơn nữa trước khi sinh hạ nhị đệ cũng có chút được sủng ái, thật không ngờ sau đó cha lại nạp nhị nương, nhất thời nóng giận mới có thể phạm sai lầm -

Mâu thuẫn oán hận chất chứa thâm hậu, thời điểm nhị nương hoài thai Linh Ngọc, thừa có hạ độc vào nước trà của nhị nương, muốn độc chết hai người, tuy sau đó cha dựa vào quan hệ tìm cao nhân giải độc, nhị nương không có việc gì, Linh Ngọc lại vì vậy mà mang bệnh căn, thể cốt yếu kém, dễ nhiễm lạnh sinh bệnh, cũng bởi vậy mọi người đều áy náy với Linh Ngọc, mới có thể làm mọi việc cho hắn.

May mắn mấy ngày gần đây, Linh Ngọc rất ít phát bệnh, khí sắc cũng hồng nhuận hơn, xem ra thần toán họ Quý kia nói không sai, thay Linh Ngọc tìm một nha hoàn ấm chủ có thể mang tới phúc khí cho Linh Ngọc.

"Không có gì, lần trước lúc ta ra ngoài ăn, nói đồ ăn cầu khách điểm hắn không tệ, cho nên hắn có món ăn mới sẽ gửi thiếp mời, không phải là chuyện quan trọng." Âu Dương Linh Ngọc giải thích đơn giản, bỏ qua không muốn nói nhiều.

Kỳ thật hắn biết rõ nội dung thiếp mời, không ngoài ý muốn Phú Quý tới khách điểm biểu diễn, giúp khách điểm chiêu nhân khí, nhưng hắn sao có thể đáp ứng?"

Có điều hắn cũng tự trách mình quá xem thường năng lực của nha đầu kia, ban đầu tính để nàng tranh thắng bại với người của Trương Kim Vinh là được rồi, không ngờ nha đầu kia phá kỉ lục của khách điểm, hắn vừa nghĩ tới hai người vừa ăn không ít điểm tâm trong phủ, điểm tâm vừa ăn xong liền ăn bữa trưa, không ngờ kẻo mạch nha trong miệng nặng vừa tan ra, cứ như vậy ăn liền mười hai bát thực thần diện.....Càng nghĩ hắn càng lo lắng, tiểu trư tử kia không phải là mắc bệnh gì chứ? Có thể ăn như vậy?

"Có thể khiến cho Tam đệ khen ngợi khẳng định là không tệ, hah là sáng mai mang vi huynh đi ném thử đi."

"Ân, chờ khi nào đại ca nhàn rồi thì cùng đi." Âu Dương Linh Vân luôn đối xử với hắn như thân huynh đệ, thậm chí còn tốt hơn so với thân huynh đệ, cho nên hắn cũng kính hắn, "Đúng rồi, vừa rồi đại ca nói đến một chuyện nữa là gì? Phòng thu chi làm sao?"

"Nói tới chuyện này..... Tam đệ, Lâm quân sự kia thế nào lại chọc tới người? Nghe nói người hung hăng nóng giận, còn làm cho hắn cuốn gói chạy lấy người."

Âu Dương Linh Ngọc thần sắc tự nhiên uống hớp trà, "Thế nào, Lâm quân sự kia có tài năng đặc thù gì, ta không đuổi đi được sao?"

"Cũng không phải, chỉ là từ trước đến nay người không hỏi qua chuyện trong phủ, vi huynh tò mò." Hắn muốn nghe từ trong miệng tam đệ nói một chút, nếu không phải là việc lớn, hơi khiển trách một chút là được, sớm muộn cũng phải sắp xếp người trở về, dù sao động tới người này sợ hắn nói nhảm

"Chuyện đó chỉ trách bản thân hắn tẩy máy tay chân, bắt nạt người dưới dấu giếm người trên nuốt riêng ngân lượng không nên lấy." Có chút tiền này cũng dám tham, ngày sau nhất định cũng muốn nuốt cả Âu Dương gia. Nhưng hắn không phủ nhận, chuyện khiến hắn thực sự tức giận chính là - Lâm quân sự nuốt tiền riêng coi như xong, không động đến hắn, hắn cũng lười trong nom, nhưng nuốt riêng tiền của Phú Quý thì không được!

Hại nha hoàn của hắn phải mặc mấy bộ y phục cũ kỹ, trên người không có chút xú nữ tính, muốn ăn cũng chỉ có thể xin nữ đầu bếp mấy đồng bánh,

hắn vừa nghĩ tới đã có một cỗ cảm giác không thoải mái , không nói hai lời liền khiến quân sự kia chạy lấy người , đỡ khiến hắn phiền lòng .

" Kỳ thật cũng chỉ là một chút tiền còm, huống hồ .... Người chắc cũng biết ? Lâm quân sự là nương cữu (cậu) , cũng không thể không cho Sương đi nương chút mặt mũi ..... " Âu Dương Linh Vân bắt đầu cười khỏ , đây chính là chỗ hắn bắn khoắn .

Cảm thấy thân nương có lỗi với nhị nương nên sau khi hắn đương gia , chỉ cần Sương đi nương mở miệng , chuyện gì hắn có thể giúp được thì chắc chắn sẽ không từ chối , ngay cả khi có phá hồng quy củ , thiết thời hắn cũng sẽ tự chịu .

" Người đã sớm biết có chuyện này ? " Âu Dương Linh Ngọc nheo mắt , có chút tức giận , nhưng hắn không phải tức giận với huynh trưởng , mà là tức giận vì tính tình của huynh trưởng , không vứt đi nỗi gánh nặng của đời trước . " Người hồ đồ , cần gì biết hắn là ai , dứt khoát làm việc , không cần giữ mặt mũi cho ai cả . "

Âu Dương Linh Vân cười âm áp , không còn sự ngoan lệ (tàn nhẫn) ở trên thương trường . " Như vậy có được không ? Chung quy vẫn là người thân của nười . "

" Nuôi lão chuột cho mập , tốn cơm tốn gạo , cái loại người này không phải là thân nhân của ta . " Hắn quay lại nói với huynh trưởng : " Người , mới là thân nhân của ta , người không cần khó xử . "

" Được được được , cứ làm theo ý người . " Hốc mắt nóng lên , hắn gật gật đầu , Tam đệ coi hắn là thân nhân , không ngại việc không cùng mẫu thân sinh ra , hắn sau này đương nhiên càng phải chăm sóc hắn , " Đúng rồi , khó có lúc người phát hỏa lớn như vậy , toàn bộ hạ nhân trong phòng thu chi bị người dọa cho toát mồ hôi , rốt cuộc là người vì ai mà ra mặt vậy ? "

Mang tai đỏ lên , Âu Dương Linh Ngọc biểu tình không tự nhiên tái mặt , " Đầu phải vì người nào , chỉ là trùng hợp biết được chuyện này , không muốn để hắn đục khoét Âu Dương gia , mới làm vậy , không có gì . "

Âu Dương Linh Vân cười , không hỏi tiếp , kỳ thật chuyện trong Âu Dương gia hắn sao lại không rõ , người trong phòng thu chi đã báo cáo với hắn , nói là Lâm quân sự tham tiền của Phú Quý mới chọc giận tam thiếu gia .

Hắn nghĩ , tam đệ có thể hợp ý Phú Quý cũng tốt , hắn vất vả lắm mới tìm được nha đầu kia , nếu lại giống như những kẻ trước đó khiến tam đệ phải cũng chế di dòi , cũng uổng phí công sức của hắn .

" Được rồi , người không muốn nói thì thôi , nhưng chuyện Trương huyện thừa kia là thế nào ? " Chuyện này hắn cũng không rõ lắm , khi Trương huyện thừa tới phủ đầu khổ cầu xin , hắn mới mơ hồ biết hình như là nhi tử của Trương huyện thừa chọc giận Linh Ngọc , nhưng tình hình cụ thể thì Trương huyện thừa một phen nước mắt nước mũi nói cũng không rõ .

" Hừ , hiện mới biết đến van cầu người ? " Âu Dương Linh Ngọc hừ lạnh một tiếng , " Đừng để ý đến hắn , dù sao nhi tử của hắn cũng không tốt đẹp gì , vừa đúng lúc cho ta làm trò tiêu khiển lúc rảnh rỗi . "

Hắn chỉ có thể nói tên Trương Kim Vinh kia suy nghĩ quá đơn giản , trước mặt hắn cũng dám phách lối , còn đề thủ hạ của hắn " đa thương " Phú Quý , cổ tay Phú Quý đỏ hết cả lên , hắn làm sao có thể chỉ ăn mấy bát mì là coi như xong .

Xử lý chuyện này hắn cũng không làm phiền tới đại ca , cùng lắm chỉ trước mặt cha giả ý bắt mình nói bóng gió một hai câu , nói hắn lâu rồi không ra ngoài không hiểu tình thế , hóa ra hiện tại trong thành Dương Châu Trương huyện thừa là to nhất , cha nói Âu Dương gia rất tài giỏi chẳng qua là gạt người , hắn đương là Âu Dương gia tam thiếu gia cũng phải cúi đầu trước nhi tử của Trương huyện thừa .

Cha vừa nghe , tức giận tới đỏ mặt tía tai , lập tức gửi thư tới kinh thành , báo các thức bá xà giận cho hắn , chỉ hai ngày sau , tin Trương huyện thừa bị giáng chức đã được hạ xuống , hai ngày sau vị quan mới sẽ đến Dương Châu , vị quan mới nghe nói là đệ tử của Tứ bá , đến Dương Châu trạm dừng chân thứ nhất chính là đại trạch Âu Dương gia .

Chắc là đến nhận biết người " sở hữu " Âu Dương gia , miễn cho gặp kết cục giống Trương huyện thừa .

" Nếu người quả thật quá nhàn rỗi thì tới giúp ta , người thích làm chuyện ở phương diện nào , đại ca đều có thể dạy người , người yên tâm , đại ca sẽ không để người một mình . " Âu Dương Linh Vân nghĩ thời gian gần đây thế cốt tam đệ có phải đã tốt hơn , không cần nằm trên giường dưỡng bệnh , bởi vậy thấy thường ngày nhàm chán , nhưng lại ngại mở miệng nói với hắn .

" Không cần . " Nếu hắn thật sự nhúng tay vào công việc , Âu Dương gia khó tránh được cảnh âm ỉ ngất trời , đó cũng là nguyên nhân hắn luôn lấy chuyện bệnh tật để tránh việc . " Nếu thực sự dạy việc cho ta , nói không chừng ngày nào đó ta sinh bệnh ra đi , còn phí mất một phen tâm sức của đại ca . "

" Đừng nói vậy , chuyện khiến cha mẹ thương tâm , tay chân đau lòng tự giễu này không được nhắc lại , người sẽ sống lâu hơn bất kỳ ai , đại ca tìm riêng cho người một nha đầu bát tự mang phúc khí , chính vì đề trăm năm sau mới gặp người dưới đất . " Nghe những lời như vậy hắn sẽ tự trách , tự trách không thể để tiểu đệ sống cuộc sống như người bình thường .

" Nha đầu mang phúc ..... " Trước mặt Âu Dương Linh Ngọc hiện ra một khuôn mặt phúc thái tròn tròn , biểu tình thâm u khó dò .

Hóa ra cái nha đầu mập kia vốn là của hắn , cho dù hắn không mở miệng yêu cầu cũng sẽ đưa đến trước mặt hắn ..... Đây đúng là duyên phận trời định .

Nói cũng thật kỳ lạ , cái nha đầu trước sau chỉ thấy ăn kia sao hôm nay lại nghe lời như vậy , cả buổi không thấy bóng đâu ?

"Ngươi cứ chăm sóc thân mình cho tốt đừng suy nghĩ miên man , có chuyện đại ca gánh vác , trời sập xuống cũng không đè đến ngươi ." Hắn cho dù chỉ còn một hơi cũng muốn chống một mảnh trời , đây là biện pháp duy nhất để hắn chuộc tội thay cho mẫu thân .

" Tiểu đệ đại tạ đại ca ." Hắn không chút để ý nói cảm ơn , ánh mắt lay động , giống như đang tìm kiếm cái gì , còn thấp giọng lầm bầm niệm , " Kỳ quái, tiểu trư tử thật sự an phận như vậy , lúc này còn chưa kiếm ăn ? " " Ngươi nói tiểu trư tử là chỉ nàng ? " Khóe mắt đảo qua một đạo bóng dáng màu vàng nhạt , Âu Dương Linh Vân cũng bật cười ,hắn nhìn qua thân mình tròn trịa kia , liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra nha đầu hắn tìm riêng tới cho tam đệ .

Âu Dương Linh Ngọc ngẩng đầu , neho mắt liếc về phía trên cây đại thụ cành lá xum xuê một cái , lập tức đứng lên , hạ lệnh đuổi khách , " Đại ca , chút nữa chắc còn có việc cần làm? Ngươi cứ đi làm việc đi , không cần đi theo ta . "

" Ngươi yên tâm , ngày hôm nay ta đã đem tất cả mọi chuyện gác lại , chính là đặc biệt tới nói chuyện với ngươi ." Hắn thừa nhận đây là hắn cố ý , hắn còn chưa từng thấy tam đệ vì nổi nóng vì người khác .

" Đại ca bận rộn ,không cần đặc biệt tới thăm ta , ngươi xem ta ăn được , ngủ ngon ,, không gầy yếu chút nào , ngày khác còn lên núi ngắm mây . " Âu Dương Linh Ngọc đang nói chuyện với Âu Dương Linh Vân , nhưng tầm mắt đều dán trên cành cây .

Nhìn huyết sắc từ từ hồng nhuận trên mặt hắn , Âu Dương Linh Vân khoan tâm nhẹ răng cười , " Đúng vậy , hai má ngươi hình như đã có thêm ít thịt , vậy được rồi , vi huyền cáo từ trước . "

Thấy biểu tình của đệ đệ càng lúc càng không kiên nhẫn , hắn cũng biết chừng mực , tính rời đi .

Chỉ là khi hắn đứng dậy cáo từ , ấu đệ bề ngoài ồm yếu như từ một con mèo nhà lười biếng , biến thân thành mãnh hổ gầm thét , trước mặt hắn lắc mình đi qua , ngẩng đầu lên trên đại thụ phía trước lương đình , cao giọng gào thét -" Kim Phú Quý , ngươi lập tức trèo xuống cho ta ..... Đợi chút , tư thế kia là thế nào ? Nếu ngươi dám nhảy xuống , ta lập tức đánh gãy hai chân ngươi ... .. "

Quả nhiên , là nha đầu Phú Quý kia !

Góp một tay , Âu Dương Linh Vân lững thững bước ra khỏi lương đình , nhìn thấy bên trên cây cao mấy trượng một đầu heo úp sấp đang nằm .....A , hoa mắt , là một vị cô nương mập mập mặc bộ đồ màu vàng nhạt , tay nàng đang nắm một .....Ách , tờ giấy ? Lung lay sắp ngã ôm chặt thân cây ... .. "

Khụ ! Đoạn thân cây kia hắn là không chịu nổi sức nặng của nàng đi !

Nói thì chậm , lúc đó thì nhanh , đang lúc Âu Dương Linh Vân nghĩ vậy , cành lá rậm rạp liên tục truyền đến âm thanh gãy cành , Phú Quý không kịp kêu lên đã thẳng tắp rơi xuống , trong lòng còn ôm một đoạn cành cây .

" Di , không đau ? " Phú Quý có chút nghi hoặc , như thế nào ở trên cây thoát nhìn rất cao , kỳ thật lại không cao , ngã xuống không có chút cảm giác nào .

" .....Ngươi đương nhiên .....Không đau , người đau là .....Ta ... .. "

Âm thanh ngắt quãng từ dưới truyền lên , giống như không thờ nổi , hơn nữa hình như ... .Hình như là âm thanh của thiếu gia , nhưng mà nàng không thấy người a ? " Di ! Kỳ lạ , thiếu gia ở đâu ? Ta rõ ràng nghe thấy hắn đang nói chuyện . " Nàng nhìn nhìn chung quanh vẫn không thấy , người lớn như vậy rốt cuộc giấu thế nào ? "

" Kim Phú Quý - ngươi còn không cho ta đứng lên , nàng khinh ta chết rồi sao ! " hắn nhất định phải .....nhất định phải ... .. Nịnh chết nàng .

Vừa nghe từ " chết " ,thân mình Phú Quý chợt co rúm lại , run lên , nàng sợ nhất là quỷ , " Thiếu ... ..Thiếu gia , ngươi không nên làm ta sợ , Phú Quý không phải muốn chọc ngươi giận chết , ta sẽ đốt thật nhiều mỹ kim trong bảo khố cho ngươi , cho ngươi làm quỷ thiếu gia . "

Quỷ thiếu gia ? Được lắm , nàng thật là,hắn đưa nàng xuống hoàng tuyền trước bây giờ .

" Thiếu .....Thiếu gia .....Ta .....Ta về sau sẽ nghiêm túc tập viets ....Không , sẽ không để cho ngươi có tiếc nuối ... .. " Nàng nghĩ thiếu gia " trước khi chết " cuối cùng đã dặn dò nàng chính là chuyện này , nàng phải hoàn thành thật tốt .

Tiếc nuối ? Tốt lắm , nha đầu kia thật muốn hắn tức chết ! " Kim Phú Quý , bản thiếu gia ra lệnh cho ngươi lập tức đứng lên . "

"Oh." Nàng không dám chần chờ , vội vã đứng dậy , nàng còn chưa thấy thiếu gia , đã thấy đại thiếu gia đi tới phía sau nàng , dáng vẻ lo lắng , trong lòng nàng mơ hồ dâng lên cảm giác bất an ... ..Làm ơn ,ngàn vạn lần không phải là như nàng nghĩ đi ... ..

Vô thanh thắng hữu thanh .

Uông đại phu hơn nửa tháng không tới xách hòm thuốc bằng mây tre , từ từ bước về phía bệnh nhân , hắn trước buông hòm thuốc tới xem mạch , cẩn thận chuẩn trị một phen , sau đó sâu kín thở dài một hơi .

Lúc này hắn không phải tới chữa bệnh , mà là chữa thương .

Âu Dương Linh Ngọc làm đệm thịt cũng không có trở ngại gì , chỉ là trật thất lưng , trên đầu sưng một cục , xương vai hơi lệch vị trí , đại khái mà nói chỉ

là tiểu thương, tình đường năm, ba ngày là không có việc gì.

Nhưng đại thiếu gia lại chuyển bé xé ra to khẩn cấp mời đại phu tới, làm cho người ta nghĩ tam thiếu gia lại phát bệnh, bọn hạ nhân ngấm xì xào bàn tán, đoán non đoán già bệnh của thiếu gia có phải sắp không được hay không. (= _ = tưởng ảnh sắp "toi" đây mà)

Nếu không phải là Âu Dương Linh Ngọc không cho ai tới dò xét, liên tục hô hoán đuổi những kẻ tới thăm, thì lúc này Âu Dương lão gia và nhị phu nhân cũng đã tới rồi, thút tha thút thít, oán trời trách đất một phen. (ai thiên thần địa)

"Thiếu ..... thiếu gia, người có đau không?" Ách ..... Bộ dạng hình như rất đau, hai hàng lông mày xinh đẹp của hắn đều nhăn lại thành một đường.

"Người nói xem?" Âu Dương Linh Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nha hoàn của mình, lửa giận nhuộm đỏ hai mắt.

Nàng rụt cổ lại, cảm thấy như có thanh đao kề sát cổ. "Ách, thiếu gia, ta về sau sẽ ngoan ngoãn nghe lời, người đừng có trừng ta như vậy được không?"

"Được, vậy người nói cho ta biết, người trèo lên cây làm cái gì?" Thấy nàng ôm chặt lấy thân cây, suýt nữa hù chết hắn, cô nàng này sẽ không cho là mình rất nhẹ đi?

"Còn không phải ..... còn không phải thiếu gia làm hại." Nàng cũng thực ủy khuất a.

"Ta làm hại?"

"Đúng vậy, người không phải muốn ta ở trong thư phòng tập viết sao? Kết quả ta viết đến mồ hôi đầy mặt, mu7oons mở cửa sổ cho gió thổi vào một lát, không ngờ ..... Toàn bộ giấy ta tập viết đều bị gió thổi đi, còn thổi lên trên cây, ta mới có thể ..... Mới muốn leo lên trên cây lấy giấy về ... .." Nàng càng nói giọng càng nhỏ, bởi vì thiếu gia nói không giữ lời, hắn vẫn trừng mắt nàng.

"Phải không? Vậy người không phải rất ủy khuất sao, muốn bản thiếu gia bồi thường người thế nào?" Hắn cắn răng hỏi.

Phú Quý vội lắc đầu, "Không, không cần bồi thường, ta nghĩ sau này không cần tập viết hết ba trăm chữ lớn, nhiều lắm mỗi ngày viết mười chữ, như vậy cũng không sợ gió thổi bay giấy đi, gió thổi đi ta cũng có thể nhanh chóng tìm được, tìm không được cũng có thể nhanh chóng viết lại một lần, có phải rất tốt hay không?"

"Được." Hắn lạnh giọng nói.

"Thật sao?" Nàng mừng rỡ, chỉ thiếu không khoa chân múa tay.

"Về sau người cũng không cần ăn nhiều cơm, viết thiếu một chữ thì ăn ít đi một miếng cơm, bản thân tự tính xem mình nên ăn bao nhiêu." Hừ - cũng dám cò kè mặc cả với hắn, chán sống.

"Nha! Ta tính ... .." Nàng tưởng thật bắt đầu giơ ngón tay lên, càng tính mặt càng trắng ra, cả môi cũng run run.

"... ..... Thiếu gia, ta nhất định sẽ đói chết."

Thiếu gia có phải đã quên hay không, nàng là nha hoàn, nha hoàn không cần luyện chữ, chỉ thiên kim tiểu thư mới phải học cầm kỳ thi họa, nha hoàn phụ trách ăn cơm, hầu hạ thiếu gia, mỗi ngày được ăn no để thiếu gia có mặt mũi là được.

Chó gầy chủ nhân xấu hổ. Trước kia nàng đã nói coi chủ tử, không phải sao?

"Đói chết thì đói chết đi! Ta không thiếu một nha hoàn thiếu chút nữa thì đề chết chủ tử, huống hồ nếu người chết đói, ta nghĩ những nha hoàn của người sẽ rất vui về thay thế vị trí của người." Âu Dương Linh Ngọc cố ý không để ý tới nàng, "Ta nghĩ sau khi nàng lo xong tang sự cho cha, vài ngày sau có thể vào phủ hầu hạ ta."

Hai ngày trước, hắn nhìn phân lượng của tiểu trư tử mới cho nha đầu tên Giản Tiểu Kiều kia hai mươi lượng, cũng đủ cho nàng hậu táng cha nàng, cũng nói với nàng thủ tang vài ngày không thể hỏi phủ, nếu không tiểu trư tử sao lại dùng cái loại biểu tình đáng thương này nhìn hắn, hắn sẽ chịu không nổi.

Sau đó hắn mới biết được lý do Phú Quý lại ngắt quyết muốn mua hạ nhân, nói là có thể nghiệm việc đề xuống tám biển bán mình chôn cha kia thì mới biết trong lòng có bao nhiêu bất đắc dĩ ..... Mỗi khi nhớ lại về đống đất hiếm có của nàng, đều khiến hắn khó hiểu có chút phiền đau.

"Vậy sao? Ta lại muốn đổi chủ tử a ....." Phú Quý hô nhỏ một tiếng, khó thấy được từ trên mặt nàng vẻ sầu não, nàng chỉ đứng lên, đi thẳng ra cửa.

Mấy năm nay, nàng thường xuyên thay đổi hết chủ tử này tới chủ tử khác, lúc đầu sẽ rất khổ sở rồi lệ, nhưng sau này thì không ..... không phải không khóc, mà là học được không khóc trước mặt chủ tử.

Trước đây mỗi lần thấy nàng khóc hốc mắt hồng hồng, các chủ tử càng khổ sở hơn so với nàng, cho nên nàng tự học được việc buông tay ..... Mặc dù, lúc này nghe Âu Dương Linh Ngọc nói ra miệng, khiến sự khó chịu trong lòng nàng, dường như đều bị kéo lên .....

"Hừ, người đây là cái thái độ gì? Ta nói đùa với người, người cũng tin? Ta còn chưa chết, ao nói người có thể đổi chủ tử?" Thấy nàng tỏ ra không chút để ý, xoay người bước đi, giống như có hắn hay không đều không quan trọng, trong lòng hắn liền thấy bức tức. Đột nhiên, hắn vô cùng không

hài lòng đáy mắt nàng không hề có thần thái mê luyến, không hài lòng hẳn chỉ là chủ tử của nàng, cho nàng ăn, cho nàng chỗ ở, cho nàng tam thiếu gia ăn không ngồi rồi.

"Di, thiếu gia không phải không cần ta sao?" Gót chân xoay tròn, Phú Quý trở lại phía trước giường, nhìn xuống chủ tử đang nằm úp sấp.

"Lỗi tai nào của người nghe thấy ta không cần người? Người đừng quên, chính bản thân người đã nói muốn đi theo ta cả đời."

Nha đầu đáng giận, trí nhớ kém, bệnh hay quên.

Đáng giận nhất là, hẳn lại hờn dỗi với một nha hoàn, gần đây hẳn rốt cuộc bị làm sao vậy?

"Ta nhớ được, nhưng ta cũng muốn thiếu gia nguyện ý để ta đi theo a, nếu giống như chủ tử trước kia của ta....." Nàng nhớ lại thời gian vận khí không tốt, gặp phải một chủ tử khiến cho trái tim nàng có chút băng giá, "Nói không chừng sẽ đem bán ta đổi lấy gạo lương."

: Bị bán ,,,,,," Ngực Âu Dương Linh Ngọc đột nhiên cứng lại, vươn cánh tay trắng trẻo cầm lấy bàn tay nhỏ bé có vẻ hơi thô ráp của nàng.

"Ta không phải chủ tử trước kia của người,"

Nhìn chằm chằm bàn tay bị cầm, trên mặt Phú Quý hơi hiện lên một tia đỏ ửng. "Ta biết, thiếu gia vẫn là thiếu gia, không có buôn bán thất bại hoặc phá sản." Thật là kỳ lạ, gần đây khi thiếu gia ở quá gần thì tim nàng đều đập rất nhanh, có khi lại có chút rầu rĩ. nhưng bình thường thì cũng không có chuyện gì.....nàng rốt cuộc bị làm sao vậy? "Người đang nguyên rủa ta nghèo rốt cuộc vì sao?"

"Nguyên rủa cái gì?" Nàng vẫn nhìn tay mình đang bị nắm trong lòng bàn tay lớn, không xong, đồng! Đồng! Đồng giống như đang hồi hộp, càng đập càng nhanh, đây là cái triệu chứng gì?

"Người!" Nàng cắn bản là một con ốc, hẳn uốn lưỡi nói đàn gảy tai trâu. "Âu Dương gia tài phú nhiều đến nỗi có thể dè chết nàng, nuôi tiểu trư tử như nàng dư dả, nàng không cần lo lắng."

"Được, ta không lo lắng, cái đó.....Thiếu gia, tay ta hơi đau, người bỏ tay ta ra trước được không?" Nàng có chút lo lắng, nếu tim cứ nhảy như vậy, có thể chết không?

"Hừ! Thiếu gia nắm lấy tay người là phúc khí của người, người cảm thấy ỳ khuất có phải không?" Hẳn thẹn quá hóa giận vùng tay, ngược lại khiến tay mình đau.

"Không ỳ khuất, không ỳ khuất, thiếu gia là phúc khí của Phú Quý." nàng lắc lắc đầu, chỉ sợ hẳn lại tự dā thương chính mình, đến lúc đó hẳn lại lấy việc này ra không cho nàng ăn cơm.

"Nếu ta là phúc khí của người, lời nói của ta người nhất định phải nghe, ba trăm chữ kia có nhiều lắm không?" Hẳn kiên trì nhất định bắt nàng tập viết.

"Rất nhiều....."

"Ngô, người nói cái gì?" Hẳn âm trầm cuồng, mắt lạnh nhìn.

"Thật sự rất nhiều mà! Ta....." Nàng lên lên vùng vẫy cánh tay ê ẩm, gương mặt nhăn nhó. "Không nhiều lắm, không nhiều lắm, Phú Quý thức đêm có thể viết xong."

Ba trăm chữ nha, tay nàng sắp rớt ra rồi.

"Không chỉ phải viết xong, còn phải viết cho đẹp, đừng nghĩ tùy tiện viết như gà bới mà muốn lừa dối cho qua." Trong lòng nàng đang nghĩ cái gì hẳn nhất thanh sở thị (đều biết rõ)

Hai vai Phú Quý đều sụp xuống, liền ngồi xuống ghế ở đầu giường. "Thiếu gia, ta chỉ là một nha đầu, không cần luyện chữ....."

"Người ngay cả tên mình cũng không muốn biết?" nàng thường hâm mộ ní hẳn người cũng như tên, ánh mắt yêu thích ngưỡng mộ kia khiến hẳn không đành lòng, hẳn mới muốn cho nàng học viết được tên của bản thân, nếu không hẳn cho nha hoàn của mình học chữ làm gì?

Vì muốn cho nàng tập viết, hẳn còn thông qua thư phòng của mình, gần đây hẳn còn phải tự hầu hạ bản thân, tiểu trư tử này còn dám oán giận, hẳn không vận gãy cổ nàng không được. "Di, tên của ta?" nàng kinh ngạc cầm lấy giấy bản bảy nét ngang tám nét dọc, trái phải chẳng phân biệt được, cao thấp điển đảo không xem rõ mặt chữ.

"Cái chữ này là Kim, người viết thiếu hai chấm, chữ nhân lại bị bỏ mất, giấu lại nếu cha người viết được ngay cả cái họ của hẳn cũng không viết đúng, khẳng định sẽ rất thương tâm."

"Thiếu gia, người dạy ta viết một lần, ta muốn cha cười với ta." Hóa ra đây là chữ kim, kim trong Kim Phú Quý.

Lặng đi một chút, Âu Dương Linh Ngọc thật thận trọng nhìn nàng một cái. "Phú Quý... ..Cha nàng không phải đi rồi?"

"Nằm mơ nha! bà bán bánh trước miếu quan âm nói nếu bái thần khẩn cầu nhiều, chỉ cần thành tâm thì sẽ được đền đáp." Nàng hiện có tiền, chỉ phí

ăn mặc đều do thiếu gia cho , còn lương bổng có thể lấy , có thể mua hương tể bái cha mẹ , làm bọn họ đến trong mộng nàng .

Vuốt túi ngân lượng thiếu gia đưa , nàng cười đến không ngậm miệng lại được , bên trong có thật nhiều bạc , hiện tại ước chừng có hơn mười lượng , nàng chưa bao giờ có nhiều tiền như vậy , thật vui vẻ nha .

Hắn nghe vậy không biết có cảm giác gì . " Thế nào người khác nói lướt qua một lời thì ngươi nhớ không sót một chữ , ta nín thở tai ngươi , lời nói muốn ngươi nhét vào trong đầu thì lại quên sạch bách . " Ngay cả quân sự tùy tiện nói cũng hữu dụng hơn hắn nói . " A! Cái kia ..... Ách m thiếu gia đều hết lên , ta chỉ nghe thấy âm thanh sét đánh ầm ầm ..... " Nàng có chú ý nghe ! Nhưng là nghe khoong hiểu . " Âm thanh sét đánh ầm ầm ..... " dung nhan vô trù đắc ý (đẹp a) đen mắt một nửa , hai mắt bốc hỏa . " Ngươi lại đây cho ta , ta muốn vận gãy cổ ngươi . "

Vừa nghe muốn vận cổ , nàng tròn đồng tròn tây . " Không cần ! Thiếu gia , cổ bị gãy thì không thể sống , Phú Quý về sau sẽ nhớ kĩ từng lời thiếu gia nói . "

" Không được tròn , rửa cổ đưa qua đây . "

" Thiếu ..... thiếu gia , cẩn thận thất lưng của ngươi ..... Nha ! Lại vọt đến ..... "

Đau đớn dờ sau thất lưng , Âu Dương Linh Ngọc chỉ có thể dùng ánh mắt hung hăng trừng Phú Quý đang ngây ngô cười không thôi , thầm ngậm thanh nhắc nhở những chuyện ngoài ý muốn hôm nay của hắn đều là vì nàng chờ thất lưng của hắn khỏi , nàng liền gặp họa .

Tuy rằng hắn biết rõ , phần lớn thời gian là hắn bó tay với nàng ... ..

Ngoài cửa sổ có một nam tử sắc mặt nặng nề đang đứng , mi tâm vốn bằng phẳng đột lên một tòa núi nhỏ , lo lắng nhìn hai người trong nhà , sự lo lắng không dấu được .

" Như thế nào lại là nha đầu kia a -..... " Âu Dương Linh Vân thở dài trong lòng , hắn hi vọng tam đệ thích Phú Quý , là hi vọng Phú Quý có thể lưu lại chăm sóc cho hắn , để nàng mang tới phúc khí cho tam đệ , tránh cho tam đệ trắng niên sớm thế (chết trẻ)

Nhưng nếu đã liên quan tới tình cảm nam nữ , thì đã không còn ở trong phạm vi hắn có thể tiếp nhận rồi !

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5

" Đại ca vừa nói là đã thay ta định một mối hôn sự ? " Linh Ngọc uống một ngụm trà nóng , lời nói hòa hoãn , vẻ mặt cũng bình tĩnh , đến cuối hơi cao giọng lên , cho thấy là hắn không hài lòng . " Ngươi cũng đã hai mươi ba , đã đến tuổi thành hôn rồi , ta và tẩu tử (chị dâu) của ngươi đã thương lượng một hồi , trong số tất cả các cô nương có tướng mạo tốt lựa cho ngươi một người , để ngươi cũng có thể biết được họa mi chi nhạc (thú vui kẻ lông mày - ý là kẻ lông mày cho vợ , cưới vợ á) . " Linh Vân uyển chuyển nói .

Để sớm chặt đứt tình cảm của Linh Ngọc và Phú Quý , hắn theo vấn danh , hợp hôn đến hạ sinh (các lễ trong tập tục kết hôn) đều tiến hành lưu loát , không dong dài dây dưa , dùng chưa tới ba ngày đã bàn bạc thành công một cọc hôn nhân .

Đương nhiên , chuyện này cũng có công của thê tử hắn , hắn mới nhắc tới chuyện này với thê tử , nàng lập tức tán dương biểu muội có phẩm chất tốt , tài mạo dung toàn lại biết tiến biết lui , làm người dịu dàng khiêm tốn , cùng Linh Ngọc là một đôi ông trời tác hợp .

Sở gia biểu muội thật có hiền danh (có tài có đức) , sinh ra chim sa cá lặn , đáng về bề nguyệt tu hoa , gia thế trong sách , phụ thân là quan địa phương , danh hạ vùng mỏ sản thiết , vừa đúng với chính nghiệp của Âu Dương gia không mưu mà hợp , xác thực là một chuyện tốt . mà lựa chọn Sở gia cũng có một lợi thế khác , nếu có thịnh sản thiết sa (khai thác sản xuất sắt) Sở gia làm hậu thuẫn , vậy mẫu thân ghen tuông của hắn tất nhiên sẽ không làm khó nữa .

Không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật , dù sao hiện tại chủ sự Âu Dương gia là hắn , nếu hắn thì thậm vài câu trước mặt mẫu thân , nói cần Sở gia hỗ trợ đến thế nào , mẫu thân cũng sẽ suy nghĩ cho hắn , không cản trở nhiều .

" Ta không thú . " Hắn tuyệt đối không cưới nữ nhân chưa từng gặp qua , tài mạo gì đó hắn tuyệt không để ý , Âu Dương Linh Ngọc cảm thấy đáng yêu quan trọng hơn , giống như nha hoàn của hắn cũng rất đáng yêu .

" Ta đã sớm bàn bạc tốt với đối phương rồi , cũng đã chính thức hạ sinh (đưa sinh lễ) , chỉ chờ chúng ta hai bên chuẩn bị tốt liền cưới vào cửa . "

Âu Dương Linh Vân đã bảo người gia tăng đẩy nhanh tốc độ , chuẩn bị thỏa đáng hôn lễ đúng hạn định .

Hắn cười đến thật nhu hòa , mặt đẹp như tơ . " Ta không phản đối đại ca nạp thiếp , hưởng phúc tề nhân . " (cái phúc nhà có nhiều người tam thê tứ thiếp)

"Người nói bấy bạ cái gì đó ? Sở gia biểu muội với tẩu tử người tình như tỷ muội , ta mới để cho người cưới nàng , đồ khiến chị em dâu không vừa mắt nhau ." Hấn có ý tốt trong miệng hấn lại đổi thành chuyện chẳng ra gì , hấn thật sự muốn trong ngành như vậy sao ?

Bờ môi cong lên , Âu Dương Linh Ngọc thấp giọng cười khẽ , " Tình như tỷ muội mới phải chung thị nhất phu (chung chồng) , chúc mừng người , đại ca , được một người đẹp như ý , cuộc đời chẳng qua nhanh !"

" Người ..... " Đây là lần đầu tiên hấn thấy tam đệ kiên trì như vậy .

" Phú Quý ." Nhẹ nhàng cất giọng , trong thanh âm không nghe được chút phiền não nào , cũng không quay mặt đáp lại Âu Dương Linh Vân . " Đến đây , thiếu gia , có điều gì phân phó ."

Gấu vấy tung bay , tựa dây buộc tóc đỏ thắm chảy xuống nhẹ vung vẩy phía sau đầu , tay bưng ấm trà Phú Quý vừa trả lời vừa bước tới , giày thêu phía dưới thêu hình hồ điệp rất sống động giống như muốn bay lên .

Âu Dương Linh Vân hai mắt nhìn nàng , càng xác định ý tưởng trong lòng , tuyệt đối phải nhanh chóng chuẩn bị tốt hôn sự cho Linh Ngọc .

Nhìn nha đầu kia đâu còn giống nha hoàn , mộ thân cầm ngọc phục chưa nói , giày thêu dưới chân là tiệm giày chuyên môn làm cống phẩm , đừng nói đến môn đạo , thiên kim bình thường còn không có được .

Còn có , tam đệ thế mà lại cho nàng tập viết không chừng ngày sau còn để nàng học cầm học họa , vậy thì có khác gì với thiên kim tiểu thư bình thường ? Hấn cũng không thể để tam đệ tiếp tục phạm sai lầm .

" Rót cho đại thiếu gia ly trà lạnh , hấn đang bốc hỏa ." Ân nhĩ tức giận , Âu Dương Linh Ngọc còn chưa phát tác là vì nể đối phương là đại ca từ trước tới nay vẫn đối tốt với hấn .

" Dạ , thiếu gia ." Tay chân nàng lanh lợi rót đầy một ly trà .

Âu Dương Linh Ngọc nâng tay vung lên , " Tốt lắm , trở về tiếp tục luyện ." Nghe vậy , nàng lại thùng thịch chạy đi , ghé vào cái bàn trong phòng khách , thập phần dụng tâm bắt chước luyện chữ . Bởi vì mỗi khi viết xong một chữ đẹp , tam thiếu gia liền cho nàng một mảnh đường rất ngon , nàng để trong bình ăn từ từ , không sợ người khác tới ăn mất .

Có điều nàng viết chậm chạp , hồn nhiên không biết trên tay , tay áo cùng mặt đều dính mực , nàng vừa viết vừa dùng tay áo lau mặt , bởi vậy vết mực trên mặt , giống như đại hoa miêu ban đêm động tình .

Nàng không biết những hành động này , toàn bộ đều rơi vào trong mắt Âu Dương Linh Ngọc , khiến khóe miệng hấn không ngừng dương lên .

" Nhìn xem ! Phú Quý của ta thật chịu khó , làm hết bốn phần còn không ngừng vron lên , giống như nam tử thi đỗ trạng nguyên vậy ! " Trong mắt hấn lộ vẻ đắc ý , tựa như phu tử dạy dỗ môn sinh đắc ý .

" Tam đệ , đừng đùa với lửa , chung quy vẫn là nha hoàn , khó lòng trở thành thanh nhĩ ." Âu Dương Linh Vân ám chỉ , hi vọng hấn có chừng mực .

Âu Dương Linh Ngọc nheo mắt , lúc này ngược lại không lên tiếng .

Đùa với lửa ? Huynh trưởng muốn nhắc nhở hấn cái gì ?

Nghiêng đầu nhìn Phú Quý còn đang cùng với bút lông chiến đấu hăng hái , đột nhiên huynh trưởng nói lời này thật ra làm hấn nhận rõ một việc .....

Ban đêm . Một vầng minh nguyệt (trăng sáng) treo cao trên không , dưới tấm màn đen vạn vật đều tĩnh lặng , một dải ngân hà vắt ngang bầu trời đêm , vô số chấm nhỏ chớp động lấp lánh ánh sáng cùng nguyệt nương e lệ chiếu sáng lên mặt đất thanh bình .

Âu Dương gia vẫn yên tĩnh như bình thường , tiếng côn trùng ếch nhái kêu vang , vượn nước đổ lại ngủ , đèn lồng treo cao trong hành lang vì gió mà lắc lư , ánh nến lúc sáng lúc tối thay nhau chiếu ra bóng cây , ngân quang rơi xuống , phong tình đêm khuya xinh đẹp như vậy .

Tổ tiên Âu Dương gia ấy muội và sắt lập nghiệp cũng từng một lần nghèo khó , trải qua mấy trăm năm vất vả kinh doanh , thế hệ nối tiếp thế hệ con cháu quyết chí tự cường , thậm chí có vinh cảnh hôm nay , mua nhà ốc giàu có một phương ,

Nhưng mà hữu tài vô đỉnh (nghĩa là có tài phú nhưng không có nhiều con) , mấy đời trước đại đại đơn truyền , đến tận Âu Dương Kiếm moi hơi có chút thịnh vượng , con cái cũng được đến năm người .

Trưởng tử Âu Dương Linh Vân ở Trích Nguyệt các , Thứ tử Âu Dương Linh Phong ở Thính Vũ hiên , tam tử Âu Dương Linh Ngọc ở Tây vân cư , trưởng nữ Âu Dương Phượng quá mức điều ngoa , vì bị cha mẹ chồng hưu (bị bỏ) , nay ở tại Ngọc Quỳnh lâu - khuê phòng của nàng trước khi thành hôn , mà tiểu nữ nhi Âu Dương Yến thích yên tĩnh , được cưng chiều sống ở hậu viện yên tĩnh cách nhà chính xa nhất - Họa Mĩ tiểu trúc .

Ngoại trừ Họa Mĩ tiểu trúc , bình thường viện yên tĩnh nhất là của chủ tử thường ốm đau liệt giường - Tây Vân cư , có điều hôm nay thật khác thường , một đạo bóng đen len vào Tây Vân cư , mang đến chút náo nhiệt cho nó .

" Hừ ! tiêu dao đủ rồi ! Rồi cuộc cũng lộ cái mặt ra , ta còn tưởng người nhiễm bệnh hoa liễu chết trong lòng kỹ nữ rồi chứ , đang muốn lập đàn , triệu

hồn người, đỡ làm cô hồn dã quỷ, miễn làm người khác nhạo báng Âu Dương gia ngay cả tiền hạ táng cho người cũng không có."

Đạo bóng đen vừa rồi rất nhanh lặc mình tiến vào dưới ánh nến trong Tẩy Vân cư, Âu Dương Linh Ngọc bưng tỉnh nằm trên giường, hần không hề sợ hãi ngồi thẳng người, con người đẹp như hắc ngọc nhìn chăm chăm vào bóng người trong màn đêm.

Từ giọng điệu mỉa mai của hần cũng biết, người tới tất là người quen, hơn nữa giao tình không phải là ít, được hần tín nhiệm sâu sắc, mới có thể tới lui tự nhiên, không chịu hạn chế, làm hần liếc mắt một cái liền biết là người phương nào.

"Ha ha ... .Hòa khí thật không nhỏ, uống nhiều nước hoàng liên (một vị thuốc rất đắng) một chút, can hòa quá thịnh (nóng giận quá) cũng không tốt, lấy cái thân mình rách nát của người, nói không chừng lại phát bệnh." Có khách tới cũng không chuẩn bị nước trà, thật không có thành ý.

Tiếng cười bao hàm ý đùa giỡn khe vang lên, kèm theo tiếng giấy tờ tung bay.

"Ít ở một bên làm bộ làm tịch, con tức của ta đây còn không phải do người ban tặng, người còn mặt mũi cười nhạo ta." Nếu không phải hần ba ngày ốm nhẹ, năm ngày một trận ốm nặng, làm sao có thể để "hần" được thoải mái.

Cơ thể của hần yếu kém không phải là giả, độc năm đó tuy được giải, nhưng lưu lại bệnh căn khó có thể cải thiện, mỗi lần thời tiết biến đổi liền toàn thân phát lạnh, tay chân lạnh lẽo, phẳng phất dường như chỉ còn một hơi thở. Năm đó cao nhân cứu hần nguyên là một cao tăng đắc đạo, phát tâm nghiêm trạch, không đành lòng để hần ngày sau chịu khổ, đặc biệt lưu lại Âu Dương gia mấy năm, truyền thụ cho hần một bộ nội công tâm pháp, để dưỡng thân hộ khí, hần mới có thể kéo dài hơi tàn đến nay. Chính là hần tuy có võ công cũng vô dùng, bệnh tật thường niên vẫn khiến hần lực bất tòng tâm, tuy là mất tinh tai thính, có thể phân biệt động tĩnh tám hướng, nhưng nếu thật muốn giao thủ với người khác, không quá năm mươi chiêu thua không nghi ngờ.

Đương nhiên, nếu hần có thể thắng vì đánh bất ngờ, nắm tiên cơ chế địch, trong vòng năm mươi chiêu có thể đem người đánh bại.

"Chắc! Chắc! chắc! Tam thiếu gia có hòa khí chẳng lẽ là do dục vọng không được thỏa mãn? Có hay không muốn ta lên đem về một mỹ nữ giúp người tiêu hòa, giải buồn nha" Luôn đề nén mới khiến cơ thể yếu kém, ứ khí không ra ngoài khó tránh tạp chứng triền thân. (bị bệnh lật vật)

Xem hần phong lưu khoáng hoạt, cô nương đổi hết người này đến người khác, môi đỏ thường thay đổi, tay ngọc làm gối, nhuyễn ngọc ôn hương ôm đầy cõi lòng, có nơi nào không thanh xuân nha.

"Bớt sàm ngôn đi, sự việc kia người phụ trách xử lý, đừng làm cho ta kéo còn một hơi còn phải hao tâm tổn sức." Câu dẫn con gái đang hoàng người ta là sở trường của người này, chuyện này không phải hần thì không được.

"Người nói đến chuyện gì?" Hần cố ý giả ngu.

Nếu không phải không muốn làm cho người khác biết được hai người có liên hệ, Âu Dương Linh Ngọc đã sớm chửi ầm lên." Hôn, sự của ta "đáng giận, hần vì sao phải hạ giọng, không thể lớn tiếng gào thét?

"Nha! Chúc mừng, chúc mừng nha! Đây là chuyện vui, tam thiếu gia muốn thành gia lập nghiệp, người muốn ta đưa người hạ lễ gì .....A! Cần thận, cần thận, đừng tức giận, nếu người đánh thức nha đầu Phú Quý ngủ cách vách, người đừng có đổ lỗi lên đầu ta nha." Tam thiếu gia của hần bản thân không rõ ràng, không có nghĩa hần cũng mù mắt, hần vừa nhìn đã biết, Âu Dương Linh Ngọc đối với nha đầu kia ... .Không đơn thuần.

"Người - ... .Hừ! Nghĩ biện pháp giúp ta giải quyết, bằng không ta cũng giúp người tìm một hoa môn thân sự (hôn sự a)" Nếu là hần mở miệng, người này khẳng định ngày mai có thể động phòng.

Người tới cười cười lấy ghế ngồi cuống." Không vội, không vội, xem trước tình hình một chút rồi nói sau, không nhất định cần ta xuất mã." Không cần nói giỡn, tìm một người tới quán hần, hần không điên.

"Còn cần quan sát cái gì? Hôn sự này tuyệt không thể thành, trước không nói ta không thể nào thú cái gì Sở Ngọc Quân, xem ra Sở gia kia cũng không có ý định an phận." Hần đúng là ít ra ngoài, nhưng điều này không có nghĩa là hần không biết chuyện bên ngoài.

Hần thấy Sở gia tính toán giả nữ nhi, một bên là buôn bán quặng sắt một bên là đúc sắt, nghĩ nếu Sở Ngọc Quân học lòn được kỹ xảo đúc sắt của Âu Dương gia, đến lúc đó Sở gia nắm trong tay khoáng sản là duy nhất.

"Người cũng đoán được Sở gia muốn kỹ thuật đúc sắt của Âu Dương gia? Nhưng cái này cũng không thể nhanh chóng, Sở gia tạm thời sẽ không đánh chủ ý này, gần đây bọn họ phiền toái rất lớn."

"Phiền toái?"

"Mấy cái .....bại gia tử của Sở gia gần đây chơi quá đà, thiếu nợ song bạ thanh lâu quá nhiều, bọn họ dù có ăn trộm thành công cũng vô dụng, căn bản không có đủ tài lực thuê nhân công, cho nên, lúc này giả Sở Ngọc Quân hần là đến đòi tiền." Nói xong, hần không lương tâm nở nụ cười, "Nói như vậy, người là bảo khổ của Âu Dương gia chính là rõ hiển tốt nhất trong mắt bọn họ a!"

Tiếng cười tiêu khiển truyền vào trong tai, Âu Dương Linh Ngọc quát khẽ, "Ít vui sướng khi người gặp họa đi, ta mặc kệ Sở gia bọn họ có dụng ý gì, dù sao cộc hôn sự này ta sẽ không đồng ý, nhưng ta đơn phương phản đối hiệu quả không lớn, người giúp ta giải quyết, ta ít phải dùng sức hơn." Nếu Sở Ngọc Quân đi tình biệt ly duyên thì cái gì cũng không cần nói, hần cũng đỡ phải quan tâm.

"Không phải ta không giúp ngươi, ngươi giấu lại chuyện ngươi nhờ vả, ta bây giờ còn có thời gian quyền rũ Sở Ngọc Quân sao? Muốn giúp ngươi làm chuyện đó phải dời thành Đường Châu, muốn cùng Sở Nhộc Quân bồi dưỡng tình cảm phải lưu lại, ngươi xem lần sao bây giờ?"

"Này ... .." Âu Dương Linh Ngọc sắc mặt trầm xuống, hẳn không có nói sai, nhưng chuyện muốn hẳn làm lại không thể bỏ, thời cơ không đợi người, "Quên đi, chuyện Sở Ngọc Quân chính ta tìm cách."

Người tới cười như trộm, "Ai nha, ngươi cũng không cần mang bộ dạng phiền não như vậy, nói không chừng Sở Ngọc Quân này gả không tới vài ngày, cảm thấy ủy khuất, liền cầu ngươi viết thư." "Ta mới ủy khuất, có thể làm thê tử của ta là nàng tam sinh hữu hạnh (phúc ba đời), bao nhiêu nữ nhân mong còn không được." Hẳn mới là người chịu ủy khuất.

"A! Lại tức giận, muốn tâm bình khí hòa, đừng quên thân thể ngươi khác với người thường, có thể động phòng hay không vẫn là một chuyện, nếu để trên giường thiếu chút khí lực ....." đứng, hẳn là cô ý, tuy hẳn ở bên ngoài bốn ba cũng hơn Âu Dương Linh Ngọc một chút, nhưng nếu không thể kích hẳn một kích, cũng không khỏi cảm thấy mình ủy khuất.

Một cái gối đầu bay thẳng tới trước mặt, gián đoạn lời nói của bóng người, thân hẳn chợt lóe, đẩy ra một cái, cổ tay bắn ra gối như ý trượt trên cánh tay, nhẹ nhàng xoay trong bay về phía giường.

Qua đó có thể thấy được, người này có luyện công phu, hơn nữa thân thủ bất phàm.

"Loại sự tình này không cần nhọc ngươi lo lắng, nếu ngày sau thê tử của ngươi đối với ngươi biểu hiện không hài lòng, tiểu đệ nguyện làm hộ cho ngươi." Chơi đùa nữ nhân quá nhiều, chung quy sẽ có một ngày đảo ngược, đánh mất hùng phong nam tử.

"Ặc! Ặc độc quá! Cự nhiên nguyên rửa ta, có điều ta đại nhân đại lượng, ta thứ cho ngươi nhất thời nhanh miệng." Nam tử không thấy mặt dừng lại một chút, giọng điệu thận trọng hơn, "QUên đi, trước không nói chuyện này, sổ sách trước giao cho ngươi, ta còn phải suốt đêm chạy về." Trùng mắt nhìn quyển sổ thật dày, gân xanh trên trán Âu Dương Linh Ngọc dường như di động. "Ngươi không biết ta không thể làm lụng quá mức vất vả sao?"

"Ha ha - .....Chớ so đo nhiều, vừa thấy dây số dày đặc, hai mắt ta liền hoa lên, ngươi sao, cho là giết thời gian, có tiền đại gia iếm, cũng không phải một mình ta độc chiếm." Hẳn cũng không giống như người khác không biết tình trạng của Âu Dương Linh Ngọc, nhìn hẳn như bay giờ, thể nào còn bị kêu là ốm yếu. "Cứ như vậy, chỉ là việc đuổi Sở Ngọc Quân, có lẽ ... ..Lợi dụng tính tình nàng một chút cũng là một phương pháp."

"Tĩnh tĩnh ....." Ân, có lẽ như vậy thật sự có vẻ bớt việc, cũng đỡ khiến Âu Dương gia khó xử.

"Thật không được, ngươi liền nói trước với nàng ngươi không thể "làm người" đi"

Bóng đen vừa nói xong liền cười ngênh ngang rồi đi, tuyệt không để ý cốc sứ bạch ngọc bay tới phía sau cùng âm thanh nguyên rửa nho nhỏ, đập trên ánh trăng mà tới, cũng đẹp lên ánh trăng mà đi.

Chỉ chớp lát, tiếng bước chân sột ruột tới gần của phòng Âu Dương Linh Ngọc.

"Phát ....."Phát sinh chuyện gì, thiếu gia người té xuống giường sao?"

Che nửa cánh cửa bị đẩy ra thật mạnh, một đạo bóng dáng đầy đà ngã lao vào trước va phải cột, sau lại đập lên mảnh sứ vỡ, sau đó ngã một cái về phía trước, chân vừa trượt một cái, cả người giống như mọc cánh bay về phía trước, gục trên chần phủ gấm mềm mại. Chuyện không hay ho còn chưa chấm dứt, Kim Phú Quý ngủ mơ hồ nghe thấy cách vách truyền đến tiếng chén vỡ, vội vàng hết sức chân đạp giày thêu nhưng không đi chắc, nàng vừa ngã một cái, giầy liền tuột ra, vừa văng rơi xuống trên đầu thiếu gia nàng.

Khổ cái là, nàng ngã chỗ nào không ngã, chết từ té không xong lại ngã trên đùi chủ tử, mặt hướng ngay háng nam nhân đối diện, vừa ngẩng đầu, chính là người không có thần kinh cũng đỏ mặt.

Trên mặt Âu Dương Linh Ngọc hơi nở nụ cười, trong lòng cũng thừa nhận - tên gia hỏa kia vừa rồi đã nhìn ra, đại ca của hẳn cũng nhìn ra, hẳn muốn phủ nhận cũng không được, hẳn xác thực đem nha đầu kia để trong lòng.

Nếu hẳn đã nhận rõ, có thể nào buông tha cho nha đầu kia!

"Phú Quý, ngươi đem bữa đêm đến cho bản thiếu gia sao?" Xem khuôn mặt kia cùng quả táo giống nhau, cũng không biết có thật sự ngọt như quả táo hay không?

"Có bữa đêm sao? Ta cũng muốn ăn." Nhắc tới ăn, tinh thần của nàng tới rồi, không biết thân trong hiểm cảnh, mở to một đôi mê dạng thủy mâu tìm đồ ăn.

Khóe miệng cong lên, Âu Dương Linh Ngọc vươn tay mò lên viên thịt nhỏ, "Ngươi chính là bữa đêm của ta."

"Cái gì, ta không phải ... ..Ngô ... ..Không thể ăn ... ..Thiếu gia ... ..Miệng của ta không thể ăn ... .."

"Không sao, ta cảm thấy ăn rất ngon."

"Nhưng mà ... .."

"Nha."

"Há miệng."

"Nhưng mà vừa rồi thiếu gia nói ... .."

"Người là đồ ăn, im lặng một chút ... .."

Đêm hôm đó, nguyệt minh tinh xán, ác hồ bồ nhào dể con, chủ tử hư hồng rớt cuộc lộ ra nguyên hình tà ác, cả xương da cũng cắn nuốt không còn một mảnh tiểu ti gốc gác chưa hiểu chuyện đời.

Mà đêm, rất dài.

"Người thay Linh Ngọc định một mối hôn sự thế nào lại không nói cho ta biết? Người nghĩ gia đình này là do người toàn quyền tác chủ có phải hay không? Trong mắt người hoàn toàn không có nương tồn tại." Danh sách lễ phẩm cho hôn lễ, từng kiện ngọc khí tinh xảo, bình phong san hô đất tiền, mã não thành rương, trân châu khảm kính ... .. Các loại các thức trân phẩm đưa vào trong phủ, rồi cuộc kinh động đến đại phu nhân lâu nay không hỏi sự tình - Trì Uyển Nhi.

Bà nghĩ đem Âu Dương gia giao vào trong tay con trai ruột liền có thể vô tư, hết thấy quyền hành đều nằm trong tay mẫu tử bọn họ, thiếp thất Nguyên Sương Sương có được sủng ái thế nào cũng không làm nên chuyện gì, đại thế đã mất, con trai bà mới là đương gia chủ sự, người ngoài đừng mơ tưởng chia sẻ đến nửa chén canh.

Nhưng mà hôn sự ký kết lại không nói cho bà một tiếng, ngắt thời trong lòng lại dâng lên bất an, e sợ chỉ thứ hai ở sau động chân động tay, mơn sức đứa con này, vì thế về, ặt tức giận tiến đến khởi binh vãn tội.

Kỳ thật không chỉ bà sinh lòng bất mãn, chỗ của Nguyên Sương Sương cũng mộ động lại nhai, nào là có nhi tử sẽ thành thân, người làm mẫu thân lại không biết chút gì, nếu không phải nha hoàn bên người nói bóng gió, nàng còn chẳng hay biết gì.

Hơn nữa tân nương lại là thân gia của đại phòng (vợ cả) bên kia, than biểu muội của vợ trưởng tử, hai người liền thành một mạch bất giác nảy sinh ác ý, vạn nhất muốn gây bất lợi cho Ngọc nhi của bà, nửa đời sau của bà còn có thể dựa vào ai?

Chỉ là vì chuyện này, thế thiếp lại gây thành một đoàn, nghĩ đối phương có lòng gây rối, ngầm dùng thủ đoạn, làm cho Âu Dương Linh Vân nhất thời đau đầu không thôi, thiếu chút nữa đại nghịch bất đạo muốn hai người cầm miệng. Sau đó thế tử Âu Dương Linh Vân là Nghiêm Tuyết Liễu lại ra mặt xin lỗi, còn đề nghị, để biểu muội tự đến ra gặp các bà bà rồi nói sau, khiến hai vị bà bà chỉ có thể tiếp nhận, vậy mới hóa giải được một hồi tranh cãi. "E hèm! Nha đầu Sở gia bộ dạng cũng không tệ, bộ dạng ra người, tính tình cũng không quá kém." Có vẻ thùy mị, đoan trang tú lệ, ảm sắc thuốc kia sao xứng, nếu lão nhị cưới nàng cũng không tệ, ít nhất sẽ không chạy ra ngoài, mười ngày nửa tháng không thấy mặt. Không khiến nàng trở thành con dâu bà thì không làm người, như thế nào không tuyển cho Linh Phong, ngược lại tiện nghi cho tiện nhân Nguyễn Sương Sương kia, vô duyên vô cớ nhặt được nữ nhi một gia đình tốt làm con dâu.

"Đúng vậy! Nương, Ngọc Quân biểu muội tri thư đạt lễ, biết nữ hồng, giới nấu ăn, hôm nào đó để nàng nấu vài món sở trường cho người nếm thử." Nếu bà bà gật đầu, lòng của nàng cũng định rồi.

Dù sao trong nhà vẫn là chính thất tác chủ, cho dù là nhi tử của tiểu thiếp muốn cưới vợ, cũng phải hỏi qua nguyên phối trước, nếu bà bà có thể có nhiều hảo cảm với biểu muội, biểu muội gả vào Âu Dương gia sẽ thuận lợi hơn.

"Ân, bao nhiêu tuổi?" Gương mặt quả trứng xinh đẹp, nhưng cặp mắt dài kia hồng rồi, quyến rũ người khác.

Dù sao nữ nhân mạng cách không tốt gả cho Phong nhi, bộ dạng lại xinh đẹp cũng nhất định có chỗ thiếu hụt.

"Sắp mười tám." Nghiêm Tuyết Liễu đáp.

"Khiếp! Ta không có hỏi người, để cho nàng tự nói không được sao?" Cũng không phải căm tức, để người khác nói họ, nhất định là nữ nhân không đứng đắn.

"Dạ, bà bà." Nghiêm Tuyết Liễu cười gượng thối lui sang một bên, dùng ánh mắt ám hiệu cho biểu muội tiến lên.

Nàng còn sót ruột cục hôn sự này hơn ai hết, cũng là vì suy nghĩ cho bản thân, ai kêu trượng phu nàng lo lắng sinh ý bên ngoài, hai người dưới gối không con, bà bà vẫn luôn muốn ôm tôn tử, thường xuyên nhìn chăm chăm vào bụng nàng xem có động tĩnh gì không, khiến nàng không được tự nhiên.

Lại nói, bà bà bởi vì quan hệ với Sương di nương, không thích tiểu thiếp, nàng không cần lo lắng trượng phu đón người khác vào cửa, nhưng không có nghĩa là nàng có thể không cảnh giác, vạn nhất bà bà lấy cớ bảo trượng phu hưu nàng, nàng không phải càng thảm hại hơn sao! Cho nên nàng mới giới thiệu biểu muội vào cửa, để cho Ngọc Quân cùng bản thân gắn bó một mạch, hi vọng bà bà sẽ phân lượng khoáng sản Sở gia, có thể cho nàng thêm một chút thời gian.

"Nha đầu, người có hài lòng với việc hôn nhân này không?"

Sở Ngọc Quân liếc nhìn biểu tỳ một cái, thấy nàng gặt đầu một cái mới khẽ mở môi anh đào, "Phu nhân hiền lành, giống như bồ tát trong miếu, Quân nhi có phúc mới có thể hưởng một chút ánh sáng của người."

"A.....Cái miệng nhỏ này trái lại rất ngọt, rất biết nói chuyện." Trì Uyển Nhi cười không đạt mắt, cô nương khéo léo như vậy hông phải con dâu bà coi như xong, thế nhưng lại là chi thứ hai!

"Đầu có, Quân nhi mềm miệng rất vụng về, sao có thể do với phu nhân miệng Phật tâm Phật." Khuôn mặt khéo léo xao động cười duyên, tiếng nói nhu hòa khẽ đáp, mong người nhà phu quân tương lai thích nàng.

"Ân, cha mẹ người đây đồ người rất khá, biết đại thể biết tới lui, không mất lễ nghi của tiểu thư khuê các." Bà càng xem càng vừa mắt, nhưng trong lòng oán hận cũng càng thâm.

Sở Ngọc Quân e lệ cúi đầu, vẻ mặt đỏ bừng. "Phu nhân khen ngợi làm Quân nhi xấu hổ, nhưng chuyện còn chưa được, mong phu nhân chỉ dạy."

"Tuyệt! Thế nào đến phiên ta dạy người, bà bà tương lai của người ở đâu, biểu tỳ của người không nói cho người sao? Về sau nàng trông nom người, không có quan hệ với ta." Bà quăng một câu ra, cũng không muốn nghĩ ngợi trông nom việc nhà của "người khác".

"Dát?" nàng giật mình một cái, không biết làm sao khoe mắt trộm liếc Nghiêm Tuyết Liễu.

Trì Uyển Nhi vừa thấy sắc mặt kích động của nàng, lập tức xuống lời nói, "Nếu như người là gả cho Phong nhi, bản thân ta cũng thích người, trước khi còn chưa lập gia đình vẫn có thể thay đổi tâm ý..."

"Nương, người đừng dọa biểu muội, nàng là tiểu nương tử chưa quá môn của Ngọc đệ." Âu Dương Linh Vân vẫn chưa ra tiếng vội vàng mở miệng, hần sắp xếp cục hôn sự này là có nguyên do, sao có thể loạn điểm uyên ương phò (ghép đôi lung tung). Hần đã đồng ý với tỳ từ trước để cho Sở Ngọc Quân ngu lại, một mặt để nàng nhận thức tam đệ, này sinh tình cảm, tam đệ cũng sẽ không phản ứng mạnh như thế. Mặt khác để cho Sở Ngọc Quân hiểu rõ hơn tình hình Âu Dương gia, cho nàng nhiều thời gian cùng đại nương, nhị nương chung đụng, cũng để cho hai vị phu nhân có thể gặt đầu, dù sao cũng không phải muốn đem nàng giới thiệu cho nhị đệ.

Trì Uyển Nhi hoành mâu liếc hần một cái, giận nhi tử làm hỏng việc. "Chỉ biết giúp người ngoài nói chuyện, cũng không nhớ đến Phong nhi còn cô độc lẻ loi, người làm đại ca như người sao lại không hiểu cái gì là trưởng ấu có thứ tự, lão nhị còn chưa cưới, tiểu tạp chủng gấp gáp cái gì."

"Nương... .." Sao bà lại nói chuyện không suy nghĩ, đem ân oán đòi trước phát tiết lên đòi sau, này lại một trận âm ỹ long trời lở đất cho mà xem.

"Người gọi ai là tiểu tạp chủng? Ngọc nhi của chúng ta là thiếu gia của Âu Dương gia, là tâm can nhi tử trên tay lão gia, người vô tâm vô phế ghen tị thì có gì hay?" Dám nói nhi tử của bà là tiểu tạp chủng, chút nữa bà không thể không khóc lóc kể với phu quân, chiếu theo tính tình của lão gia thương bà và Ngọc Nhi, tất nhiên sẽ thay bọn họ xả giận.

Trì Uyển Nhi càng được nước, cao ngạo không thôi, "Từ xưa đến nay, con thứ xuất trước giờ không có địa vị, giống người hầu bình thường, quy của của lão tổ tông đã định rành mạch, thân phận thiếu gia của hần là ta cho hần, ta không gặt đầu, lão gia dám để cho hần nhập tịch sao?" "Người... ..Người không khỏi quá sĩ nhục người khác, nhớ năm đó nếu không phải người hại con ta, bằng Ngọc Nhu thông tuệ, đương gia hôm nay chính là nhi tử của ta."

"Phi! Dựa vào người cũng xứng? Ngẫm lại xuất thân của mình đi, người là ca kỹ ngàn người gỏi, cũng không phải phượng hoàng trong cung viện bay ra." Dám ở trước mặt bà nói khoác, bà mới chân chính là quan gia thiên kim.

"Ta là xướng nữ, không phải thanh lâu ca kỹ." Bà vì điểm này bị người ta xem thường, thủy chung bị ép tới không ngừng đầu lên được.

"Ai biết được người có trong sạch hay không? Ở trà lâu xoay lưng bán rẻ tiếng cười, không biết có bao nhiêu nam nhân thường đến ngon ngọt, lão gia còn không phải là bị người mê hoặc, đem đó lên cùng người làm thành chuyện tốt." Việc này bà nhớ rõ không quên.

"Người... .." Nguyên Sương Sương cảm tức trợn mắt.

Vừa thấy hay người càng gây càng hung, Âu Dương Linh Vân sắc mặt bắt đắc dĩ, vội vã trấn an, "Đủ rồi, nương, người nói ít đi một câu, đừng để Sở gia biểu muội chê cười."

"Hừ! Là nàng không đúng mực, chi là tiểu thiếp, cũng dám hô to gọi nhỏ trước nguyên phối?!"

"Nương....." Ngực khí hần trầm xuống, thần sắc nghiêm nghị.

"Quên đi, quên đi, cho người mặt mũi, ta không so đo với nàng." Dù sao bà cũng chiếm thượng phong, vị trí nguyên phối vững chắc, việc hôn nhân này nếu nhi tử nói chắc, bà cũng chẳng ngại gì, bà mới lười trông nom. "Cảm ơn nương." Âu Dương Linh Vân quả thực thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Đúng rồi, người... .." Ách, người tên gọi là gì? "Nếu biết là người của chi thứ hai, Trì Uyển Nhi đối với Sở Ngọc Quân cũng không còn sắc mặt tốt."

"Ngọc Quân, phu nhân." Sở Ngọc Quân thẹn thùng trả lời, trong lòng có chút không yên, như thế nào không khí trong Âu Dương gia lại tranh giành không dứt như vậy?

"Ân, cứ như vậy đi, người đi đường xa khẳng định mệt mỏi, để Tuyết Liễu mang người đi nghỉ ngơi."

"Ngọc Quân không mệt , có thể cùng phu nhân nói chuyện phiếm , Ngọc Quân rất vui vẻ ."

Mặt trầm xuống , giọng điệu Tri Uyển Nhi có chút châm chọc , "Người không mệt , là bản thân ta mệt mỏi , người lớn tuổi không khỏi dày vò , nào có tinh thần tốt như tiểu cô nương ."

"Khí sắc phu nhân so với bọn tiểu bối còn tốt hơn , Quân nhi sao có thể so với người , là ta quấy rầy , không hiểu quy củ ." Nàng giáo đường tốt tạ lỗi , làm cho người ta lưu lại ấn tượng tốt .

Giờ tay ngăn lại , bà càng nhìn Sở Ngọc Quân càng cảm thấy đáng tiếc , "Tuyệt Liễu , hào hào đón tiếp Sở gia tiểu thư , xương thất lưng của nương không kiên nhẫn ngồi được , trở về phòng nằm ." Không phản đối cũng chính là tán thành , nàng đi lần này , tảng đá trên ngực cũng buông xuống một nửa , mừng thầm bà bà khó tính nhất cũng chưa làm khó dễ , hạnh phúc của biểu muội sắp tới .

Nhưng nàng cũng không dám khinh thường , còn có di nương , bà mới là mẹ ruột , không thể xem nhẹ .

"Sương đi nương , biểu muội của ta ngoan ngoãn lại khéo léo , nhu thuận lanh lợi , về sau là người một nhà , còn phiền người phí tâm nhiều ." Lời hay nói trước , ra tay không đánh người tươi cười .

Nguyên Sương Sương ho một tiếng , "Tốt nhất là ngoan một chút , đừng tìm phiền toái cho ta , người phải gả là con ta, đừng có ôm chân người khác , chụp nhảm chân ngựa , chịu thiệt chính là người ."

Bày ra uy phong của bà bà tương lai , bà cũng không ở lại thêm , biểu tình lạnh nhạt quay đầu bước đi , dù sao Sở Ngọc Quân này tốt thì tốt , nhưng chính là không có duyên với bà , cũng không hiểu phải đứng bên bà , lại nói tốt với đại phòng , bà nhìn cũng buồn lòng .

Nếu không nhìn gia thế nàng không sai , su này có khả năng vì Ngọc Nhi ở Âu Dương gia tránh chút chuyện , bà cũng sẽ không gắt đầu , nhưng cũng đừng nghĩ bà sẽ cho nàng sắc mặt tốt . "Ách , Quân Nhi , biểu tỷ trước mang người về phòng nghỉ ngơi , một đường tàu xe mệt nhọc chắc mệt muốn chết rồi đi ? " Nghiêm Tuyệt Liễu đi hòa giải , chỉ sợ Sở Ngọc Quân lùi bước . "Biểu tỷ , ta không mệt ... .." Kỳ thật nàng đầy bụng tâm tư đều mong nhớ ngày đêm người trong lòng , nàng muốn dập hấn .

Nghiêm Tuyệt Liễu cười vỗ nhẹ lên lưng nàng , ánh mắt nháy một cái . "Đừng nói lời khách sáo , chúng ta đều là người một nhà , còn cậy mạnh cái gì ."

"Ta.... .."

"Đi một chút đi , hai tỷ muội chúng ta nói chút chuyện riêng tư , đừng xa lạ như vậy ." Nàng ngoái đầu nhìn lại một cái , cười đệ trưởng phu .

"Tướng công , người cũng đừng nghe lén , cô nương gia đa mặt mông , sẽ xấu hổ ."

Nhìn biểu tỷ muội thân thiết kéo tay , hình như có điều tư mật khó nói , châu đầu ghé tai bóng lưng dần đi xa , Âu Dương Linh Vân trong lòng mới dễ chịu một chút .

Làm như vậy là đúng đi ? Vì suy nghĩ cho tam đệ , vì nụ cười của thê tử , hấn an bài chuyện hôn nhân này là đúng đi ?

P/S: nói thật edit tới đây ta thấy khó chịu cái anh Vân nhiều chuyện này quá . nhưng mà không có thì không có chuyện mà đọc chắc ... ..

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

"Nàng muốn đi chỗ nào ?" Thân ảnh rón ra rón rén giống như một lão thử (con chuột) ăn no dầu , che che giấu giấu bước đi , một tay mang theo giỏ thêu , một tay nhắc tiết y (áo lót) đã bị xé thành vài vụn , thật cẩn thận , chân không cẩn thận bước đi .

Đáng tiếc nhất cử nhất động cẩn thận kia , vẫn rơi vào một đôi mắt lười biếng sâu thẳm , đem toàn màu sắc đỏ ửng thẹn thùng của nàng sau khi thừa hoan vào trong đáy mắt , khiến nàng rốt cuộc không trốn thoát nổi lưới tình ban đầu .

"Thiếu .....Thiếu gia , người tỉnh ! " Phú Quý không dám quay đầu , hé ra vẻ vui mừng mặt đỏ tới tận cổ .

"Từ khi nàng vừa mở mắt ra , nghe không thấy tiếng hít thở , bản thiếu gia đã bị nàng đánh thức ." Âu Dương Linh Ngọc nói về mặt ai oán , giống như nàng không ngoan ngoãn nằm trên giường với hấn chính là nàng không phải .

"Ta ... ..Ta không phải cố ý , Phú Quý múc nước cho người ... .." nàng xấu hổ không muốn gặp người , chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn . Phú Quý mang chút ngớ ngẩn nhưng không phải là không hiểu gì , mấu chốt từ cũ đã có dạy nàng một chút , mà các phu nhân nàng từng hầu hạ qua , các tiểu thư cũng không sợ nàng nghe đủ những chuyện nữ tử đêm tân hôn , nàng chưa hiểu rõ hết cái hiểu cái không . Sau khi trải qua đêm qua , nàng cái gì cũng đã

hiếu, nguyên lai các nàng sự kiện các nàng cười ha ha lại đau đến như vậy, đau đến nỗi nàng như bị xé thành hai nửa, một hồi chết đi sống lại, sau đó lại chết đi một lần, tuy rằng, sau đó cũng không phải là đau đớn ... ..

Kì quái là, chuyện đau như vậy, lại cho nàng một dòng cảm giác hừng hực ngọt ngào, còn có chút thỏa mãn, tựa như ... ..tựa như lúc trước nàng ăn mười hai bát thực thần diện vậy. (= _ =) cái này mà tỷ cũng ví với ăn được)

Ai. Cùng thiếu gia ở chung một chỗ, nàng thật sự là càng lúc càng kỳ quái.

"Đứng lại." Còn dám chuồn?

"Có thể không cần đứng lại không?"

"lại đây."

Thiếu gia ra lệnh một tiếng, Phú Quý sợ hãi rụt rè ngược lại lại tiến về phía trước từng bước. "Thiếu gia, hiện tại trời đã sáng, mặt trời đã lên cao, Phú Quý đi phơi chăn."

Thấy bộ dạng khiếp sợ của nàng, mắt đẹp của Âu Dương Linh Ngọc nhíu lại một chút. "nàng cứ như vậy ngã đến trước mặt cho ta." Hắn là sai lang hay hồ báo, có được ân sủng của hắn bao nhiêu người cầu mà không được, nhìn nàng bị dọa thành như vậy, thật sự khiến hắn tức giận! Nàng quay lưng về phía hắn, khiến hắn không nhìn thấy miệng nàng đều cong lên, "Thiếu gia ....."

"kêu cái gì, ta đánh nàng hay mắng nàng? Nàng cứ chậm chạp như lão ngu đang bò như vậy, ta sẽ kéo nàng lên giường, một hơi ăn sạch." Hắn là thiếu gia, còn phải nhìn sắc mặt nàng hay sao.

Vừa nghe lại chuyện mắc cỡ kia một lần nữa, Phú Quý vội vàng ngoan ngoãn quay về giường.

"Phú Quý, thiếu gia đối với nàng không tốt sao?" Có cần bị dọa tới tái mặt như vậy, cho hắn là quỷ quái sao?

Nàng đầu tiên là lắc đầu, sau đó gật đầu.

"Rốt cuộc là tốt hay không tốt, nàng nói rõ ràng cho ta!" Hai mắt nàng nhìn đi nơi nào, trên đời này thiếu gia của nàng là đẹp nhất (tự sướng cường = _ =), nha đầu kia như thế nào lại tránh hắn, buộc hắn không thể không phóng đại âm lượng.

Đột nhiên bị rống, nàng sợ đến mức hai vai run lên, cánh môi sưng lên dọa ra một câu khiến hắn càng nổi nóng, "Không tốt."

"Nàng nói ta đối với nàng không tốt? Bản thiếu gia đối với nàng không tốt chỗ nào nàng nói!" Ăn mặc chi tiêu có chỗ nào không tốt? Hắn từ khi ra đời đến giờ cũng chỉ đối tốt với mình nàng, không ngờ nàng còn không biết cảm ơn, hắn tức giận đầy một bụng.

"Ta, Thất lưng ta thật mỏi ... ..chân mềm .....Không còn khí lực, hơn nữa, rất đói ... .." Đây đều là do hắn làm hại. Thấy nàng bộ dạng mệt mỏi hư nhược, con tức giận của Âu Dương Linh Ngọc hoàn toàn biến mất, đặc ý đem nàng kéo vào trong lòng. "Ta khiến nàng mệt chết đúng không?"

"Thiếu gia, không được! Ngươi không thể lại đối với ta như vậy." Dựa vào trong ngực hắn, nàng có chút không tự nhiên.

"Là thế này phải không?" Hắn trước hôn lên gò má mềm mại của nàng, rồi lại mút tai nàng một cái. "Hay là như vậy?"

Thở ra một hơi, nàng lại đỏ mặt. "Thiếu gia, Phú Quý muốn đi làm việc, ngươi mau thả ta ra.":

"Phú Quý nha! Xem ra nàng còn chưa hiểu được thiếu gia làm gì nàng, ta sẽ dạy cho nàng." Nói hắn không được, nhất định còn chưa rõ hắn thích nàng nhiều thế nào.

"Gì?"

Phú Quý phản ứng chậm chạp còn chưa rõ ý của chú tử, một bàn tay đã duỗi đến bộ ngực trắng nõn của nàng, hết nhào nặn lại chà xát ngon tuyệt phong tròn trịa, miệng cắn lên cái gáy trắng mịn.

Nàng mập không phải mập, mà là đầy đặn vừa phải, vai thịt mượt mà không thấy xương, tron nhẵn non mềm nõn nà, dưới eo là cái mông đầy đặn, đầu ngón tay vuốt lên cảm giác như vuốt lên đồ sứ thượng hạng, tron tuột khiến người yêu thích không muốn buông tay. Đôi mắt tròn tròn lộ ra vẻ hồn nhiên, đôi môi sưng đỏ bị triệt để yêu thương, vẻ mềm mại cùng ngốc ngếch có bao nhiêu ngọt ngào, ngũ quan bình thường kia nhất thời kiều mỵ vô cùng, giống như đóa tiêu bạch cúc chờ người hữu tâm hái xuống.

"Còn đau hay không?" giọng điệu của Âu Dương Linh Ngọc nhu hòa, đầy mắt bao hàm một tia thương tiếc.

"Hơi đau." Nàng nghĩ hắn nói đến việc hắn vừa cắn vai nàng.

"ta xoa sẽ không đau nữa." Ngón tay thon dài đi xuống tìm kiếm, dò xét u lâm bí địa.

Thân thể bỗng chốc cứng đờ, hai chân nàng kẹp chặt. "Thiếu ... ..Thiếu gia, nơi đó .....Ách, không thể xoa."

Thật là mắc cỡ , thân thể của nàng lại kì lạ rồi , trái tim đông đông đông càng đập càng nhanh ... ..

" Đêm qua thiếu gia không chỉ xoa nhẹ , còn nếm thử vài miếng , nàng tốt đẹp đến mức khiến ta biến thành dã thú , muốn nàng hết lần này đến lần khác , muốn ngừng mà không được . " Hắn cố ý nói mấy lời mắc cỡ, muốn thất bộ dạng nàng đỏ mặt .

(đoạn này khó dịch kinh hoàng luôn TT_TT)

Hắn cũng là người mới nếm thử tình dục , nha đầu ngốc trong lòng là nữ nhân đầu tiên của hắn , hắn đối với việc chính mình quyến luyến nàng cũng cảm thấy bất khả tư nghị (không hiểu nổi)

Trước đây , hắn cho là mình cũng không trọng dục , thậm chí ít ham muốn đến không chút gọn sóng , không có một người nào , không có một nữ nhân nào có thể dẫn phát dục niệm của hắn , khiến cho dung nhan hắn tràn đầy dục vọng . Đầu không phải là hắn khoe khoang , dựa vào " sắc đẹp " mê người của hắn , cho dù là nam tử nhìn thấy cũng động tâm , huống chi là tâm hồn thiếu nữ khuê tú đội gả . Nhưng trong số đồng đẳng giai lệ , lại không có người nào có thể câu động lòng yêu thương của hắn , các nàng càng ái mộ hắn , hắn càng chán ghét các nàng hời hợt mê luyến hắn , đối với hành động chủ động quyến rũ này , thẹn thùng e lệ , thủ đoạn dục cự còn ngênh phiến càng thêm phiến .

Một người diện mạo không xuất chúng ngược lại lại hấp dẫn ánh mắt của hắn .

Lúc đầu, hắn chỉ là muốn chinh nha đầu kia , khiến nàng vừa chạy vừa khóc giống như những nha đầu từng hầu hạ hắn .

Chỉ là ngày ngày chung đụng , hắn phát hiện nàng thật sự là một nha đầu vừa vụng về lại ngốc ngếch , bị ủy khuất cũng không khóc , người khác thăm bắt nạt nàng , nàng cũng không kêu một tiếng, cười hi hi nói mọi người đối với nàng rất tốt , nàng là một nha đầu vô cùng may mắn .

Thấy nàng bị bắt nạt , hắn tức giận , thấy nàng nhịu nhục , hắn càng nóng giận , nhìn , thu , nhìn chăm chăm , trừng mắt , nàng giống như nước chảy đá mòn , từng giọt từng giọt chảy vào lòng hắn .

" A ... ..Thiếu gia , người , người không cần nói nữa , nếu người khác nghe được , sẽ nói . " Mặc dù nàng trở thành người của thiếu gia , có phu thê chi thực , nhưng bản thân nàng vẫn là một nha hoàn , không thể vượt khuôn phép .

Đây là mệnh của nha hoàn , lời nói của chủ tử dù đúng dù sai cũng đều phải nghe , nhưng nàng không thể đánh giá cao địa vị của mình .

" Về sau đã có ta che chở cho nàng , không ai dám nói nàng điều gì . " Ai dám động đến người của hắn , chắc chắn là địch của hắn . Âu Dương Linh Ngọc nói xong uy phong lẫm lẫm , giống như đại tướng quân ngênh phong trăm lôi , nhưng Phú Quý làm nha hoàn đã lâu cũng không nghe ra được bao nhiêu , vừa mở miệng đã lại nói phải đi , " Thiếu gia , Phú Quý thật sự phải đi làm việc , ngày hôm nay đã là muộn rồi , quân sự bá bá sẽ nói Phú Quý lười biếng . "

Nàng không muốn bị khấu trừ tiền công , lúc kiếm được một lượng đầu tiên , nàng mới biết bạc dùng rất tốt , âm thanh đinh đinh đông đông vô cùng dễ nghe , nàng càng muốn cố gắng làm việc thật tốt , mới có thể kiếm được càng nhiều tiền , về sau mới có thể đi tìm các tỷ tỷ .

" Nàng nghe lời thiếu gia , hay là nghe lời quân sự ? " Hắn nhéo lỗ tai nàng , nàng không thông suốt khiến hắn cảm thấy tức giận .

Khuôn mặt tròn tròn khổ não sụu xuống , nàng mới áp ứng nói : " Đều nghe . "

Thiếu gia là chủ tử , quân sự bá bá lớn hơn nàng , nàng nghe cả hai .

" Nàng ..... " muốn giận nàng , nhưng vừa thấy ánh mắt vô tội của nàng , mà không hiểu , mềm lòng , hắn đổi lại xoa xoa gương mặt tròn tròn của nàng . " Học khôn lên một chút , Phú Quý của ta , đừng để ta phải một mình đau khổ đuổi theo nàng . "

" Đuổi theo ta ? " Nàng không chạy nha , vừa này thiếu gia rống lên , nàng không phải lập tức ngoan ngoãn trở lại sao ?

Chỉ là nghe được một câu Phú Quý của ta kia , ngực của nàng giống như có cái gì tan chảy ra , nàng bỗng nhiên rất muốn cười , nhưng lại càng muốn khóc , mũi cay xè . cặp mắt còn trong hơn nước hồ vừa nâng , nàng lần đầu tiên nhìn sát mặt chủ tử , bình bịch bịch bịch tim lại đập nhanh lên , nàng vừa muốn đưa tay ra sờ -

Ngay lúc nàng giờ cánh tay ngọc đang muốn chạm đến ngọc nhan của Âu Dương Linh Ngọc thì nàng lại nghĩ mình không thể vượt khuôn , nhanh chóng rút tay về , trực giác đẩy hắn một cái , nhanh chóng nhảy ra khỏi ngực hắn .

" Phú Quý ! " Nàng gấp cái gì ? Có chuyện gì trọng yếu hơn so với chủ tử sao ? May mà phía sau trải đệm nhưng , bằng không nàng đẩy cái này , hắn thiếu chút nữa lại bị thương .

" ... ..Thiếu gia muốn ăn cơm , ta đi lấy ... .. " Có điều nói còn chưa dứt lời , trước mắt nàng một mảnh hắc ám đánh úp lại .

Nàng không báo trước ngã xuống , hai mắt nhắm chặt , Âu Dương Linh Ngọc cả kinh vội vàng xuống giường , liền ôm lấy gấp gấp hô tên nàng .

" Đói ..... " Đói môi trắng bệch hơi mấp máy .

" Cái gì ? Nàng nói rõ một chút , ta không nghe thấy . " Đại phu đâu ? Chạy nhanh đi tìm đại phu khám cho nàng một cái , như thế nào mặt nàng lại không một chút máu ?

" Thật đói ... .đói bụng ... ." Không được , nàg đói đến mức không có khí lực mở miệng . Đói ? bụng ... ..

" Chờ chút , nàg không phải đói bụng đến choáng váng đi ? " Là hấn nghe lầm, nhất định là vậy .

" Thiếu gia , ăn com ....." nàg tức giận khẽ mở mắt ra , phảng phất như đang nói di ngôn , hữu khí vô lực . Âu Dương Linh Ngọc vừa buồn cười vừa tức giận một phen ôm lấy nàg , an trí bên cạnh bàn . " Nàg là tiểu thư có mệnh nha hoàn , chuyên tới giầy vò ta , bản thiếu gia thu xếp cho nàg , xem nàg hồi báo ta như thế nào . "

Phú Quý từ từ nhắm hai mắt nở nụ cười , không xong , nàg có loại cảm giác không muốn lo lắng có vượt khuôn phép hay không .

Chậm hiểu không có nghĩa là vĩnh viễn không hiểu , người chậm chạp từng bước như Phú Quý chậm rãi suy nghĩ , từ từ suy nghĩ , đầu óc chậm chạp kia cũng hiểu ra then chốt .

Kỳ thật nàg không ngạc như người khác vẫn nghĩ , chỉ là phản ứng hơi chậm hơn so với người khác , đầu óc trì độn , chuyện người khác lập tức thông suốt , nàg phải mất thời gian gấp mười , gấp trăm lần , từng chút từng chút xâu chuỗi lại .

Không so đo , sẽ không để ý ai làm được nhiều , ai làm thiếu , coi chừng bốn phận không cần nghĩ ngợi thêm , tâm không tham , ngu ngu ngốc ngốc cười , nước mắt nhớ nhà sẽ khóc không được .

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 7

Tiểu khán nhân sinh (cười nhìn cuộc đời) . Bốn chữ đen to cong cong vẹo vẹo trên tờ giấy Tuyên Thành , đó là thiếu gia nắm tay nàg , dạy nàg mỗi một nét bút viết như thế nào , còn nói cho nàg nếu thật sự có thể đạt được cảnh giới này , như vậy có thể vui vui về về làm cái người vãn bô tát - Hoan Hi Phật . Nàg cũng muốn làm Hoan Hi Phật , như vậy sẽ không mãi nghĩ tới chuyện của nàg cùng thiếu gia ... ..

" Thiếu gia muốn ta luyện chữ , chữ này phải làm thế nào mới có thể viết đẹp được như nhau a ?" Đến khổ nào .

Nâng cái má nàg một bên viết chữ cười , một bên mở to mắt ngăn người , nhất tâm nhị dụng (làm hai việc một lúc) , chữ viết ra đương nhiên vô cùng thê thảm , chữ không ra chữ , lại giống như đạo sĩ vẽ bùa .

Kể từ đêm hôm đó mặc danh kỳ diệu (không lí giải được) bị ăn , về sau cứ hết ngày đến đêm,nàg xừng không có nằm qua giường nhỏ cứng rắn của mình , hơn nữa mỗi ngày đều dậy trễ như thiếu gia .

Nàg rốt cuộc đang làm cái gì ?

Trước đây , gà vừa gáy một tiếng , mặc kệ nàg ngủ muộn thế nào , canh giờ vừa tới cũng sẽ từ trong giấc ngủ say tỉnh lại , sau đó rửa mặt chải đầu , mặc áo , làm tốt bốn phận nha hoàn .

Nhưng mà những ngày gần đây , vừa mở mắt ra thấy không phải là nóc giường , mà là khuôn mặt rất mỹ lệ đang ngủ say , nàg sợ tới mức nhiều lần thiếu chút nữa lăn xuống giường , là một đôi cánh tay sắt chắc chắn kéo nàg lại , từ khi có thói quen buổi sáng như vậy , nàg hình như càng ngày càng không có thói quen làm nha hoàn .....Đó là thiếu gia của nàg nha , hiện tại thế nào cũng là càng nhìn càng không quen , trước kia nàg chỉ cảm thấy hấn là chủ tử xinh đẹp nhất thế gian , nhưng gần đây hấn trở nên không giống , giống như .....Ách , giống như ăn thất ngon , giống như một câu hấn thường nói với nàg - Mỹ vị khoái khẩu ,khẩu vị đại khai .

Bỗng dưng má phấn non mềm đột nhiên nhiễm lên một tầng khóc sắc , nàg e lệ vỗ vỗ mặt , không thắng nổi kiêu nhu .

"Ai nha ! không được ! không thể còn muốn thiếu gia , không thể miên man suy nghĩ , luyện chữ , luyện chữ ... .."

Phú Quý nói không suy nghĩ rồi lại xuân tâm nhộn nhạo cả người nóng rực lên , kiên tục rót vài ly trà muốn tiêu trừ cảm giác miệng khô lưỡi hanh , nhưng uống hết toàn bộ nước trong ấm trà vẫn là không tỉnh tâm được .

Mau biến mất , mau biến mất .....Không thể nghĩ đến bộ dạng thiếu gia không có mặc quần áo , nàg muốn đem đầu óc móc ra sạch sẽ , quên đi tư dung tuyệt diệu của thiếu gia khi ngã trên người nàg ... ..(TT_TT đến đây xin thông báo đầu óc của phú quý đã bị đầu độc triệt để rồi a , Ngọc ca thiệt là ... ...)

Linh hồn nhỏ bé bay một nửa nàg nhanh chóng đặt tay trước ngực , thuận tay lôi ra sợi dây hồng treo tấm bùa hộ mệnh nàg bất luận đi đâu cũng mang theo .

Di , Tựa hồ biến nhẹ ?

Nguyên bản sắc mặt vốn đỏ au trở nên trắng bệch, mắt nàng lộ vẻ kinh hoàng, không thể tin nổi nhìn đây tờ hồng không có vật gì.

"Làm sao có thể không thấy? làm sao có thể không thấy nữa ...." Thất thần thì thảo tự lâm bầm, nước mắt to như hạt đậu chảy xuống, nàng lại vừa hoảng vừa vội, hoàn toàn mất tinh táo, mồ hôi xiết chặt sợi dây nhỏ đã xuống sắc, cả người như trống rỗng. Xoay mình, nàng bỗng nhiên nhảy dựng lên, bỏ lại cả bút lông, cả đầu thâm nghĩ đến một người. Phải tìm thiếu gia, phải tìm thiếu gia, hẳn nhất định biểu bảo bối của nàng tốt ở nơi nào ....

Phú Quý đã lâu chưa từng muốn ý lại người khác, tại lúc mất đi thứ đồ nàng coi như sinh mạng thì người đầu tiên nhảy vào trong lòng nàng, là thiếu gia yêu thích bất nạt của nàng.

Nàng cúi đầu, vội vã muốn đi tìm người, không ngờ mới đi không bao lâu, lại bị người đẩy một cái, khí lực lớn hơn khiến nàng lùi về sau vài bước, cộng thêm trước đó không lâu có trận mưa, mặt được trơn trượt, thân mình nàng không ổn định, người liền ngã nhào trên mặt đất.

Một đạo thanh âm khinh thường rõ ràng từ trên đầu nàng truyền đến _

"Ai yêu! Đây là nha hoàn của cịen nào, lao thẳng về phía trước không có quy củ, nếu đụng vào tiểu thư nhà ta, người có mười cái đầu cũng không đủ đền lại." Quất y cô nương diện mạo thanh tú đánh giá Phú Quý một hồi, xác định chủ tử Âu Dương gia nàng đã thấy không có người này, cảm lại dương cao hơn một chút.

Giáo huấn một trận còn chưa đủ, làm bộ hái hoa cho tiểu thư nhà nàng lại cố ý giẫm người ta một cước, nhất thời mu bàn tay vốn trắng nõn có thêm một dấu chân, hồng hồng sưng đỏ thán ra chút tơ máu. Phú Quý vỗ vỗ mu bàn tay, thật sự rất đau, hốc mắt không khỏi đỏ lên, ngẩng đầu nhìn ba người trước mặt, ngoại trừ thờ ơ nhìn nàng, ngoài thiếu phu nhân Nghiễm Tuyết Liễu không tính lên hỗ trợ, còn có một cô nương mặc xiêm y màu trắng cùng quất y (y phục màu cam) cô nương, nàng chưa từng gặp qua.

"Khóc cái gì mà khóc, người còn mặt mũi khóc, tiểu thư nhà ta là thân thể thiên kim, thân thể ti tiện của người cách xa tiểu thư một chút, đừng làm dơ bộ đồ tốt mới mua từ Cẩm tú phường của tiểu thư." "Chắc! mặc cái y phục gì kia, có thể nhìn sao? Giống như màu dưa chua trong vại, trước là màu sắc mùi vị khó ngửi, lác quạ lác lại, làm người khác thấy mà khó chịu, người này dựa vào cái gì mà ăn mặc để thấy hơn nàng?"

Màu cam cùng vàng nhạt, người tinh mắt liếc nhìn một cái có thể nhìn ra chất liệu bất đồng, một cái là sợi gai cắt may qua loa, một cái là tơ lụa mỏng mà nhẹ, đều là hạ nhân, đã có thể thấy được khác biệt rõ ràng.

Như nàng thấy, xiêm y màu vàng nhạt này chất liệu không chừng còn tốt hơn y phục của tiểu thư nàng, nàng thất mà tức giận!

"Tú cúc, đừng có la hét nữa, muốn cho người khác nghe thấy, lại cười ta không dạy tốt người." Che miệng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Sở Ngọc Quân tựa như không hề ý, nhưng kỳ thực trực giác của nàng cũng không thích nha hoàn trước mặt.

Y phục tuyệt sắc, váy ẩn hồng, trên váy thêu liễu cùng hồng hoa, quần áo tung bay như gió, nhẹ nhàng bay múa như phượng hoàng, bên hông mang ngọc lục xanh biếc, đi trên đường phát ra từng tiếng đĩnh đĩnh. Nàng cùng biểu tỷ đi dạo trong vườn cảnh sắc hợp lòng người, ẩn trong khuôn mặt tiểu thư khuê các đoan trang, nàng tự nhiên cũng có sự thanh nhã của thiên kim tiểu thư.

"Tiểu thư, không đụng vào người chứ? Cũng đừng có chút thương tổn, nha đầu lỗ mãng này không biết nhảy từ đâu ra, cứ nhiên dám mạo phạm tiểu thư, người không bị dọa chứ?" Tú cúc một mặt lấy lòng tiểu thư nhà mình, một mặt giận dữ mắng mỏ nha đầu không có mắt.

Sở Ngọc Quân cười vẫy tay, nhưng trong ánh mắt không cười, "Đừng nói nữa, Tú Cúc, ta nghĩ nàng cũng không phải cố ý, nhìn nàng sợ đến phát khóc kìa!"

"Tiểu thư, người chính là quá thiện lương, tâm địa tốt như bò tát, không đi so đo với hạ nhân lỗ mãng, thật có mấy ác nô không dạy không được, họ lại bò lên đầu chủ tử."

(con mẹ nó, ta buồn nôn, kẻ tung người hứng thấy mà chối. Giả tạo)

"Xem người nói đến thuận miệng, cũng không nhớ đến chúng ta chỉ là khách nhân, sao có thể quá phận, huyền tân đoạt chủ (ý là khách lấn chủ)." Nàng nói cũng không nhu thuận, bộ dạng oán trách tỷ nữ nhiều chuyện.

"Tiểu thư không phải khách nhân, không lâu nữa người chính là Âu Dương gia thiếu phu nhân, quản giáo hạ nhân vốn là phần việc của người, ai dám đàm tiếu?!" Tiểu thư muốn nhập chủ Âu Dương gia, nàng cũng dựa theo phong quang.

Tú Cúc cố thôi phong tiểu thư nhà mình, lại hồn nhiên bắt gặp nói những lời này ra miệng, Nghiễm Tuyết Liễu ở bên cạnh sắc mặt khê biến, hiển nhiên khó chịu. Nghiễm Tuyết Liễu ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng khó tránh khỏi khúc mắc, Tú Cúc nói cứ như Âu Dương gia chỉ có một thiếu phu nhân, vậy đem nàng để ở nơi nào? Sở Ngọc Quân cũng phát hiện sắc mặt biểu tỷ thay đổi, sợ việc hôn nhân có biến, hai hàng lông mày nhăn lên, một tiếng nùng nịu, "Thật là! Hé miệng là nói, toàn nói dộc, tự mình và miệng đi."

"Di, tiểu thư ....." Tú Cúc thấy tiểu thư biến sắc mặt nhanh chóng, trước giật mình một cái.

"Còn chưa động thủ, muốn ta đuổi người về phủ sao? Biểu tỷ ở đây, còn để người làm càn." Bình thường phóng túng cũng thôi, ở trên địa bàn của người ta thì phải thủ liêm một chút, đừng trở ngại con đường tương lai của nàng.

Nhìn thấy ánh mắt ám chỉ của tiểu thư, Tú Cúc thể nói giật mình nhận ra đây không phải là Sở phủ, nàng miệng đầy cuồng ngôn chỉ sợ đã đắc tội biểu

tiểu thư , để cho tiểu thư có thể thuận lợi gả vào Âu Dương gia , nàng cắn chặt răng một cái , quả nhiên trái phải tát lên má .

Có lẽ Nghiêm Tuyết Liễu cố ý lập uy , tùy ý nàng tát hơn mười cái , thế mới giả vờ buồn nước trà trên miệng , ra vẻ đau lòng kêu , " Được rồi , được rồi , đừng đánh đau chính mình , ta không để trong lòng , cùng sắp là người một nhà , còn khách khí làm gì , ai tới quản hạ nhân đều giống nhau . "

" Tú Cúc nói vậy , nên phạt . " Tú Cúc không ngừng tay , vẫn tiếp tục tát , chính là xuống tay nhẹ một chút , giống như xua muỗi , tuyệt không đau .

Nàng thần sắc thoáng lạnh lẽo . " Thế nào ? Lời của ta nói không phải lời , nhất định phải là tiểu thư nhà ngươi nói mới ra câu sao ? " Nghe ra tiểu ý trong lời nàng , Sở Ngọc Quân gương mặt tươi cười hẳn lên , kéo tay nàng làm nũng . , " Đừng làm phiền lạnh nữa mà ! Chỉ là một hạ nhân không có tâm nhân , đáng để phá hỏng tình cảm hai tỷ muội chúng ta sao ? Lòng của ta cũng là hướng về ngươi . "

" Ít nói ngọt đi * , trong lòng ngươi tất cả đều là một người khác , nào có chỗ cho ta sống yên ổn , lòng biểu tỷ ta lạnh a ! "

(* nguyên văn là Thiếu quán mê thang - Ít rót canh mê , ta thêm ý chút .)

Nhìn má lúm đồng tiền chói lọi của nàng , thế nào còn phát hỏa được , sắc mặt Nghiêm Tuyết Liễu cũng dần dần hòa hoãn lại , dù sao cũng là biểu muội của mình , có thể nào mang thù được .

" Ai nha ! Trêu chọc người ta , không để ý tới người . " Sở Ngọc Quân then thùng đồ má phấn , càng thêm tươi đẹp ba phần .

" Là cười người nha ! Đã sắp lập gia đình còn mang bộ dạng cô nương gia , không thèm chần long phượng , mau tiểu y , tiểu hài , giống như tân nương a . " nàng mong nàng ta sớm gả một chút , miễn cho địa vị bản thân ở Âu Dương gia càng ngày càng khó giữ được .

Sở Ngọc Quân nét mặt xấu hổ , kỳ thật trong lòng có chút cao hứng biểu tỷ gọi nàng là tân nương . " Quán muội muốn cảm ơn biểu tỷ , nếu người không khéo làm hỏng nương (bà mối) , người ta còn không biết phải chờ tới năm nào tháng nào đâu . "

" Ôi ! Không giúp người thì còn có thể giúp ai , khách khí cái gì , Tam đệ có thể lấy được người là phúc tám đời tu luyện của hần , ngược lại là sợ người ủy khuất . "

Tam đệ ? Thừa dịp lúc ba người biểu diễn biến sắc mặt , Phú Quý thừa cơ đứng dậy , đầu tiên là ngồi đi vài bước , vòng ra phía sau ba người , tưởng không muốn thấy chốn thị phi này , không ngờ lại nghe thấy Nghiêm Tuyết Liễu hô lên " Tam đệ " thì dừng lại một chút .

Tam đệ của thiếu phu nhân không phải là thiếu gia sao ? Tân nương ..... Chẳng lẽ là thiếu gia muốn thành thân ?

Thành thân a ..... Nàng biết tình cảnh đó , song hi dỏ chót phiêu động , mũi phượng khăn choàng , măng bào đỏ thắm , cao đường ở trên , tân nhân giao bài . ... ..

Suy nghĩ tới đây , ngược đột nhiên đầu thất , giống như có người hướng trong lòng nàng cắn một cái , đau đón lan tràn đến toàn thân , ngay cả xương cốt cũng đều đau , càng lúc càng đau . "

Rõ ràng là đáng người tròn trịa mập mạp , lại đột nhiên giống như lông chim nhẹ bẫng đứng không vững , nàng lao đảo một cái , không ccaanr thậm đụng phải Tú Cúc một chút , không khỏi bị nàng đẩy một phen , lần này ngã nhào trên đất , tâm tư lại bay xa , không biết đau đón .

" Khâm ! Ngươi làm gì , lại dám đụng ta , muốn báo thù mới vừa rồi đẩy ngươi sao ? "

" Lại làm sao vậy , Tú Cúc , không phải vừa mới kêu ngươi đừng gây chuyện sao ? " Sở Ngọc Quân tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái .

" Là nàng cố ý đụng ta ! Tiểu thư , ngươi xem cái nha đầu ngu đần này , căn bản là tới tìm xui . "

" Nàng là .... " Nghiêm Tuyết Liễu đối với hạ nhân trước giờ không quan tâm , nhìn bộ dạng hai mắt thất thần của Phú Quý , đột nhiên như nhớ tới cái gì , kinh hô một tiếng , " Nàng ..... Nàng là thiếp thân nha hoàn hầu hạ trong phòng Tam đệ . "

" Cái gì , chính là nàng ? " Sở Ngọc Quân cũng không khỏi luống cuống hô lên , nguyên lai cái nha hoàn kêu Phú Quý kia chính là nha đầu nhìn không chút thu hút trước mặt .

Biểu tỷ muội ánh mắt trao đổi hiểu ý nhau , đối với nha đầu mập trước mắt thêm phần suy nghĩ .

Sở Ngọc Quân đã tìm hiểu trước qua , Phú Quý đi theo bên người Âu Dương Linh Ngọc , trong phủ cơ hồ không ai không biết , bọn hạ nhân đều đàm luận - bộ đồ mới , hài mới , tập viết , đạo phổ , ăn mặc chi phí đâu là tốt nhất , là chuyên sủng của tam thiếu gia , không chỉ có thể làm tam thiếu gia vì nàng đuổi quân sự phòng sổ sách đi , nghe nói hần còn hạ lệnh , Phú Quý này chỉ để một mình hần sai sử , chủ tử khác cũng không thể trông nom , đeo vào đeo ra giống như cái bóng phía sau hần .

Và lại Âu Dương Linh Ngọc lấy lý do thân là bệnh nhân lúc nào cũng cần người chăm sóc , để cho Phú Quý ngủ cùng hần , nói với người khác là nàng nằm nghỉ trên đất , nhưng ở chung một nhà là sự thật , đích xác là nha hoàn có không ít ý nghĩ muốn đạp lên cảnh cao .

Khăng khăng , Âu Dương Linh Ngọc là người được sủng ái nhất trong nhà , hần muốn thế nào ai dám có ý kiến , mạng cách của Phú Quý tựa hồ rất vững thân thể yếu kém của chủ tử , vốn là cứ ba ngày hai lượt đi tìm đại phu hần dần khôi phục tinh thần , người cũng càng tráng lên , không nghe thấy ban đêm có tiếng ho , ngẫu nhiên còn t= có thể đi bộ trên đường , trong trà lâu nghe nói chuyện . Bởi vậy , Phú Quý so với thân y còn hữu hiệu hơn còn

có ai dám nói xấu nàng .

Sở Ngọc Quân trên dưới đánh giá Phú Quý , trong lòng lại càng không thoải mái , người trong lòng đối với nàng tựa hồ cũng tốt quá mức , suy nghĩ một chút , trong lòng nàng liền càng chán ghét nha hoàn này , "Người chính là Kim Phú Quý ?"

" Ân " Chẳng biết tại sao , nhìn thấy gương mặt hiền lành , tiểu ý doanh doanh của Sở gia biểu tiểu thư , Phú Quý lại không tự chủ được cảm thấy sợ hãi (quá nhạy) , một bước cũng không dám lại gần , tay chân như nhũn ra đóng đinh tại chỗ .

Chỉ là, không hợp lý nha ! Bộ dạng biểu tiểu thư thật đẹp mắt , mày nhỏ như liễu , mắt như hạt đào , cái miệng nhỏ nhắn đỏ au giống như anh đào mộng nước , tiên diễm ướt át , nàng thật sự không nên sợ nàng ta.

Nhưng mà từ đáy lòng phát ra hàn ý sợ nha ! Sợ đến mức nàng không tự giác lùi về sau từng bước .

"Người vừa mới vội vã muốn đi đâu a ?"

" Ta muốn .....Ta muốn tìm thiếu gia ....."

Nghe thấy nàng muốn đi tìm Âu Dương Linh Ngọc , Sở Ngọc Quân liền nổi máu ghen , câu hỏi lại khí thế bức nhân . " Người không phải là thiếp thân nha hoàn của hần sao ? Sớm nên theo bên người hầu hạ , như thế nào bây giờ còn đang tìm thiếu gia ? Không phải là dậy trễ mới rời giường đi ?"

" Không phải , vừa rồi thiếu gia muốn ta ở trong thư phòng luyện chữ . " Nàng cúi đầu , thật không dám ngẩng lên nhìn đối phương . Lòng Sở Ngọc Quân càng thêm đố kỵ , không ngờ tới lời đồn là thật , " Khi nào thì một cái nha hoàn đủ tư cách tập viết ? Người thật to gan , có phải người muốn vào thư phòng ăn trộm cái gì không ?"

Tú Cúc thực biết xem sắc mặt , tiểu thư còn chưa nói cái gì , nàng đã dương thay thưởng người một cái tát , theo ý trong mắt của tiểu thư , xuống tay không nhẹ , trên mặt Phú Quý hồng hồng dấu năm ngón tay sưng lên dọa người .

" Ta .....Ta không có ....." Bị ủy khuất lớn lao , Phú Quý ngược lại không khóc , môi dưới cắn một cái co rúm thân mình .

" Tú Cúc , Người lại quên quy củ sao ? Ta còn chưa nói xong , người đã đánh nàng sưng lên ,ta còn hỏi thế nào ?" Sở Ngọc Quân ra tiếng chỉ vì muốn biểu hiện khí độ của nàng , đem chuyện hạ nhân đánh người đẩy ra ngoài . (>"< thật đáng ghét)

" Nghe được không ? Tiểu thư nói muốn hỏi , người còn không tiến lên nghe ."

Ngại người đi chậm , Tú Cúc thô lỗ đẩy lưng nàng , hại Phú Quý mất trọng tâm chân khễ vấp , hai đầu gối rơi xuống đất , vừa đứng quỳ gối trước mặt Sở Ngọc Quân .

Không có ai có thể kêu , nàng cũng không dám tự tiện đứng dậy , mệnh nha hoàn không đáng giá , cũng chỉ có thể quỳ như vậy .

" Người ngẩng đầu , người vừa nói muốn tìm Ngọc ca ca , đây là vì có chuyện gì muốn tìm hần ?" Nàng cố ý kêu " Ngọc ca ca " chính là muốn ra oai phủ đầu với Phú Quý . Một bên Nghiêm Tuyết Liễu thờ ơ lạnh nhạt , uống trà , cắn hạt dưa , không làm động tác gì , gả vào Âu Dương gia năm năm , tình hình tiểu thúc nàng còn không rõ sao ? Nàng cũng không muốn tự bề mặt , chọc một thân tình .

Biểu muội thích chơi thì để nàng chơi đi , hần là cũng không hại đến mạng người , chung quy là thể tử chưa quá môn của tam đệ , thật muốn có việc , hần cũng không dám trách tội , cũng sẽ không hộ nô không hộ thể đi ? (bảo vệ nô tỳ không bảo hộ vợ .Ngu kinh hoàng)

" Ta .....Ta tìm thiếu gia giúp ta tìm một vật ... .." Phú Quý không dám khoong theo chặng dài ngẩng đầu , nhưng ánh mắt hiện rõ ý sợ hãi .

Vừa nghe , Tú Cúc lại nâng tay lên , một chưởng hạ xuống , " Cái gì , người lại nói hươu nói vượn , cô gia thân phận là gì , phải giúp người tìm đồ vật ?"

Phú Quý vỗ về gò má , chỉnh khuôn mặt đều đã tê rần , " Ta ..... muốn tìm bảo bối ... ..Thiếu gia sẽ giúp ta ... .."

" Bảo bối ?" Đôi long mày Sở Ngọc Quân nhú lại , giọng điệu hòa thiện nhiều thêm một tia khinh mạn , tiểu nhan như dương , nhưng vẫn làm cho người ta trong lòng cảm thấy lạnh lẽo , " Rất cuộc là bảo bối gì , muốn mọi người giúp người tìm hay không ?"

" Không .....không cần , Phú Quý tự mình tìm là tốt rồi , một cái vật nhỏ mà thôi . " Người trước mặt cười , nàng ngược lại bất an , nào dám mở miệng đáp ứng .

Mất phương hơi trầm xuống , nàng vẫn mang theo ý cười . " Làm sao vậy , không thể nói cho ta biết phải không ? Đó là xem thường ta , cho rằng ta không đủ tư cách hỏi người phải không ?"

"... .." Phú Quý cúi đầu không nói , nàng giống như đã hiểu một chút , đối với tiểu thư này , nàng mặc kệ nói cái gì cũng không đúng .

Sở Ngọc Quân dùng mắt ra hiệu , Tú Cúc diễu võ dương oai lại tát qua một cái , ý thế hiếp người muốn đặt địa vị của mình trong đám nha hoàn .

" Tiểu thư hỏi người dám không đáp , ai cho người là gan không coi ai ra gì ? Người đừng tưởng rằng không mở miệng sẽ vô sự , đánh mấy bạt tai đập nát miệng người ra , xem người có nói hay không ---"

Một tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên , nhưng nguyên bản âm thanh nên làm cho người ta như một cơn xuân phong , so với sắc mặt lạnh của Sở Ngọc Quân lại càng lạnh , nói rõ chủ nhân của thanh âm có bao nhiêu tức giận !

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8

" Tam .....Tam thiếu gia ....." Tú Cúc kêu một tiếng tam thiếu gia run run rẩy rẩy , hai con ngươi hoảng hốt nhìn về phía tiểu thư nhà nàng , trong lòng thực sợ hãi . Âu Dương Linh Ngọc xuất hiện sau lưng Tú Cúc , nhìn lên thấy bộ dạng nhếch nhác của Phú Quý , cả khuôn mặt đều đen đi .

Nổi lại tâm mình đang nổi giận ùng ùng kéo nha đầu ngốc vẫn đang quỳ lên , trước mặt mọi người ôm vào trong lòng , dù thế nào cũng không muốn để nàng chịu ủy khuất , khuôn mặt lạnh lùng vì nàng mà đau .

Nhìn thấy dấu tay cơ hồ thấm ra huyết ti trên mặt nàng , lửa giận càng cháy càng vượng , mắt như muốn nứt ra , hần phỉ tâm nuôi cái Tiểu Trư tử trắng trẻo mập mạp này , cư nhiên lại để cho ngoại nhân khi dễ a !

" Phú Quý không đau, tuyệt không đau ... .Tê !Đau quá ....." Vốn thấy vẻ mặt lo lắng của thiếu gia , nàng muốn làm bộ như không có việc gì , nhưng hần thật sự rất quá mức , tại sao lại chạm vào amwtj nàng , hại nàng nhẹn không được kêu lên đau đớn .

" Hừ ! Còn dám nói không đau , đều sưng thành đầu heo , mặt vốn không đẹp trở nên càng xấu . " Hần cố ý trước nhẹ nhàng chọc nàng một chút , thấy nàng kêu đau , ngón tay dài vừa thu , đổi thành xoa nhẹ . Trong đáy mắt hiện lên nhu tình không ai thấy , toàn bộ đều dành cho nhân nhi chậm hiểu trong lòng .

Hung hăng mở miệng , Phú Quý nhỏ giọng cầu nhàu , " Ai có thể đẹp hơn được thiếu gia . " Ngoài miệng oán giận , nhưng cái ôm quen thuộc lại khiến nàng an tâm .

" Ân ? Nàng nói cái gì , làm bà làm bầm mắng trộm bản thiếu gia phải không ?" Thanh âm là trách cứ , giọng điệu lại là thương yêu cưng chiều , động tác lại vuốt ve nhẹ nhàng .

" Ta nào có . " Cô co rụt lại , nàng tự nhiên như vậy dựa vào hần .

Nàng không biết được hành động này trong mắt người ngoài có bao nhiêu chói mắt , trước khi nàng còn chưa có da thịt chi thân cùng Âu Dương Linh Ngọc , hần đã đối với nàng ôm ấp áp áp , giờ trò,thỉnh thoảng ăn vụng cái miệng nhỏ nhắn của nàng , nàng đã sớm tập thành thói quen .

Dần dần nàng càng lúc càng quen thân mật như vậy , nhưng Sở Ngọc Quân nhìn thấy , trong lòng dần không thể thư thân , nàng không nói gì vì nhìn ra được Âu Dương Linh Ngọc đang nổi nóng , bất quá trong lòng nàng đã hạ quyết định , chuyện đầu tiên phải làm sau khi gã nhập Âu Dương gia chính là đem nha đầu mập này đuổi ra khỏi phủ .

" Còn mạnh miệng , ta nuôi cái đầu heo như nàng cũng không phải để cho người khác khi dễ , ngoan ngoãn nhìn thiếu gia thay nàng đòi lại công đạo . " Hần tuyệt đối sẽ không buông tha cho người khi dễ nàng , một cái huyện thừa hần còn chưa để vào mắt , huống chi là ác chủ ác nô ?

" Thiếu gia ....." Hần thoạt nhìn thật dữ tợn , giống như muốn ăn thịt người . Âu Dương Linh Ngọc đưa tay áp lên cái đầu tròn tròn màu đen , con ngươi đen chuyển thành âm trầm , lạnh lùng giương môi , " Người vừa nói muốn đập nát miệng ai nha ? Ta nghe không cẩn thận muốn lặp lại lần nữa hay không . "

" Ta ... .Ta ... ." Tú Cúc nhìn sang tiểu thư nhà mình , hi vọng nàng ra mặt giúp mình ,

Tú Cúc cầu cứu , Sở Ngọc Quân nhìn thấy , nhưng nàng không hề hưởng ứng , thờ ơ , tựa như là một con côn trùng bò sát người , nàng không đập nó , cũng không cứu nó , mặc kệ nó từ từ chết đi .

Tại lúc mấu chốt này , nàng tất nhiên sẽ không ra tiếng , sự tình đều là do nha hoàn gây ra , không liên quan đến nàng .

" Ngươi rất uy phong , ở Âu Dương gia ta đánh người của Âu Dương gia , ngươi khinh người trong Âu Dương gia toàn bộ chết sạch rồi sao ? Tùy ngươi đến đùa giỡn phải không ?"

Một câu " Âu Dương gia toàn bộ chết sạch rồi sao ?" Làm cho sắc mặt Nghiêm Tuyết Liễu chợt tái tím lên một cái , dù không nói rõ , nhưng nàng hiểu được tiểu thúc nói câu này là chỉ nàng , nàng lập tức đứng ngồi không yên .

Mà tiếng tát tàn nhẫn vang lên , nàng lại kinh hoàng muốn chạy trốn , nàng nghĩ sự việc quá đơn giản , nghĩ đến ở bên xem hí sẽ vô sự , không ngờ Âu Dương Linh Ngọc cũng có thể chĩa mũi dùi về phía nàng .

Chỉ trong chớp lát , mặt Tú Cúc đã bị đánh còn sưng to hơn Phú Quý , khóe miệng có tơ máu nhỏ xuống , Sở Ngọc Quân vẫn cố tình làm như không

thấy , về mặt không liên quan tới nàng , nhưng Âu Dương Linh Ngọc cũng không tính buông tha nàng .

" Trong nhà nuôi chó dám cắn người , người làm chủ nhân có lời gì muốn nói ?"

Đối mặt với chất vấn của hắn , gót sen nhẹ nâng mặt Sở Ngọc Quân lộ vẻ e thẹn (con mẹ nó thẹn cái ****) , giả vờ vô tâm , " Ngọc Quân không dạy tốt hạ nhân , thật là lỗi của Ngọc Quân , ta nhất định sẽ thách phạt nàng , nhận lỗi với người ."

" Mười cái bạt tai ."

" Dát ?"

" Sau đó kêu nàng bò quanh Âu Dương phủ một vòng , bắt chước chó sủa . " Nếu đã muốn làm chó , thì cũng không thể coi nàng là người .

Tú Cúc nghe vậy run rẩy không ngừng , chân mềm ngã ngồi xuống , mà chủ tử của nàng lại chỉ khề nâng mày .

" Chẳng qua chỉ vài lượng bạc là có thể bán đứt cả đời nha hoàn , có cần phải chuyện bó xé ra to vậy sao ?" Sở Ngọc Quân liếc mắt nhìn Phú Quý một cái , rõ ràng lộ ra vẻ không vui .

Lời này của nàng đương nhiên không phải vì bảo hộ Tú Cúc , Âu Dương Linh Ngọc nói như vậy làm nàng khó xử , đùa sao , nàng lên xử phạt là một chuyện , nếu người của nàng thực sự bỏ một vòng trong Âu Dương phủ , vậy đánh mất mặt mũi chẳng phải là chủ tử như nàng , huống chi nếu để cho người khác biết Âu Dương Linh Ngọc ra mặt vì nha hoàn , không nề mặt mũi vị hôn thê như nàng , sau này nàng thế nào lập uy ở Âu Dương gia ?

Hắn hừ lạnh , " Chẳng qua chỉ vài lượng bạc có thể bán đứt cả đời nha hoàn , vậy kêu nàng làm con chó có gì khó xử ? Cùng lắm thì ta một gậy đánh què chân nàng , nuôi nàng cả đời , quãng mấy lượng bạc cho người mua chó . "

" Tiểu , tiểu thư .....Nô tỳ không muốn què chân ... .." Tú Cúc cảm thấy của tiểu thư , mặt đều đã trắng bệch .

" Cậu nô tài , cầu tiểu thư người cũng vô dụng , dám phóng túng người đã thương người , ta cũng không tha cho nàng . " Không có chủ tử dung túng , nô tài sao dám liều lĩnh ?

" Cái gì , người ... .." Nàng nghe lầm đi ! Hắn cư nhiên ngay cả nàng cũng không buông tha ?

Sở Ngọc Quân dẫu môi , đầu ngón tay nín chặt tơ lụa , đẹp đẽ động lòng người như cô gái ngày nhớ đêm mong tâm ái lang quân , người bình thường nhìn thấy bộ dạng này của nàng đều mềm lòng .

" Tam đệ , người tới là khách , đừng vì một đứa nha hoàn mà làm hỏng giao tình hai nhà , khuyên người phải có lòng khoan dung , cần gì tự làm mình tức giận , chung quy là người một nhà , có chuyện gì không thể hảo hảo ngồi xuống bàn bạc . " Mặt thấy tình hình có chút mất khống chế , huyền não cũng không tốt , Nghiêm Tuyết Liễu vốn không muốn xen vào cũng vội vàng lên tiếng , lấy tư thái của trưởng tử muốn tháo gỡ cục diện bế tắc .

Nhưng vì một câu " Đừng vì một đứa nha hoàn làm hỏng giao tình hai nhà "kia , làm cho Âu Dương Linh Ngọc vốn đã tức giận khó tiêu càng phần nộ hơn , mũi tên lạnh băng ngược lại chuyển sang bắn về phía nàng , " Chuyện này không liên quan tới tẩu tử đi ? : Nếu nàng thức thời cầm miệng , hắn cũng nề mặt đại ca không truy cứu đến nàng .

" Người nói vậy là thế nào , một người là tiểu thúc của ta , một người là biểu muội , thế nào lại không liên quan đến ta ? Hơn nữa các người cũng sắp thành thân ..... "sớm muộn gì cũng là người một nhà .

Hắn cắt ngang lời nàng , " Người muốn tính kế người khác , người khác cũng có thể tính kế người , người nghĩ sự việc đều có thể như người mong muoônssao ?"

" Người ... ..Người có ý gì ?" Bị hắn nhìn như vậy ,, trong lòng Nghiêm Tuyết Liễu dâng lên một cổ bất an .

Tuy nhiên bất mãn với nàng , Âu Dương Linh Ngọc mỉm cười , hắn thấp giọng nói bên tai nàng : " Đưa cho ta một nữ nhân ta không cần , đây không phải là ý hay , là ngu xuẩn , người sẽ làm chính mình lâm vào hoàn cảnh người không chịu nổi nhất ."

Nhìn thấy nàng thần sắc khấn trương , nhưng hắn vẫn vì giữ mặt mũi cho nàng , tiếng nói nhỏ chỉ đủ cho hai người bọn họ nghe thấy , hắn không đương trường làm nàng khó xử .

" Không chịu nổi ?" Nghiêm Tuyết Liễu mấp máy môi , hai hàng lông mi nhún lại , thập phần khó hiểu .

" Đại tẩu , đừng trách ta không nhắc nhở người , người nghĩ lại xem , nếu ta kiên quyết không cưới , mà đại ca lại đã hạ sinh , vì hòa khí hai nhà , kết quả người cưới biểu muội người sẽ là ai ?" Nàng đột nhiên toàn thân rét run , không thốt lên được nửa câu phản bác . Hắn dừng một chút , mặt đẹp dịch chuyển , " Quy củ không phải không thể thay đổi , vì quãng sát Sở gia , vì mặt mũi nữ nhi , Âu Dương gia sẽ không hối hôn , thiếu đệ chỉ có thể chúc mừng đại tẩu , rốt cuộc mộng đẹp trở thành sự thật , có thể cùng biểu muội tỷ muội cùng nhau , sang năm sinh nhi tử mập mạp , thế thiếp cùng vui ."

Âu Dương Linh Ngọc cười lạnh giấu nàng tự làm tự chịu , bên gối nói thầm cũng sẽ đưa tới tai họa , nàng muốn cả đời khống chế người khác , cũng phải cân nhắc trước bản sự của mình , tiền mất tật mang là hành vi ngu xuẩn nhất .

" Sẽ không ..... " Nghiêm Tuyết Liễu muốn phủ nhận , nhưng trong lòng thật sự không chắc chắn , về mặt nhìn hai chủ tử Sở Ngọc Quân cũng có chút

thay đổi .

" HỪ , người tự mình ngắm lại đi . " Hần đã nói đến vậy , có phải là đe dọa hay không , ngày sau sẽ rõ .

Hần mang theo Phú Quý rời đi , trước khi đi hung hăng trừng mắt nhìn Sở Ngọc Quân một cái , hắn hiện tại đi không phải đem chuyện này quên đi , mà là vì tiểu thư từ đã đau đến nhăn hết cả mặt , hắn không có hứng thú chơi đùa với các nàng .

Hai người trở về Tây Vâm Cư , chỉ trong chớp lát trong phòng liền truyền ra tiếng hét thê thảm _

" Ai nha nha ! Đau .....Thiếu gia .....Đau quá ... .Người nhẹ một chút ....." Da miệng nàng vừa động , từng trận co rút đau đớn cũng theo đến , như thể nào bôi thuốc còn đau hơn bị đánh ?

" Nàng không phải da thô thịt dày , không sợ ai sao ? Lúc này kêu đau cái gì . " Thiếu gia không đau , đau là nàng cái đầu heo ngốc này.

Phú Quý mở thật to hai mắt , trong mắt nước mắt doanh doanh lăn xuống . " Vừa rồi không đau , hiện tại mới đau thôi !"

Và lại , tình huống vừa nãy , vị tiểu thư mặt cười kia chính là nhắm vào nàng , nàng chỉ là một nha hoàn có thể trốn sao ?

Lại nói trước đây nàng cũng thật may mắn , chủ tử trước kia rất ít khi trừng phạt hạ nhân , nhiều lắm là phạt nấu nước , đốn củi , phạt quỳ , nàng thật chưa từng bị đánh qua , bỏ đói nàng mấy bữa chính là trừng phạt nặng nhất .

" Ý là nói bản thiếu gia làm đau nàng hả ! " Âu Dương Linh Ngọc hai mắt híp lại , lộ vẻ hung ác .

" Ách , này ....." Nàng thống khổ nuốt một ngụm nước miếng , buồn cười lại thành mặt khóc khó coi , " Ta không đau , lúc thiếu gia thương ta ta mới có thể đau . "

Nghe vậy , hắn hếch mày lên , tựa tiểu phi tiểu , nhưng trong mắt hiện lên vẻ vui mừng . " Nàng từ khi nào học được lời ngon tiếng ngọt như mật thể này ?"

" Dát ? " Nàng thuận miệng nói ra cái gì sao ? Nhìn thiếu gia mặt mày hớn hờ .

" Nhìn nàng sưng thành đầu heo , bảo thiếu gia ta làm sao ăn nàng , dùng cái đầu heo của nàng nghĩ xem , nên bồi thường ta như thế nào . " Xem bộ dạng này ít nhất ba , năm ngày mới có thể tiêu sưng , Sở Ngọc Quân này cũng có gan khiêu khích hắn !

" Ăn ? " Bị chỉ vào trán , nàng đau đến nổi oa oa kêu to , cũng mới hiểu được hắn nói " Ăn " là có ý gì . " Người có thể không cần ăn a ! Mỗi ngày đều ăn rất tổn hại đến sức khỏe . "

Bộ mặt xấu hổ của nàng lại nhìn không ra đỏ mặt , bởi vì mặt đã đỏ sẵn , còn có thêm vài cái dấu tay .

" Hừ ! Mỗi ngày đều ăn tổn hại sức khỏe phải không ? Vậy mỗi ngày nàng ăn ít đi một bát cơm có được hay không ? " Ăn nghiệm rồi lại chỉ cho hắn ăn một chút , vậy mới thật sự tổn hại sức khỏe .

Nhìn gương mặt thoa đầy thuốc mỡ kia , Âu Dương Linh Ngọc cũng đau lòng không thôi , nguyên bản làn da trắng nõn hồng hào mê người như vậy , làm hắn ăn hoài không ngán , nhất tái đầu hương , mà nay lại .....

Nữ tỳ Sở gia tuy rằng đáng giận , nhưng nếu không có chủ tử xui khiến , nàng sao dám lớn mật cố tình làm vậy , chủ tử hai người kẻ nào cũng không tha , buông tha hai nàng tương đương với phóng túng hai đầu ác hổ .

Việc hôm nay mặc dù đã cảnh cáo , nhưng hắn không nghĩ các nàng sẽ dừng tay , khó tránh khỏi một ít động tác vụng trộm , cùng lắm hắn lưu tâm , không thể bỏ mặc nha đầu ngốc này .

" Không được , không được , một ngày ăn ít một bát cơm ta sẽ đói chết .....Nha ! Đau quá ....." Đều là hắn làm hại , hại nàng quỳnh đến nỗi nói cũng sắp , đau rách da mặt . Đồ ngốc này ....." Xứng đáng , ai kêu nàng tránh cũng không tránh . " Miệng hắn mắng , ngón tay lại thập phần nhẹ nhàng xoa sau tai nàng , muốn giảm đau giúp nàng .

" Người ta là thiên kim tiểu thư ....." Lại là vị hôn thê của thiếu gia .... Ánh mắt nàng buồn bã , ngực lại chua chát .

" Đánh nàng cũng không phải là tiểu thư , huống chi nàng là nha hoàn của ta , người khác dựa vào cái gì động thủ ? " Nghĩ tới đây , con tức đầy bụng lại dâng lên .

" Dựa vào ....." Phú Quý cúi đầu , dùng sức nháy mắt nước mắt không biết vì sao lại chảy ra . " Dựa vào nàng là vị hôn thê của thiếu gia . "

Nàng là của thiếu gia , nhưng thiếu gia không phải là của nàng , sau đây không lâu nàng sẽ có Tam phu nhân , thiếu gia không có khả năng chỉ đối tốt với mình nàng , và lại nàng chỉ là một nha hoàn , hầu hạ và nghe lời là việc của nàng .

Nàng ngốc , nhưng nghĩ lâu cũng sẽ hiểu được , nha hoàn và phu nhân là không giống nhau .

Chỉ là nghĩ như vậy , tim nàng lại đau , đau này không giống như nổi đầu trên mặt , tim đau tựa hồ đau hơn .

" Ai nói với nàng rằng nàng ta là vị hôn thê của ta ? Cái đầu heo của nàng nghĩ đến ta còn chưa đủ , đừng suy nghĩ miên man nữa . " Hấn nhìn không được lại trạc nàng , nhưng cũng không nói cho nàng , trong lòng hấn đang tính toán điều gì . Nha đầu kia a , một lần nói nhiều quá nàng cũng không hiểu , dù sau thiếu gia hấn nhất định phải lao tâm rồi .

" Tất cả mọi người đều nói vậy . " Nàng đáp ứng nói .

" Nàng cần gì quần người khác nói thế nào , miệng ở trên mặt bọn họ , ta không muốn cười , ai dám bức ta cười ? " Bọn họ cũng sợ ép hấn quá đáng , một hơi thở của hấn cũng bị ép ra luôn , đây ưu điểm của thể cốt yếu kém .

" Nhưng là đại phu nhân nói ... " người khác nói là giả , đại phu nhân nói còn có thể giả sao ? Nghĩ tới đó , nước mắt lại không ngừng rơi xuống .

" Quần đại tẩu nói cái gì , ta mới không.....Nàng khóc cái gì mà khóc ? Đã đủ xấu rồi còn khóc đến nước mắt đầy anwtj . " Hấn bắt đầu cười khổ , chỉ có thể luống cuống chân tay cố không làm đau nàng , tay nhẹ nhàng gạt đi dòng lệ như chuỗi trân châu , trong lòng không nở .

Nàng thút thít nghẹn ngào nói : " Ta không có .....Khóc ."

" Haiz! Vậy đây là cái gì ? " Ngón tay dài đón một giọt lệ rơi xuống đưa đến trước mặt nàng .

" Ta .....Ta không biết vì sao lại như vậy .....Nhưng vừa nghĩ tới là tim là đau .... " Tâm đau xót sẽ rơi lệ , nàng cũng không muốn khóc khiến thiếu gia nể a .

" Đau tim?" Sắc mặt Âu Dương Linh Ngọc chợt biến , kinh hoàng xem xét trên người nàng có vết thương nhìn không thấy hay không , nhưng câu tiếp theo của nàng lại làm cho cả người hấn cứng đờ . " Ta cũng không có biện pháp , chỉ cần vừa nghĩ tới thiếu gia không phải là của ta , ngực của ta lại đau rất đau , thiếu gia thành thân , không còn là thiếu gia của riêng Phú Quý nữa , ta .....Ta là nha hoàn , đã sớm biết thiếu gia không phải là của ta , ta nên biết , nhưng mà ta ....." Nhưng là nàng chính là rất khó sở , giống như có người muốn đem tim nàng lấy đi .

" Nha đầu ngốc , Phú Quý ngốc của ta . " Cánh tay hấn duỗi dài , nhẹ nhàng ôm nàng , ngọc dung tuấn nhã hiện lên ý cười .

" Thiếu gia , Phú Quý có phải sinh bệnh hay không ? " Thiếu gia thông minh hơn nàng , nhất định sẽ biết nàng sinh bệnh gì .

" Không sai , nàng sinh bệnh . " Hấn làm như thật gạt đầu , đẩy mắt cười không dùng được lại cổ tỏ vẻ nghiêm túc .

" Dát ? " Thực bị bệnh ?

" Hơn nữa bệnh nghiêm trọng , thuốc và châm cứu cũng vô hiệu . " Hấn vừa lắc đầu , vừa thở dài , nhưng hấn không lừa nàng , bệnh này thật sự khó trị , ngay cả hấn cũng mắc bệnh này .

Nàng lo lắng bắt lấy ống tay áo hấn , " Thiếu . . . . Thiếu gia , ta sắp chết sao ? "

" Ừm ! " Không có hấn thiệp thuốc , tất chết không nghi ngờ .

" Ta có bạc , có thể thỉnh đại phu . " Không cần nha , nàng còn không muốn chết , chết sẽ không thể đi tìm các tỷ tỷ ....

Chết cũng không thể ở cùng thiếu gia . Âu Dương Linh Ngọc gờ một nón tay , khẽ điểm lên môi nàng . " Có tiền cũng khó mua được mạng người , Có điều .... "

" Có điều cái gì ? "

" Có điều bản thiếu gia có thể trị được nó . " Cũng chỉ có hấn mới có thể trị .

" Thật sao ? " Hai mắt nàng đột nhiên mở to .

Mang theo một phần tà khí , ba phần trang trọng , Âu Dương Linh Ngọc cười đến giống như hoa đào nở rộ . " Bệnh này của nàng , tới cổ quái , ta vừa tới gần nàng , ngực nàng liền nhảy lên bình bịch bình bịch , sắc mặt ửng hồng , hơi thở hỗn loạn , giống như hơi thở bị ngăn trong lồng ngực , muốn lên không được , buồn bức khó chịu . "

" Đúng vậy , đúng vậy , chính là như vậy . " Nàng vui mừng thẳng thắn gạt đầu , trực hô thiếu gia là thần y tái thế .

" Ngược lại , nếu ta không chịu để ý tới nàng , chỉ cười với người khác không cười với nàng , đối tốt với một nữ tử khác ngoài nàng , bệnh đau tim của nàng lại tái phát đúng không ? " Hấn làm bộ đủ xem mặt , vọng , vắn , vắn thiết .

Thiếu gia chưa từng làm chuyện như vậy , nhưng nàng chỉ tưởng tượng hình ảnh kia , triệu chứng hấn nói đã tới rồi , khiến Phú Quý bội phục trọn mắt há mồm,, mất hạnh mở ta thành chuông đồng .

" Đối bệnh kê đơn cũng không khó , chỉ cần thiệp được , thuốc đến bệnh trừ , đầu tiên , nàng có biết nàng mắc bệnh gì hay không ? " Muốn gạt nàng thật sự là rất dễ dàng , không hề có ý đề phòng người khác , nhưng đây cũng là điểm đáng yêu của nàng .

" Bệnh gì ?" Nàng có vẻ nóng vội, hồn nhiên bất giác cả người đã tự ngồi lên đùi hắn, khuôn ngực đầy đặn chính đặt trước ngực hắn. Mang theo vài phần trêu chọc Âu Dương Linh Ngọc biết rõ nàng nóng lòng, còn cố ý như như một hồi lâu, ung dung sửa sửa quần áo, còn người như hắc ngọc lúc này mới xao động cười, nhu tình như nước chăm chú nhìn nàng.

" Đây là bệnh yêu thiếu gia." Hắn nói xong một chút chột dạ cũng không có.

" Nha ! Bệnh yêu thiếu gia ....." Phú Quý đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trở thành hoảng sợ. " Thiếu ..... Thiếu gia, người nói ta ..... Ta yêu ..... yêu người ....."

Hắn vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, tỏ vẻ nàng trẻ nhỏ dễ dạy. " Nha đầu như nàng cũng thật lớn mặt, dám yêu thiếu gia."

" Ta không ..... Ách m hình như là ..... Oa ! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ ? Ta yêu thiếu gia, ta sẽ vạn kiếp bất phục .... Nha ! Đau quá, thiếu gia không nên véo mặt ta." Đây là chuyện rất nghiêm trọng a, nàng như vậy liên đáp vỗ khuôn phép.

" Cái gì vạn kiếp bất phục, nha hoàn yêu thiếu gia là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nàng dám không thương, ta liền bỏ đời nàng ba ngày ba đêm." Cuối cùng tề hòa (?) cũng hầm ra, hầm ra bát điểm tâm tinh xảo ngọt ngào.

Chuyện thiên kinh địa nghĩa ? " Di ! Không đúng, nha hoàn không thể yêu thiếu gia, thiếu gia là chủ tử, nha đầu là hạ nhân, không thể yêu." Đối với " yêu " nàng cũng không biết bao nhiêu, nhưng mỗi khi quân sự bên tai dận dò không thể đáp hù quy củ cấm kỵ, nàng nhớ rõ không quên. Thân nàng cho thiếu gia, đó là nghe mệnh lệnh chủ tử, nhưng nàng yêu thiếu gia, chính là phá hồng quy củ, trăm triệu lần không thể.

" Ai nói không thể, thiếu gia liền yêu nha .... Khụ ! Nha đầu người thật gian, nói khách sáo, hại bản thiếu gia thiếu chút nữa nói lộ ra hết." Việc này nói gì thì nói cũng phải nhường nha đầu ngốc nói ra trước, nếu không hắn lo lắng giảng giải nàng làm chi.

" Lời nói khách sáo ?" Nàng khó hiểu.

" Quên đi, nàng từ từ sẽ hiểu được. Đúng rồi, ta để nàng ở thư phòng tập viết, nàng ra ngoài làm gì ?" Nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời hắn nói, cũng sẽ không gặp lũ hung thần ác sát kia.

" A - nói tới đây, thiếu gia, người có nhìn thấy một đồ vật dẹt dẹt trắng trắng không ?" nàng thiếu chút nữa đã quên, phải nhanh chóng tìm bảo bối kia, chậm chạp cho người đi kiểm, không chừng vĩnh viễn tìm không được.

" Đồ vật dẹt dẹt trắng trắng ?" Nàng nói năng hăm hăm hồ hồ, nghe hiểu được mới là lạ.

Phú Quý lấy dây nhỏ bao bọc trong khăn. " Bảo bối ta đeo trên cổ, tròn tròn, thiếu gia ngại xấu, một lần muốn ta vứt bỏ đi."

" Bảo bối rất xấu ...." Mắt hắn nheo lại, cổ tay lấy ra một vật như thế, " Nàng nói là cái này đi ?!" Nhìn thấy đá vũ hoa mặt ngoài bóng lóng, không chút vết bẩn, nha đầu thật thà chất phác thể nhưng vui mừng vô cùng, như nhặt được chỉ bảo nâng trong lòng bàn tay, lật tới lật lui, cuối cùng an tâm cười đến vui vẻ. Nếu không phải gương mặt sưng lên giống như bánh bao, nụ cười này thật đẹp tựa hải đường, thủy mâu tròn trịa đen bóng trong suốt rực sáng, phảng phất như tinh không lập tức sáng lên, khiến người ta cười thoải mái theo.

" Chẳng qua chỉ là một khối đá ở đâu cũng có thôi." Âu Dương Linh Ngọc có chút khó tiếp thụ, tà mâu thoáng nhìn ngân sai (trăm bạc) tro rơi trên bàn trang điểm - hắn đưa.

Nàng lác đầu, ôn nhu vỗ về mảnh đá trên tay. " Năm đó lúc ta cùng các tỷ tỷ tách ra, đại tỷ chảy nước mắt đeo cho ta, nàng nói một ngày nào đó chúng ta nhất định sẽ đoàn tụ, nàng muốn ta đừng làm mất."

Đôi mắt tròn lóe lệ quang, Phú Quý tưởng niệm thân nhân nở một nụ cười đẹp như hoa, nàng không để nước mắt rơi xuống, đem hồi ức với các tỷ tỷ cất chứa dưới đáy lòng. " Thiếu gia, người xem, trên tảng đá còn có khắc tên của ta, cả tỷ tỷ cũng có mảnh đá giống nhau, đây là bằng chứng chúng ta nhận thức sau này."

Nàng đối với các tỷ tỷ trí nhớ không sâu, nếu mất đi bằng chứng này, nàng sẽ giống như lục bình vô căn (bèo nước không có gốc rễ).

" Phú Quý ngốc, về sau có ta thương nàng, ta sẽ không bỏ nàng lại một mình, tựa như nàng nói, nàng muốn theo ta cả đời, về sau ta mang nàng đi tìm các tỷ tỷ." Đây là lời hắn hứa hẹn.

" Thiếu gia ..."

" Phú Quý của ta a ! " Âu Dương Linh Ngọc siết chặt hai tay, đem thiên hạ khiến hắn thương tiếc đau lòng ôm chặt trong lòng, một khắc cũng không muốn buông ra, hai cổ thân thể dán chặt truyền tổng nhịp tim đập, tình ý tràn lan.

Bỗng dưng -

" Từ Phú Quý, nàng tốt nhất chịu khó bôi thuốc mỡ cho thiếu gia, trong vòng ba ngày tiêu sưng, không cần tiếp tục đội khóa đầu heo này khiến bản thiếu gia ăn không được, không có khẩu vị."

Một trận điên cuồng hét lên, Phú Quý cười gượng, cái gì tình nùng ý mật đều không có.

" Tiểu thư, chúng ta giờ muốn đi đâu a ?" Tú Cúc vỗ về hai má sưng đỏ, một lòng chỉ nghĩ về nhanh một chút về phòng bôi thuốc, nhưng tiểu thư không

biết lại đang nghĩ cái gì, giống như chưa tỉnh trở về khách viện.

"Chính sánh." Sở Ngọc Quân phần hận nan bình (khó đẹp yên) nói, nàng tính tiên hạ thủ vi cường, ai kêu Âu Dương Linh Ngọc không đem nàng để trong lòng như vậy.

Nàng là nữ nhi được phụ thân thương yêu nhất, không chỉ xinh đẹp, thuở nhỏ quen đọc kinh thư, tinh thông âm luật, học qua vài năm vũ điệu của người Hồ, họa cũng là một tay hảo họa, một thân học thức không thua kém gì nam nhân, người muốn kết hôn với nàng nhiều như cá diếc qua sông (Tự kỷ cuồng nhân = =). Nhưng nàng lại chỉ yêu người đã gặp qua trong hôn lễ của biểu tử vài năm trước - Âu Dương Linh Ngọc, từ chối hôn sự của bao nhiêu vương công quý tộc, một lòng thâm nghĩ muốn tìm cơ hội tiến nhập Âu Dương gia, thật vất vả chờ biểu tử giắt dây, rốt cuộc như nguyện định ra danh phận.

Sao biết được là chính nàng vui mừng quá sớm, Âu Dương Linh Ngọc căn bản không để nàng vào mắt, còn cung chịu một đũa nha hoàn mập không có điểm nào bằng nàng, cái này khiến nàng sao có thể cam tâm?

"Tiểu thư, chúng ta đi chính sánh làm gì? Nếu lại gặp tam thiếu gia....." Tú Cúc hiện tại đối với Âu Dương Linh Ngọc đã có ý sợ hãi, chỉ sợ lại bị người đánh cho sưng cẳng thêm sưng.

"Người lo lắng cái gì, chúng ta có chỗ dựa, không sợ hấn dấn vào." Huống hồ nàng sớm hay muộn cũng thu phục được tim của hấn (tự kỷ tiếp o-0).

"Tiểu thư chỉ là biểu tiểu thư?"

Nhắc tới Nghiêm Tuyết Liễu, Sở Ngọc Quân mi tâm hơi hơi nhăn lại, "Nói đến đây, biểu tử dường như trở nên là lạ, giống như không quá muốn quan tâm tới ta, ta hỏi nàng vài câu, nàng mới lúng túng rồi rồi đáp trả ta một câu."

Vốn giữa hai người không có gì giấu nhau, nói cười yển yển, ai ngờ biểu tử giống như thay đổi thành người khác, không nói nói nhiều và lại còn bảo lưu nhiều, còn dùng loại ánh mắt khác nhìn nàng, phảng phất như phòng bị cái gì.

"Đi, tại sao lại như vậy, hai người không phải chuyện đồng tử muội....." Tú Cúc đột nhiên "nha": một tiếng.

"tiểu thư, người nghĩ có phải tam thiếu gia nói thầm cái gì đó, khiến cho nàng bất hòa với người hay không?" Nàng chính là cảm thấy là lạ, hiện nay mới có thể tìm người khác hỗ trợ, "Tú Cúc, nhanh đến chính sánh, người đem chính mình biến thành chạt vật một chút, chúng ta tới tìm biểu tử phụ."

"Chạt vật....." Nàng một thân này còn chưa đủ chạt vật sao?

Miệng sai lệch, đầu gối mài xước da, kiện quần áo nàng thích nhất cũng là rách ra mấy vết máu, không biết còn có thể tu bổ lại được bao nhiêu, còn muốn nàng càng chạt vật sao?

Tú Cúc không tình nguyện theo ý chủ tử bảo, nhổ trâm cài tóc, chải loạn tóc, nhìn đau xé vạt áo trước, làm cho mình thoát nhìn cực kỳ thâm, như là vừa bị làm nhục qua, hình dạng kia làm cho Âu Dương Linh Vân ngồi ở chủ vị cũng thực kinh ngạc.

"Đây là tam đệ gây nên?" Hấn đánh giá Tú Cúc một hồi, có chút kinh ngạc, chính là trước đây nha hoàn bị tam đệ cưỡng chế đi dòi cũng không thảm như vậy.

"Này.....có lẽ là nha hoàn của ta chưa thấy quen mặt, mới khiến cho tam thiếu gia nổi giận." Sở Ngọc Quân giả ý bất hảo nói, đem khuyết điểm nằm trên người bản thân, tỏ vẻ chính mình biết đại thể (>"< siêu giả tạo, tên mù nào nói mù này hiện thực cả) nhưng mọi người trong thính đường, ý tứ cũng thật rõ ràng.

"Động thủ chính là không đúng, không có lý có cớ, hạ nhân cũng là hạ nhân, có thể nào tùy hấn hành động theo cảm tình." Đem người đã thương thành như vậy, hấn như thế nào nói với Sở lão gia, dù sao Sở Ngọc Quân còn chưa gả vào cửa, nói gì vẫn là người Sở gia. Nàng u nhiên thờ dài, biểu tình đau khổ, "Có lẽ Quân nhi còn chưa đủ tốt, không lọt được vào mắt tam thiếu gia, hôm nay mới liên lụy nha hoàn chịu ủy khuất, Quân nhi thật sự xấu hổ!" (Ta nôn >"<)

"Nói nào chứ, người đừng tự trách, là tam đệ của ta làm càn, không thấy được người huê chất lan tâm (có sao, có mà miệng nam mô bụng một bồ dao găm thì có), Trở lại ta thay người mắng hấn vài câu "Nhìn lên bắt gặp Sở Ngọc Quân hoa lệ đắm mưa (wao! có tư chất làm diễn viên!), Âu Dương Linh Vân tuy cảm thấy tam đệ sẽ không quá mức như vậy, cũng chỉ có thể tiếp lời an ủi nàng.

"Biểu tử phụ, người đừng làm khó hấn, chung quy Quân nhi trong lòng là có hấn....." (Không muốn làm khó người đến mách làm cái mần) Hai gò má nàng thẹn thùng hồng lên, ần tình đưa tình.

Nàng từ trước đến nay biết mình muốn là cái gì, hợp thời mềm mại là vũ khí chuyên dùng của anngf, nữ tử trừ bỏ mỹ mạo bên ngoài, còn cần hiểu được lợi dụng hoàn cảnh có lợi cho mình, mới có thể tâm tưởng thành.

Thấy bộ dạng nàng một lòng che chở tình lang, Âu Dương Linh Vân tổng cảm thấy chính mình không có làm việc gì sai, xem Sở gia tiểu thư còn chưa gả tiến vào, tâm liền hướng về tam đệ, người vừa khéo léo ôn nhuận như vậy, đối với tam đệ mà nói tuyệt đối là một mối hôn nhân tốt. (mù)

"Đừng quá nuông chiều hấn, lúc nên giảng đạo lý hấn sẽ biết rõ lý lẽ, không cần giống biểu tử phụ lo lắng thân mình hấn không chịu nổi, luôn lần nữa nhắc hấn đưa giỡn ngang ngược, mà không biết thông cảm."

Nàng ra về khó xử nói : " Biểu tỷ phu , có chút nói ta không biết nên giăng không nên giăng , dù sao .....Quân nhi còn chưa có vào Âu Dương gia ....."

" Khôn quan hệ , người có lời gì cứ việc nói , biểu tỷ phu sẽ thay người làm chủ ."

" Kỳ thật chuyện của Tú Cúc không phải là lỗi của tam thiếu gia , là nha hoàn bên người hấn ở giữa làm khó dễ , giả ngu sử kế trên cột ta cùng Tú Cúc , khiến cho chúng ta trước mặt thiếu gia muôn miệng khó trả lời ." Nói xong , hốc mắt nàng liền đỏ , bộ dạng vô hạn thống khổ (ta chém ! >"< chết tiệt)

" Người nói nha hoàn là Phú Quý sao ?" Hấn có chút kinh ngạc , nhưng hiện tại bên người tam đệ cũng chỉ có một nha hoàn , thật là nàng ?

Thấy hấn không tin , loại sự tình nói xấu đương nhiên là từ Tú Cúc mở miệng , " Đúng vậy ! Chính là nàng , đại thiếu gia người không biết nàng có bao nhiêu xấu xa , nàng không biết vì sao đột nhiên hướng lại muốn đẩy tiểu thư nhà ta ,ta nhất thời vội vã hộ chủ mới đẩy nàng , nàng rất tức giận làm bộ muốn đẩy tay ta , nô tỳ đương nhiên không chịu bị đánh , muốn động thủ trước nàng , chính là trùng hợp lúc tam thiếu gia thối đây , không ngờ nàng tranh trước ủy khuất , liền biến thành ta và tiểu thư sai ."

" Người có phải hiểu lầm Phú Quý hay không , nàng ..." La fmoottj nha đầu ngốc , ngốc đến dễ thương , trừ bỏ có chút tham ăn . Vừa nghe thấy Âu Dương Linh Vân cố tình thiên vị hạ nhân nhà mình , Sở Ngọc QUân nước mắt liền rào rào chảy xuống , che mặt rên rỉ , làm cho Âu Dương Linh Vân nói đến một nửa phải dừng lại .

" Biểu tỷ phu nghi ngờ Quân nhi có thể nhận , người cứ coi như không phát sinh chuyện gì đi ! Tú CÚC là hạ nhân , chịu chút tội không quan trọng , ta .....Ta sẽ ân nhân ." Sở Ngọc Quân ra vẻ kiên cường lại tiếp tục lau lệ ,coi như bị ủy khuất lớn nhưng lại không thể không nhẫn nại , lập tức thâm sâu thở dài , " " Chính là Quân nhi nhìn con tức này không sao , nhưng sau này thì sao ? Chẳng lẽ gả tiến vào Âu Dương gia còn phải chịu nô tài khi dễ chủ tử sao ? Ai " Việc hôn nhân ta phải cùng cha thương lượng lại một chút (thể thì đừng gả >"<)

" Đợi chút , người đừng hiểu lầm , ta không có cái ý kia ." Việc này làm thế nào mới tốt ? Cũng không thể để Sở gia tiểu thư chịu ủy khuất đi ?!

" Người yên tâm , cùng đừng giận dữ nữa , việc này ta sẽ giúp các người vừa lòng ." (bị gài hàng >"<)

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9

Trong phòng , Âu Dương Linh Vân ngồi trên chủ vị , vẻ mặt có chút bất đắc dĩ . "Người .....sao người lại tới đây ?" Vừa thấy Âu Dương Linh Ngọc bước vào , hấn liền biết chuyện hôm nay khẳng định khó làm xong được .

" Đại ca muốn điều nha hoàn bên cạnh ta đi , ta cuối cùng muốn tới nói một tiếng miễn cho quá thất lễ ." Hừ ! Muốn lên lút mang Phú Quý đi , coi hấn chết rồi hay sao ?

Âu Dương Linh Vân xấu hổ , chùi mặt , vội vàng cười trừ , " Ta thấy nàng về mặt phúc tướng , may thường được ưa thích , muốn để nàng làm bạn với Phụng muội , lên chùa dâng hương vài ngày thôi , không có ý khác ."

Rõ ràng đã phân phó Trương quản sự bất động thanh sắc , ngầm kêu Phú Quý thu thập hành lý , thế nào lại vẫn kinh động đến hấn ?

" A , vậy xin hỏi miếu tự nào linh đến mức khiến đại tỷ muốn đi dâng hương vậy ?" Mấy người trong lòng đều biết rõ nếu không có mục đích riêng , Âu Dương Phụng hồng phải là loại người thích đi dâng hương . " Ngày ....." Âu Dương Linh Vân vẻ mặt khó xử , nếu nói , vậy hấn uống phí công phu rồi . . . " Là đại tỷ người muốn đi , ta cũng không biết rõ ràng , có điều ở miếu nào thì có khác gì đâu ? Ở vài ngày là trở lại , đừng lo lắng ."

" Ở vài ngày ? Là muốn ở đến khi ta thành thân bái đường xong phải không ?" Âu Dương Linh Ngọc nheo mắt , thập phần phần nộ .

Chút tâm tư đó mà hấn còn không đoán ra được sao , nói là vài ngày , nếu thực sự rồi hỏi phủ , đến lúc đó lấy có nha hoàn lưu lại cầu phúc cho chủ , hấn dám hăng định , trừ phi hấn lập gia đình , nếu không thì tiểu thư từ cả đời cũng không về , mà hấn muốn đi tìm cũng không biết chỗ .

Sửng sốt , Âu Dương Linh Vân thở dài , " Tam đệ người đừng làm khó ta ,Sở gia tiểu thư vì chuyện người đánh tỷ nữ của nàng đã tìm tới ta , ta thân là gia chủ , sao có thể thiên vị người , mà không sử lý ?" Mà cách tốt nhất chính là để Phú Quý rời đi , tránh làm Sở gia tiểu thư gả vào lại chủ không bằng nô , bị ủy khuất .

" Người là ta đánh , muốn xử cũng là xử ta , liên quan gì tới Phú Quý ?" Âu Dương Linh Ngọc nheo mắt , trái lại muốn nghe coi chủ tử Sở gia đảo lộn thiếp phi như thế nào .

" Nha hoàn bên người Ngọc Quân nói Phú Quý động thủ trước , lại nói , người đánh người thành như vậy , nói thế nào cũng đuối lý ." Hình dạng Tú Cúc hấn cũng nhìn thấy , nếu như không xử trí chuyện này , truyền ra ngoài sẽ bị ngoại nhân nói xấu .

" Đuối lý ?" Hừ lạnh một tiếng , Âu Dương Linh Ngọc quay đầu lại gọi người đang chờ bên ngoài , " Phú Quý tiến vào , để cho đại thiếu gia nhìn xem

chúng ta đuổi lý thế nào !"

Nghe vậy , Phú Quý run rẩy tiến vào , đầu thủy chung vẫn cúi thấp .

" Ngẩng đầu . "

Thiếu gia ra lệnh một tiếng , nàng mới dám ngẩng mặt lên , dù sao gần đây đại thiếu gia đối với nàng có chút lạnh lùng , nàng cũng hơi sợ .

Âu Dương Linh Vân nhìn thoáng qua hai gò má sưng phù của nàng , trong lòng thở dài không thôi , nhất thời rõ ràng cái gì là hải tặc âm thầm có đường ăn , thực ra , người chịu ủy khuất là Phú Quý mới đúng !

Nói ra hẳn thực có vẻ thiên vị chủ tớ Sở gia , sợ việc hôn nhân tốt này qua mắt , sau cùng lại rắc rối , cho nên biết rõ Phú Quý tính tình chân chất , xác định hơn phân nửa là Sở gia tỷ nữ ác nhân cáo trạng trước , hẳn vẫn tính toán che chở cho chủ tớ Sở gia .

Kỳ thật . . . Có ai biết được tâm ý thích sự của hắn , hắn để ý không phải là xuất thân của Phú Quý , nói thực hắn đối với tam đệ vẫn cảm thấy áy náy , cho dù hắn thực sự yêu một hạ nhân , chỉ cần hắn (Ngọc ca) cao hứng , hắn cũng không phản đối, có điều . . . Người nào cũng được lại cứ chọn đúng Phú Quý . Lúc trước hắn muốn quản sự đặc biệt tìm thầy tướng số tìm được Phú Quý mệnh âm chủ , có thể giúp tam đệ sống lâu trăm tuổi , sau này không bị bệnh tật quần thân , mà hắn theo thời gian quan sát cũng phát hiện , Tam đệ đích thực tốt hơn nhiều so với trước đây , hắn thậm chí cảm thấy vui mừng . Nhưng nếu Tam đệ thật sự cưới Phú Quý , không còn là chủ tử của Phú Quý , vậy bổn sự âm chủ của nàng còn có thể chiếu ứng tam đệ sao ? Hẳn thật sự không xác định .

Cho nên hắn mới muốn tìm vợ cho tam đệ , không ngờ Tam đệ lại phản đối như vậy . . . Có điều cũng chính vì mệnh âm chủ đó , nên mặc dù hắn phát hiện hai người có tình ý cũng không nguyện đi tới một bước cuối cùng - để Phú Quý rời Âu Dương gia .

Hắn chỉ muốn , ít nhất chờ tam đệ đón dâu rồi mới mang Phú Quý về .

" Đại ca , ngươi lại vẫn muốn đưa Phú Quý đi sao ? " Âu Dương Linh Ngọc vẫn cực kỳ chú ý về mặt của hắn , hắn tin tưởng đại ca là người hiểu chuyện , không tới mức hồ đồ như vậy .

" Đây . . . Được rồi , chuyện này ngươi có lý , nhưng đại ca cũng không thể không khuyên ngươi , vẫn nên để Phú Quý rời đi một đoạn thời gian , đối với mọi người đều tốt . "

Nghe vậy , Phú Quý thủy chung vẫn đứng trầm mặc ngăn ra , nàng tồn tại đối với ai không tốt sao ? Nàng làm sai chuyện gì rồi ? Vì sao đại thiếu gia lại muốn nàng rời đi ? Âu Dương Linh Ngọc vừa thấy nàng ngây ngốc nhũn mảy , liền biết nàng đem chuyện người khác nói đi trong lòng , sắc mặt trầm xuống , mặc dù đối mặt với huynh trưởng , sự tức giận của hắn vẫn không che giấu chút nào . " Mọi người ? Thiếu đệ không hiểu " mọi Người " mà đại ca nói là người nào ? Ta không hề cảm thấy Phú Quý cản trở ai cả . "

" Ngươi làm sao có thể không hiểu , Âu Dương phủ trên dưới bàn tán ngươi đối tốt với Phú Quý tới mức nào , ngươi nghĩ thiếu phu nhân sắp vào cửa như Ngọc Quân có cảm tưởng gì ? Để Phú Quý trốn tránh hiềm nghi cũng được . " Âu Dương Linh Vân mượn cơ hội để tam đệ hiểu , hắn quyết tâm muốn Sở Ngọc Quân gả vào Âu Dương gia .

" Tốt lắm "

Âu Dương Linh Vân vừa nghe , cho rằng hắn đồng ý , nhất thời nhẹ nhàng thở ra , không ngờ câu nói sau đó lại khiến hắn tức điên lên .

" Không có thiếu phu nhân sắp nhập môn , là không có vấn đề hiềm nghi gì , đại ca quả nhiên đề ra được một phương hướng giải quyết , tiểu đệ cảm tạ . " (sùng bái Ngọc ca ^ ^)

" Ngươi . . . " Ngón tay Âu Dương Linh Vân lấy bẫy chỉ vào em trai , " Ta không nghĩ ra , Sở gia biểu muội đoan trang hiền thực , ôn nhu uyển chuyển , ngươi còn không vừa ý chỗ nào ? "

" Ngươi làm sao biết nàng đoan trang hiền thực , ôn nhu uyển chuyển ? Mặt ngoài biểu hiện giả dối không khó nhìn ra , chẳng lẽ đại ca buôn bán nhiều năm còn có thể bị lừa gạt sao ? " Chẳng qua là nhiều nước mắt một tí , thanh âm kiêu một tí , hắn cũng nghĩ tâm mỹ nhân cũng là mỹ (đẹp) . Thấy hắn vận cơ , Âu Dương Linh Vân cũng ảo não , " Ta cũng hi vọng ngươi lý lẽ rõ ràng , đều đã lớn rồi , có thể tiếp tục tùy hứng sao ? Ngươi quả thật muốn ta nói ra huynh trưởng như cha , mà hôn nhân đại sự do cha mẹ quyết định , mai mối , muốn đại ca nói vậy bức ngươi sao ? "

Hắn vẫn tin tưởng , người với người ở chung là có một loại duyên phận , không tiếp xúc thì không thể thấy được sự thích hợp , vạn nhất bỏ lỡ cũng là tiếc nuối của hắn , hiện hắn chỉ thấy được Âu Dương Linh Ngọc vì phản đối mà phản đối . "

" Đại ca bây giờ cũng đã đang bức ta . "

" Ta chỉ hi vọng ngươi khách quan một chút , có lẽ . . . "

Thấy thái độ cương ngạnh không được , suy nghĩ của Âu Dương Linh Ngọc liền chuyển , đột nhiên ho lên , " Đúng là ngươi nói một đằng , làm một nẻo , vừa nói không bức ta , một bên vừa muốn ta đón dâu , biết thể cốt ta từ nhỏ bị hao tổn không có mấy ngày tốt đẹp , ngươi cũng không để ta dễ chịu một chút , vẫn bức ta lao tâm lao lực . "

Khuôn mặt Âu Dương Linh Vân chuyển buồn , " Ta . . . "

"KHó khăn lắm mới tìm được một nha hoàn mệnh cách vượng chủ , mà ta cũng thực vừa ý tính tình nàng , nhiều năm bệnh tật có nàng chăm sóc mới khỏi sắc , từ từ chuyển biến tốt đẹp , đại ca lại muốn đuổi phúc tinh của ta đi , vậy có khác gì muốn lấy mạng ta ?" Lại ho hai tiếng , mặt hần xem ra càng trắng xanh rồi . Hần hi vọng đại ca có thể dừng tat , không nhắc tới hôn sự với Sở gia nữa , nếu có thể , hần thật không hi vọng chuyện này phá hủy tình cảm huynh đệ .

" Vì huynh bảo đảm với ngươi , chuyện của ngươi và Ngọc Quân ổn định rồi , ta sẽ đưa Phú Quý trở về , vẫn làm nha hoàn cho ngươi không được sao ?" Âu Dương Linh vân hạ thấp tư thái .

" Ta và Sở Ngọc Quân có chuyện gì cần ổn định , ta cũng tuyệt đối không đề cho Phú Quý rời khỏi Âu Dương gia . "

" Nói đi nói lại ngươi vẫn che chờ nha đầu kia đúng không !"

Âu Dương Linh Ngọc cũng không sợ thừa nhận mình cần Phú Quý tới mức nào , gật đầu , " Ta chính là muốn lưu nàng lại . "

" Cho dù là cùng ta đối nghịch ?" Âu Dương Linh Vân nhẹ nhàng hỏi , không muốn chọc giận hần .

Nhún vai một cái , thần sắc thản nhiên , " Trừ phi đại ca muốn ta chết sớm . "

" Ngươi . . . . " Âu Dương Linh Vân không có cách áp chế hần , vừa há miệng ra liền á khẩu .

Thấy thái độ ngoan cường của Tam đệ , liền thay đổi cách thức , điều chỉnh lại một chút , lấy ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía người đang ra vẻ như không có gì quan trọng , kỳ thực nhân tố trọng yếu là nha đầu Phú Quý , " Được rồi , Phú Quý không cần đi nữa . " NGhe vậy , Âu Dương Linh Ngọc hành lễ với huynh trưởng của mình , sợ hần đổi ý , hần lập tức mở miệng , " Như vậy tiểu đệ thân thể có chút mệt mỏi , muốn trở về Tây Vân cư nghỉ tạm rồi . " Vây vây tây , Âu Dương Linh Vân cũng không ngăn cản , " Đi đi , điều dưỡng thân thể khỏe mạnh một chút . "

" Phú Quý đi thôi . "

THiếu gia hô một tiếng , Phú Quý nhẹ nhàng thờ ra , rốt cục cũng có thể rời khỏi địa phương nặng nề này , có điều nàng vừa xoay người , Âu Dương Linh Vân đã lên tiếng , ngừng bước chân của nàng .

" Phú Quý ngươi lưu lại một chút ta có việc muốn nói với ngươi , Linh Ngọc ngươi trở về trước đi . " Núi không đi thì đường đi , hần tự có biện pháp để Tam đệ cưới tiểu thư Sở gia .

Sắc mặt Âu Dương Linh Ngọc trở nên khó coi , " Đại ca , ngươi . . . . "

" Ta đáp ứng yêu cầu của ngươi , chỉ muốn trò chuyện một chút với Phú Quý không được sao ?"

." Uh , ta đi trước . " Để tránh sự việc lại náo loạn , hần không thể cự tuyệt .

Hần lại tận lực nói với Phú Quý : " Về thẳng Tây Vân cư không được rẽ ngang rẽ dọc , ngươi còn phải sắc thuốc cho ta . " Nói như vậy hần đại ca không lưu nàng lại lâu lắm

BƯỚC ra khỏi phòng , hần ngoảnh đầu nhìn lạij Phú Quý một cái , Phú Quý bởi vì phải lưu lại một mình , sắc mặt cực kì bất an . " Phú Quý , ngươi đã quên ta nói gì rồi sao ?" Âu Dương Linh Vân lên tiếng trước . Về mặt nàng mờ mịt , hoàn toàn không nắm rõ tình hình . " Ách . . . Phú Quý không hiểu ý thiếu gia . "

" Chẳng lẽ Trương quán sự không nhắc quy của Âu Dương gia , chủ tử và hạ nhân phải đúng mực , hạ nhân không thể vượt qua , ngươi làm được không ?"

Từng tiếng một tri kích khiến đầu Phú Quý càng cúi thấp , đây là nguyên do trước đây nàng băn khoăn không dám đáp lại thiếu gia .

Đúng là nàng chậm hiểu không có nghĩa là nàng vĩnh viễn không hiểu , nàng từ từ đã hiểu cái loại cảm giác chỉ có một người trong lòng trong mắt , đó chính là " Yêu " mà thiếu gia nói .

Mà một khi phát hiện tâm ý bản thân , tính tình cổ chấp này của nàng chính nàng cũng không có biện pháp , đã biết thân phận không hợp , không nên vượt qua , cũng không có cách khiến bản thân không thích .

Huống chi . . . . Thiếu gia không phản đối a !

Hần luôn luôn mặt mày hớn hờ muốn nàng càng nhiệt tình , muốn nàng nói nàng thương hần đến mức nào . . . . Nếu thiếu gia đã không phản đối , cũng không được sao ?

Thấy vẻ mặt mẹ muội của nàng , Âu Dương Linh Vân thăm than . " Ngươi có biết mình chỉ là một nha hoàn ?"

" Vâng . " Nàng gật đầu , nàng chưa từng quên .

" Thân phận nha hoàn xứng với thiếu gia sao ?" Hần nghiêm khắc nói . Hần thừa nhận đây là phương pháp bất đắc dĩ , nếu không hần cũng không muốn

tổn thương nha đầu gối này , nhưng nếu không thể thuyết phục được tam đệ , hẳn cũng chỉ có thể ra tay với Phú Quý .

" Nhưng mà ..... Thiếu gia cũng không nói không được ." Nàng không giấu diếm nói , có nghi vấn cũng dễ dàng nói ra .

" Thiếu gia không hiểu chuyện , người cũng đi theo làm vậy sao ?" Hắn cố ý đem sai lầm đổ trên người nàng .

" Ta . . . ta không có . . . " Phú Quý ngập ngừng siết tay , bất an cúi đầu .

Bị mắng không phải lần đầu , nhưng lần này đặc biệt khó chịu , ngực vừa chua vừa chát , hơi hơi phồng đau .

" Aizz . . . " Dương gia lâu như vậy , hẳn biết rõ đạo lý ân uy đồng thời , " Phú Quý , đại thiếu gia cũng là vì tốt cho người , tâm tư này người có hiểu không ?"

" Tốt cho ta ?"

" Lời này vốn ta không muốn nói ra , nhưng người không thể cứ chấp mê bất ngộ , người nghĩ xem , cho dù Tam đệ không kết thân với tiểu thư Sở gia , các người sau này có thể như vậy cả đời sao ? Tam đệ vĩnh viễn không kết hôn sao ?"

Nàng nghe xong càng thấy buồn bực , " Thiếu . . . . thiếu gia chưa nói qua . "

Âu Dương Linh Vân trong lòng nhẹ thở ra , may mà Linh Ngọc còn chưa hứa hẹn cái gì , nếu không lúc này cũng khó xuống tay với Phú Quý rồi . " Phú Quý , hiện tại người hiểu rồi chứ ? Tam đệ chỉ không muốn bị buộc thành thân , lấy người làm lá chắn , nếu người làm theo , sau này khi Tam đệ thành thân , người còn có thể làm tròn bổn phận nha hoàn của mình sao ?"

" Đại thiếu gia , Phú . . . . Phú QUÝ . . . đã hiểu , sẽ không nháo theo thiếu gia ." Nàng ngoan ngoãn đáp ứng , cho dù trong lòng cực kỳ chua xót .

Thật ra Đại thiếu gia nói không sai , thiếu gia để cho nàng nói thương hắn , nhưng cũng không mở miệng nói hắn yêu nàng . . . . .

Không , cả nói thích cũng chưa nói , huống chi là hứa hẹn gì khác .

Nàng là một nha hoàn , yêu cầu không nhiều , tuyệt không để ý đến danh phận Âu Dương gia thiếu nữ nãi , nhưng không có danh phận nghĩa là thiếu gia còn có thể cưới người khác , nghĩ tới đây , nàng nghĩ như thế nào cũng không thoải mái . . . . Chẳng bằng giống như đại thiếu gia nói , nàng vẫn cứ làm nha hoàn là được .

Âu Dương Linh Vân khoát tay , ý bảo nàng đi ra ngoài , nàng gật đầu , có chút thất thần đi ra khỏi phòng , không ngờ , mới bước được vài bước đã thấy Âu Dương Linh Ngọc đứng chờ ngoài hành lang .

Giống như thường ngày , nàng vừa tới gần , hắn liền giơ tay muốn ôm lấy nàng , chỉ là lúc này nàng tránh được , lại lui lại vài bước .

Nàng hành lễ , giọng điệu có chút không quen , " Thiếu gia , Phú Quý trước tới phòng bếp lấy thuốc cho người , người về Tây Văn Cư nghỉ tạm ." Đầu thùy chung không ngừng lên , nói xong vội vàng rời đi .

Thấy thế , Âu Dương Linh Ngọc thầm chửi một tiếng , đem tất cả bất mãn hóa thành phẫn nộ , nện một quyền vào cột trụ hành lang .

Đại ca nhất định đã nói với nàng cái gì đó , mới khiến nàng có loại phản ứng như vậy , nàng lại là một nha đầu cổ chấp , nếu hắn cường ngạnh bức nàng làm gì ngược lại lại phản hiệu quả .

Lần này , con cá không dễ dàng mới dụ được vào tròng lại bơi ngược ra ngoài , bảo hắn thế nào không buồn bực , đại ca một phen tính toán khiến hắn kiểm cùi ba năm thiếu một giờ , vừa mới chui ra một bước lại lui ngược về trong vỏ , hẳn phải tiếp tục tốn bao nhiêu tâm lực nữa mới có thể dụ nàng lọt xác ?

Xem ra , chuyện Sở Ngọc Quân nên sớm giải quyết một chút . . . . Nghĩ vậy , theo tính tình của Sở Ngọc Quân , chút nữa nghe được đại ca không đuổi Phú Quý đi , chắc cũng sẽ hành động ?

" Suyt ! "

Giữa trưa yên tĩnh truyền đến từng âm thanh suyt , Phú Quý đang may vá trang phục cảm thấy không yên lòng , một kim một chỉ xuyên qua lại trên vải vóc thượng hạng , hoàn toàn dựa vào trực giác , vẫn chưa phát hiện ra có người kêu nàng . " Suyt ! suyt !" Lại là thanh âm rít qua kẽ răng vang lên , nàng khâu được một nửa đột nhiên phát giác , nhìn vết kim đâm trên đầu ngón tay , nàng cúi đầu mút ngón tay bị đâm , lại tiếp tục ngăn người .

Cũng không biết phiền não cái gì mà nàng bắt đầu thương xuân bi thu , không biết là nên nghe theo thiếu gia , không nên suy nghĩ bậy bạ , hay mặc kệ thiếu gia nói cái gì cũng không nên tin , giống như đại thiếu gia nói , đừng theo thiếu gia nào loạn .....

" Suyt! suyt! suyt . . . . "

Lần này âm thanh dồn dập hơn rất nhiều , gương mặt tròn tròn vẫn hướng lên , hai mắt vô thần không biết đang nhìn vào chỗ nào , học người cảm khái thở dài hai tiếng .

Tam đệ chỉ không muốn bị buộc thành thân , lấy người làm lá chắn , nếu người làm theo , sau này lúc tam đệ thành thân , người còn có thể làm tròn bổn phận của mình sao ?

Thanh âm của đại thiếu gia không ngừng vang lên bên tai nàng , hóa ra nàng thật sự là một nha đầu ngu ngốc , ngốc tới mức yêu người không nên yêu , cố chấp , hoàn toàn không nghĩ xem thiếu gia có yêu nàng hay không .

Ngốc nghếch ! ngu xuẩn quá ! quả nhiên là đầu heo giống thiếu gia nói .

Nàng chán nản gục đầu xuống , mũi chua xót , ánh sáng của mảnh đá chiếu vào trong mắt , sợi dây đeo hoa lệ hơn nhiều so với trước đây , nàng đưa tay nắm chặt lấy mảnh đá trắng , trong lòng nhớ lại thiếu gia đối tốt với mình , cố ý nhờ phượng nương bên sợi dây mới cho nàng , đổi lại sợi dây cũ đã đứt . Nhưng hẳn còn có thể đối tốt với nàng bao lâu nữa ? Nàng càng lúc càng tham lam , nên nghe theo đại thiếu gia sao ?

Đột nhiên , ngoài cửa sổ bay tới một vật gì đó bắn trúngs gáy nàng , nàng ăn đau ngẩng đầu khẽ xoa , một viên đá lại bắn tới mặt nàng .

" Ra đây . " Vô thanh khẩu hình chuyển động , tay cầm một cành cây lớn nhỏ không đều .

" Hà , ta sao ? " chỉ chỉ vào mình , đồng dạng yên lặng đáp lại

Bóng người đứng dưới tàng cây gạt đầu một cái , dùng ánh mắt hung ác thúc dục .

" Nhưng thiếu gia đang nghỉ trưa . . . "

Phú Quý quay đầu nhìn người đang nằm trên giường , nhìn gương mặt có chút trắng xanh của chủ tử , sau khi nháo với đại thiếu gia không đạt hiệu quả , khí huyết ngưng đọng , đột nhiên phát bệnh , nàng sợ tới mức nhiều ngày qua không dám giả vờ không quen , miễn cho thiếu gia bệnh không dậy nổi .

Đại phu tới , cũng đã cho thuốc , do tác dụng của thuốc nên mới chìm vào giấc ngủ , ngọc nhan an tường vẫn có chút không khỏe , chân mày chưa từng giãn ra .

" Ra đây . " Lại một trái cây bắn về phía trán nàng , thấy thiếu gia nhà mình ngủ thật sự say , liền bỏ đồ thù thù trong tay xuống , không chút phòng bị ra khỏi phòng , nàng đơn thuần nghĩ người khác tìm nàng nhất định có việc .

Không sai , đích xác là có chuyện , chỉ không biết là chuyện tốt hay xấu thôi .

Người tới thấy nàng ra ngoài , lập tức tho lỗ kéo nàng tới phía sau cây cối ít người chú ý , không đợi nàng mở miệng ra hỏi , đã rầm rầm đẩy ngã nàng nói .

" Người muốn thế nào mới bằng lòng rời khỏi tam thiếu gia , bạc sao ? muốn bao nhiêu , tiểu thư nhà ta nói , chỉ cần người nói con số , nàng tuyệt không nói hai lời , toàn bộ theo yêu cầu của người , đến lúc đó người mang bạc đi cho xa , không được trở lại Âu Dương gia , nghe rõ không ? " Tú Cúc nói lại yêu cầu của chủ tử không sót chữ nào .

" Không , ta . . . " Phú Quý muốn nói nàng không cần bạc , thiếu gia lại không muốn đuổi nàng đi , đại thiếu gia chỉ muốn nàng cần trọng thân phận thôi , nhưng nàng vừa mở miệng , đối phương lại tuôn ra một tràng liên miên xen ngang vào .

" Không cần lên mặt , nhẹ nhàng không muốn , là tiểu thư của ta thiện lương (=”= Thiện lương ??) sợ người ra ngoài không có đồ ăn , cho nên mới tiện nghi cho người như vậy , đổi lại là ta thì không có chuyện tốt như vậy đâu , trực tiếp ném người ra khỏi phủ , cho người chết đói bên ngoài . "

" Người . . . "

" Thế nào , muốn cáo trạng với thiếu gia sao ? Đừng quên tiểu thư nhà ta là vị hôn thê của hắn , hắn không tình nguyện cũng phải cưới tiểu thư (Chỗ này người ta nói : " ra chợ mua một cái gối . . . rồi về nhà nằm mơ đi ; Ngọc ka : chính xác *vuốt đầu *) , tới lúc đó người dựa vào ai , ai đồng tình với người ? còn không bằng hiện tại thức thối chút . "

" . . . " nàng im lặng .

" Cầm bạc rồi đi mới là người thông minh , chúng ta cũng không muốn làm khó người , dù sao người cũng chỉ là cái hạ nhân không ngẩng đầu lên được , tiểu thư cũng không muốn so đo với người (khinh bỉ , so được sao ?) " Nàng tốt nhất nhanh gạt đầu , bức các nàng phải dùng chiêu rút cùi dưới đáy nôi .

" Phú Quý không thông minh , thiếu gia nói Phú Quý đầu heo , chạm hiểu ngốc vô cùng . " Cho dù có cho nàng bạc nàng cũng không biết đi đâu , bởi vì nàng không có nhà . " Cho nên không có biện pháp đáp ứng người . "

" Người đúng là đầu heo , béo như vậy cũng dám theo thiếu gia tranh thủ tình cảm ? " Thấy nàng không biết chừng mực , Tú Cúc chỉ mặt nàng châm chọc khiêu khích , " Ngoan ngoãn rồi đi hay bị ném khỏi phủ , người tự chọn một đi . "

Nàng lắc đầu , " Ta không rời đi , thiếu gia đáp ứng để ta ở bên hắn cả đời . " Chỉ cần sau này nàng không vượt quá , đại thiếu gia cũng sẽ không phản đối .

" Cái gì , người . . . " Nhỏ mà không nhẹn , sẽ loạn mưu lớn , tiểu thư đã dặn nàng , Tú Cúc đang muốn chửi ầm lên đúng lúc nhớ lại lời tiểu thư nói trước đây - Trước lấy lợi dụ , nếu nàng không nghe , thì lấy lý để nàng tự biết thân phận thấp kém mà ra đi . Ví như vẫn không thể khuất phục , uy hiếp

cũng không vấn đề , sinh lòng sợ hãi mới có thể nghe lệnh hành sự . " Ách , Khụ ! v Phú Quý nha , chúng ta đều là hạ nhân ,hắn nên tận tâm tận lực vì chủ tử "

" Uhm " Thiếu gia kêu nàng làm cái gì , nàng làm cái đó , cũng không nhiều lời .

Tú Cúc đột nhiên lộ ra khuôn mặt hiền lành , cười đến thân thiện . " Ngẫm lại chúng ta là người cơ khổ , rất nhiều sự việc thân bất do kỷ (ko tự làm chủ được) , khó xử của người ta cũng rõ ràng , nhưng người cũng phải thông cảm cho ta . "

" Thông cảm ? " Có ý gì ?

" Tiểu thư nhà ta ba năm trước vừa thấy tam thiếu gia đã thương , về sau nhớ thương mình hắn . nàng tương tư thành tật , yếu say mê đắm , làm nha hoàn có thể không nghĩ biện pháp thành toàn nàng sao ? " Nàng ra vẻ đau lòng thở dài .

" Đừng là thiếu gia nói không thích nàng ! Còn nói tiểu thư của người cứ quẩn quýt si mê không ngớt , hắn vừa thấy liền chán ghét , căn bản không thèm nhìn nàng một cái , nàng làm ra vẻ làm người ta khó chịu . " Nàng vô tâm đem sự thật nói ra , hoàn toàn không biết bản thân đắc tội với người . Bởi vì thiếu gia nói , nàng không cần vì chuyện của Sở gia tiểu thư mà khổ sở , nàng phiền lòng là sau đó . . .

Vừa nghe xong , sắc mặt Tú Cúc đột nhiên thay đổi , " Người nói linh tinh ? Dám nói tiểu thư nhà ta làm ra vẻ , Người . . . "

Nàng vốn là một nha hoàn liêu lĩnh , luôn cho chủ tử là đúng , tính tình giương nanh múa vuốt không thu liễm , ngược lại càng nghiêm trọng hơn , ngoài tiểu thư ra thì không để ai vào mắt .

Vì đạt thành nhiệm vụ tiểu thư giao cho , nàng tạm thời vì phạm bản tính , giả bộ người lặn độn cùng cảnh ngộ , muốn tranh thủ đồng tình của đối phương bức nàng mềm lòng ưng thuận .

Đáng tiếc nàng chung quy không phải người có tâm bồ tát (ý bảo tốt bụng) hai ba lần không được , khuôn mặt tươi cười ngụy trang lập tức trở nên hung dữ , hai tay chống thắt lưng giống như âm trà ,chửi ầm lên .

Nếu Không phải sợ bị phạt bỏ giống chó , nàng lại tát một cái, nhất định đánh cho Phú Quý nhẵn mào kim tinh (mất thấy sao á) , mặt mày đầy máu .

" Sạch ! sạch ! sạch ! chỗ này có chuyện gì , như thế nào hai cô nương xinh đẹp lại cãi nhau ? "

Một nam tử trẻ tuổi toàn thân nho y đi tới , tay xoay xoay một ống tiêu , thần sắc tùy tiện , mang theo một tia không đứng đắn , ngón tay thon dài lướt qua cằm Tú Cúc , khiến nàng thần tình xấu hổ .

" Nhị . . . nhị thiếu gia . . . " Nàng ấp úng nói , gương mặt đỏ hồng .

" A ! Ta mấy ngày không về phủ , người trong phủ lẽ ra không nhận ra ta , hóa ra còn có một nha hoàn vụng trộm ái mộ nhớ đến ta , thật là vui mừng nha ! " Người phong lưu , hoa cũng phong lưu . Âu Dương Linh Ngọc cười như hoa đào nở rộ lấy ngọc tiêu điểm nhẹ nàng một cái , giống như đang tán tỉnh nàng , không đùa bốn phương tâm của cô nương , thì thật phụ cho cái tên liên hoa nhân của hắn .

" Ta . . . Ta là nha hoàn Sở gia , đi theo tiểu thư tới Âu Dương gia làm khách , ta tên là Tú Cúc . " Nàng thẹn thùng vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào nhân gia .

" Nha ! Là Tú Cúc muội tử ! Vậy vị muội tử kia là . . . " Mặt tròn tròn nhìn thật đáng yêu , giống như đóa hoa nhài .

" Phú Quý . " Nàng vẫy vẫy tay , bày tỏ nàng là người không quan trọng , nói tên xong liền thôi .

" Ha ha , . . . Phú phú quý quý , tên rất hay . " đẩy mắt Âu Dương Linh Phong hiện lên quét xuống cân nhắc , nụ cười chứa ý tứ hàm xúc không rõ , " Các người vừa rồi nói cái gì ? Ta từ xa nghe thấy âm thanh vô cùng nóng nảy . "

Tú Cúc trên mặt hiện vẻ cứng đờ , chột dạ lớn tiếng dọa người , " Còn không phải nàng làm bộ làm tịch , muốn làm khó dễ , ý có tam thiếu gia làm chỗ dựa vững chắc liền xem thường người khác , tiểu thư nhà ta đích thân hầm một bát canh hạt sen cho tam thiếu gia uống , nàng cư nhiên không chịu thu , bảo ta đem về . "

" Ta không có . . . " Phú Quý mở to mắt liên tục lắc đầu , bị oan mà không biết biện giải .

" Ân , canh hạt sen à ? " Hắn nhìn thoáng qua nha đầu há mồm muốn nói mà cười thầm trong lòng .

" Ở trong này , vẫn còn nóng ! " Tú Cúc cúi người cầm lấy giỏ trúc bên cạnh , " A ! đúng lúc ta hơi đói , để ta ném trước một chút đi ! " Mỹ nữ nấu canh mùi vị đặc biệt ngon miệng . . . đứng .

Bình thường là vậy .

Vừa thấy Âu Dương Linh Phong giơ tay muốn lấy , sắc mặt Tú Cúc chợt trở nên kích động , dị thường khẩn trương bụng giỏ trúc bước lùi mấy bước , " Nhị . . . Nhị thiếu gia , đây là tâm ý của tiểu thư nhà ta đối với tam thiếu gia . Người không thể cướp đoạt . "

" Một miếng cũng không được ? " Về mặt hắn thêm thường nhìn chằm chằm giỏ trúc .

"Nhị thiếu gia muốn ăn để Túc Cúc nấu cho ngươi ăn, cái này không được." Nàng giống như bảo hộ bảo bối gì, sợ hấn động tới.

Hắn tiếc nuối thờ dài một hơi, "Được rồi! Tính ta không có lộc ăn."

Thấy hấn không cướp đoạt, nàng mới yên tâm thờ ra.

"Phú Quý nha, thừa lúc vẫn còn nóng vào đưa cho thiếu gia nhà ngươi đi, đừng phụ ý tốt tiểu thư nhà ta."

"Nha." Nàng lên tiếng, nghĩ thầm, thiếu gia không thích điểm tâm ngọt, sau cùng còn không phải chui vào bao tử của nàng.

Âu Dương Linh Phong giống như đứa trẻ không an phận, lúc Phú Quý đang đi bên cạnh hấn đột nhiên vươn tay, ánh mắt trượt xuống, cù chỉ ngứa ngáy, "Ta nhớ ra rồi, ngươi là nha hoàn Phú Quý trong phòng tam đệ, là Phú Quý trong phủ đồn đại được tam đệ dưỡng như thiên kim! Ngươi có phải được sủng mà kiêu, thừa dịp đêm đến lên giường xoi tái hấn đi?"

"Ta... Ta... Ta không hấn, thiếu gia hấn... ách... ta..." Nàng chỉ là yêu hấn.

"Thấy ngươi nói chuyện lấp bắp, khẳng định có chuyện, cần là... là hấn ăn ngươi?" Thực khiến người ta tò mò.

"Nhị thiếu gia, ngươi... ngươi độc miệng." So với Sở Ngọc Quân, từ hạ nhân khác biết được nhị thiếu gia không phải thật sự ăn thịt người, nàng người lại có vẻ không sợ hấn.

"A! Ta không chỉ độc miệng, chỗ khác còn tệ hơn, ban đêm đến phòng ta ta hư hòng cho ngươi xem." Trêu chọc nha đầu khờ khạo này tức giận có vẻ rất thú vị (Ngọc kaka mà nghe thấy thì chết)

Nàng trừng mắt, vẻ mặt dờ dẩn.

"Phú Quý, lại đây, không cần để ý tới con chó động dục đó." Âu Dương Linh Ngọc vừa mới tỉnh ngủ đứng bên cửa sổ, mặt không chút thay đổi.

Chủ tử vừa gọi, Phú Quý liền bùng giò trục, bước nhà vượt qua nhị thiếu gia đột nhiên thôi cười, không khí có vẻ ngưng trọng. Mà nàng vừa vào trong, chủ tử lập tức ra lệnh nàng đóng cửa cài then, đóng luôn cả cửa sổ, tựa hồ tuyệt không muốn gặp Nhị ca đã lâu không về phủ. Một bên Túc Cúc thấy thế, trong đầu hiện lên một lời đồn đại, nghe nói Nhị thiếu gia và tam thiếu gia trước nay không hợp, nghĩ lại hấn là thật.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10

"Hu hu... Thiếu gia... hu hu... thiếu gia... đừng, đừng chết, ... thiếu gia, ngươi mau tỉnh lại... Phú quý cùng ngươi... hu... cả đời... đừng chết... thiếu gia..." trong tiếng khóc thống khổ đứt quãng lẫn theo âm thanh hàm hồ của nha đầu phúc tướng Phú Quý, như muốn dựa vào mệnh cách hộ chủ của mình kêu gọi hồn phách chủ tử mình trở về nhân gian.

Không biết có phải trùng hợp hay không, Âu Dương Linh Ngọc, người bị đại phu tuyên phán không cứu lấy lại một hơi, hơi thở mong manh nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch hiện ra từ khi, nhưng môi lại thâm đen.

Hấn trừng độc rồi.

"... Thiếu gia, ngươi trở lại đi! Đừng bỏ lại Phú Quý một mình, Phú Quý tin tưởng lời ngươi... người khác nói gì ta cũng không tin... Hu hu... ngươi còn nhớ rõ nói muốn đổi tốt với Phú Quý sao? Ngươi không thể... không thể vi phạm lời hứa... Ta chờ ngươi... chờ ngươi trở về, Diên Vương lão gia, đầu trâu mặt ngựa đại gia, ngươi muốn thu thi thu hồn Phú Quý, đừng mang thiếu gia nhà ta đi, hấn là... hu hu... Người tốt nhất trên thế giới này..." Thân sắc mọi người thập phần ngưng trọng, không hiểu rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Đoàn người đều biết Âu Dương Linh Ngọc không thích đồ ngọt, mãi cho tới khi Phú Quý đến, các loại điểm tâm cùng đồ ngọc mới tăng lên, mà mọi người trong lòng biết rõ, đây là tam thiếu gia sủng Phú Quý mới làm, điểm tâm ngọt đại đa số đều vào miệng của nàng.

Chỉ không ngờ, một lần như vậy, Âu Dương Linh Ngọc uống vào hai ngụm hạt sen đường phèn liền gục.

"... Không phải ta, ta không có hạ độc, hạt sen đường phèn là tiểu thư nhà ta nấu, tuyệt đối không có chút sơ xuất nào, huống chi chúng ta sao có thể hạ độc cô gia tương lai?" Túc Cúc cao giọng kêu oan quý trên mặt đất, ánh mắt không dám đối diện với người khác, mặt cúi gầm xuống đất.

"Chúng ta không phải hoài nghi chủ tử nhà ngươi, nhưng canh hạt sen là do ngươi bung tới, các ngươi chung quy vẫn cần cho một lời giải thích." Âu Dương Linh Vân bình thường vẫn đối với chủ tử Sở gia thập phần lễ độ, lúc này cũng không giữ được bình tĩnh, thanh âm mang theo vẻ phẫn nộ.

Âu Dương lão gia sau khi thăm hỏi nhi tử, vì ái thiếp xúc động quá mức mà ngất xỉu, mang theo Nguyên Sương Sương trở về phòng, ái tử mệnh trong sớm tối tuy lòng như lửa đốt, nhưng hắn vẫn tín nhiệm năng lực của đứa con cả, đem chuyện truy xét người hạ độc giao cho hắn. Mà Trì Uyển Nhi tới liếc mắt nhìn một cái cũng không thêm, trong nhà có người gặp nạn nàng vẫn lên núi lễ Phật, du sơn ngoạn thủy, có vẻ có chút vô tình. Những người liên quan tới Âu Dương Linh Ngọc, ngoại trừ Âu Dương Linh Vân, kể cả chủ tớ sở gia, những người làm tại phòng bếp, hạ nhân làm việc vặt tại Tây Vân Cư đều đến đây.

"Tất cả mọi người biết tiểu thư yêu tam thiếu gia, một lòng muốn gả làm vợ hắn, chuyện hôn sự đã bàn, nô tỳ có to gan cỡ nào cũng không dám hại tiểu thư không quá môn được, đại thiếu gia người nên hiểu rõ việc này."

"Không phải người thì là ai, chẳng nhẽ có người ngoài lên vào?" Âu Dương Linh Vân suy nghĩ, mãi không nghĩ ra được.

Rốt cuộc là ai muốn hại người không có lực sát thương như tam đệ, hẳn ít khi ra ngoài không có khả năng đắc tội với người khác, nhưng Tú Cúc nói cũng không sai, người Sở gia thật sự không có khả năng độc hại hôn phu tương lai của tiểu thư.

"Biểu tỷ phu, có thể cho ta nói mấy lời không?" Sở Ngọc Quân về mặt trấn định, thái độ ung dung không chút kinh hoàng.

"Ách, Ngọc Quân, ta tin tưởng người không có động cơ, dù sao người cũng là hôn thê của tam đệ." Hắn chỉ là muốn biết quá trình Tú Cúc đưa canh có chuyện gì xảy ra.

Nàng lác đầu, cười đến phát chua, "Nữ tử đều ghen tị, có lẽ ta ghen ghét hắn đối xử với một nha hoàn còn sủng ái hơn xa ta, không cam lòng mà làm chuyện sai lầm." Sở Ngọc Quân lộ vẻ thống khổ, trong mắt đau thương, bị thống tiết nuôi cho chuyện vừa phát sinh, kỳ thật nàng so với người khác còn muốn kéo Phú Quý đang gục khóc trên người Âu Dương Linh Ngọc ra, chỉ có điều nàng không thể làm gì, chỉ có thể ngậm cắn chặt răng. Không quan hệ, so với năng, năng tình tưởng mình là người thắng sau cùng.

"Người nói như vậy bày tỏ lòng dạ người thẳng thắn vô tư, không có chút ý đồ xấu xa, biểu tỷ phu tin tưởng người, người có chuyện gì cứ nói." (ngưu vật)

"Đa tạ biểu tỷ phu, Ngọc Quân quá phận rồi." Nàng cúi người, biểu lộ vẻ biết ơn.

Âu Dương Linh Vân làm cái thủ thế "thình". Nàng vuốt cằm, nhìn về phía nha đầu đang quỳ.

"Tú Cúc, trên đường người đưa canh hạt sen, có người nào chạm qua chén sứ trong giỏ trúc không?" Nàng ám sử ánh mắt, Tú Cúc lập tức hiểu ý.

"Có."

"Có?"

"Đúng, là nàng." Nàng lập tức chỉ vào Phú Quý đang khóc tới hai mắt sưng đỏ.

Đáy mắt Sở Ngọc Quân quét xuống hiện ra vẻ lạnh lùng, "Biểu tỷ phu, nếu bàn về động cơ, bên người Ngọc ca ca nàng có khả năng nhất, nàng theo hầu ở bên, tùy thời đều có thể xuống tay, sợ là Ngọc ca ca đồng ý nàng cái gì lại đối ý đi? (ta mún giết mụ này) Đương nhiên đây chỉ là Ngọc Quân suy đoán, thực không dám kết luận."

"Ta nhớ ra rồi, ta hôm kia tới có nghe thấy, nàng hô to gọi nhỏ với tam thiếu gia, còn nói cái gì muốn chết cùng chết, gặp nhau dưới hoàng tuyền." Tú Cúc ở một bên thêm mắm dặm muối, nói tới sinh động.

"Cái gì, có chuyện này?" Chẳng lẽ hắn nhìn nhầm nha đầu Phú Quý, bề ngoài chân chất nội tâm lại quỷ quyết?

"Có lẽ Ngọc ca ca sắp thành hôn, nàng sợ thất sủng, hạ quyết tâm liền..." Sở Ngọc Quân có ý lưu lại đoạn cuối, để mọi người tự bình luận.

Mọi người mang lòng nghi kỵ, ánh mắt đều lần lượt rơi trên người nha đầu tròn trịa kia, chưa định tội đã kết luận, còn nghi vấn mà mắt đã nhận định hung thủ là nàng.

Dù sao lấy ánh mắt thế nhân mà nhìn, Phú Quý tư sắc vĩnh viễn không theo kịp Sở gia tiểu thư, càng đừng nói gia thế, Âu Dương Linh Ngọc mắt có sai cũng không thể chọn nha hoàn mà bỏ tiểu thư, nhất định là nàng vì ghen mà sinh hận nói lên sát khí, muốn đồng quy vu tận.

Đột nhiên, cửa phòng bị người ta dùng lực đẩy ra, Âu Dương Linh Phong không biết vừa đi đâu trở lại cười hi hi mồm miệng. "A! Như thế nào lại không hoài nghi ta? Giỏ trúc chứa bát canh hạt sen kia ta cũng có đụng đến, nói không chừng ta thấy hắn nửa chết nửa sống kéo dài khổ sở, hạ chút đồ vật giúp hắn giải thoát."

"Nhị đệ, không được nói vậy, đây là lúc nào rồi mà người còn nói đùa." Hắn cảm thấy tình thế còn chưa đủ loạn hay sao? Nói hươu nói vượn làm sự việc càng thêm phức tạp.

"Ta nói tình hình thực tế, trong phủ ai cũng biết ta và lão tam là đối thủ một mất một còn, lại nói..." Ánh mắt Âu Dương Linh Phong chuyển hướng nhìn về phía Tú Cúc, nhử mày. "Ta cũng chạm qua chén canh kia, không tin người hỏi vị cô nương thẹn thùng kia xem."

Tú Cúc không rõ Nhị thiếu gia muốn làm cái gì liền liếc mắt nhìn Sở Ngọc Quân một cái, thấy nàng nháy mắt, Tú Cúc liền to gan mà đem Âu Dương Linh Phong kéo xuống nước, không quản hắn nói cái gì không phù hợp với tình hình.

Dù sao trước mắt chủ tớ hai người không thể không đếm xỉa đến , kẻ nào chết thay cũng đều như nhau .

Kết quả là , đoàn người âm ỹ thành một đoàn , ồn ào muốn tìm ra ai là kẻ hành hung , người một tiếng , ta một câu nghị luận nhao nhao , giống như kẻ nào lớn tiếng là không hổ thẹn lương tâm , thấp cổ bé họng cũng cố rống to , sợ bị định tội .

Trên giường , Âu Dương Linh Ngọc như chỉ còn một hơi , mà trong phòng thì lại như là cái chợ , người qua kẻ lại , Trong Tây Vân Cư toàn tiếng người cãi nhau , khiến cho Âu Dương Linh Vân nhin không được muốn hết lên .

" Cảm niệmg . . . . "

Tiếng nói thanh thúy ngai dự đoán của mọi người , mang theo dự phần nộ rung động lòng người , trong khoảnh khắc mọi người như bị lấy mất lưỡi , nhất tề nhìn về phía người dám bắt bọn họ ngậm miệng . " Các người thật sự quá ôn , thiếu gia cần an tĩnh , tất cả đều ra ngoài . " Thiếu gia của nàng do nàng bảo vệ , sinh tử đều có nàng đi theo , không cần những kẻ giả bộ lo lắng diễn trò . Không ai dự đoán được người mở miệng đúng là nha đầu có chút ngốc nghếch - Phú Quý , tiếng nói phát ra từ nội tâm nàng trấn trụ mọi người , sắc mặt ngưng ngáp cảm nhận được đáy lòng nàng bị thương , không tự giác cũng cảm thấy sống mũi cay cay .

Đúng là , bọn họ không nên cãi nhau vào lúc này , việc cấp bách là cứu người , chuyện tìm hung thủ không cần nóng lòng nhất thời .

" Cầu xin các người , nếu còn khí lực liền đi tìm thêm mấy cái đại phu đi , thiếu gia phúc lớn mệnh lớn , nhất định có thể qua được cửa ải khó khăn , Phú Quý dập đầu cầu các người , cứu thiếu gia đi . " Hắn không thể chết được , người tốt nên sống lâu trăm tuổi .

Hai đầu gối rơi cuống đất , Phú Quý hốc mắt rung rung , không chút do dự cuống quýt dập đầu , âm thanh vang lên khiến người ta nghe mà kinh hãi , nàng dùng lực mạnh đến nỗi mọi người nghe cũng thấy đau !

" Người . . . . " Thấy nàng như vậy , mọi người một câu cũng không nói nên lời . " Phú . . . . Phú Quý , mau đứng lên . . . . "

Không ai nghe thấy âm thanh gần như muỗi kêu đó , chỉ có Phú Quý vui mừng nhảy dựng , trong ánh mắt khó hiểu và kinh ngạc của đoàn người , bước thẳng về bên người Âu Dương Linh Ngọc , nhẹ nhàng nâng hắn dậy .

Bỗng dưng , mọi người hiểu rõ rồi .

Bọn họ khẳng định là tâm ý tương thông , mới có thể hiểu ngầm như thế . Như vậy , hung thủ thật sự là một người khác đi .

" Ngốc . . . . Phú Quý ngốc , ai bảo người dập . . . . dập đầu . . . . " Nha đầu ngốc nghếch này vẫn không thông minh như vậy , muốn để hắn đau lòng sao .

Nàng lắc đầu khóc , " Phú Quý không ngốc , Phú Quý cứu thiếu gia . "

" Lại còn không ngốc , trán đều đã đổ máu , người cứ . . . . xấu thêm xem , thiếu gia liền . . . . không cần người . . . . " Thật là ngu ! Ngốc làm người ta không nổi .

Âu Dương Linh Ngọc hơi thở mong manh cổ sức mờ mắt , đôi con ngươi như hắc ngọc không còn vẻ sáng chói như những vì sao , âm đạm che kín từng tia máu , rất đáng sợ . Hắn dùng khí lực còn thừa lại giơ cánh tay lên , ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt vết máu loang lổ trên trán nàng , cho dù khí lực không đủ vẫn lo làm đau nàng , nhu tình chân thành hiện lên trong đáy mắt . " Phú Quý không xấu , thiếu gia đừng không cần ta , ta tin tưởng người , tin người sẽ không bỏ ta lại , muốn Phú Quý cùng người cả đời . . . . " Nàng kocs thút thít lau lệ đi , cười đến vui vẻ . " Thiếu gia cũng cùng Phú Quý , thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền , chúng ta đều ở cùng một chỗ . "

Hắn nghe xong , cũng cười thoải mái , " Đầu heo ngốc như người rớt cuộc cũng cắt vào đầu được chút mực rồi , đúng là để người tập viết là đúng . . . . khụ khụ , tốt . . . tốt lắm , thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền . . . thiếu gia thành quý cũng . . . mang người theo . . . . "

Nha đầu làm người ta thấy thương tiếc này a ! Hắn muốn ôm chặt nàng , bên tai nàng tỉnh tể thổ lộ lời yêu , thầm thì liên miên nói cho nàng biết , trong thế gian phù hoa này dường như địa phương đáng lưu luyến nhất , đó là nàng .

Như mỹ ngọc tự nhiên chưa được điêu khắc , duy trì bộ dạng nguyên thủy ngược lại càng mê người , chỉ có người phân biệt được tốt xấu mới hiểu được mà khai thác , liếc mắt liền nhìn ra trong lòng đã có quang hoa nhàn nhạt .

Mà khóa phác ngọc này là của hắn , hắn sẽ nắm chặt trong tay , tuy vẫn có chút ngốc nghếch , nhưng cũng có được sự hồn nhiên , trong suốt như nước chảy .

" Ân ! không cần bỏ lại ta , ta yêu chàng . . . . " Nàng không tiếp tục tự xưng Phú Quý , đơn thuần lấy lòng của một nữ tử yêu hắn , nàng biết đây là điều thiếu gia muốn nghe . Trong mắt Phú Quý chỉ có nam nhân nàng yêu thương , rốt cuộc nhìn không thấy những người khác , người trong phòng chuẩn hết từ khi nào cũng không biết , yên lặng ngắm nhìn gương mặt trắng bệch , bàn tay mềm mại không ngừng vỗ về hắn .

Nhìn thấy hắn hấp hối , ngực nàng lại không đau , bởi vì nàng biết hắn sẽ không bỏ lại nàng , cả trái tim chỉ toàn là hắn , hắn sống , nàng theo sát , hắn vong , nàng cũng theo cùng .

Nghe được câu nói xuất phát từ đáy lòng kia , Âu Dương Linh Ngọc đáy mắt đột nhiên lóe sáng . " Phải nhớ kỹ , sau này nàng không phải nha hoàn , ta

cũng không phải là thiếu gia , nàng là Phú Quý của ta , mà ta là . . . . "

" Của ta ." Nàng bỗng cầm tay hắn , tình thâm tựa biển .

" Đúng vậy , là của nàng . . . ." Khí tức của hắn càng lúc càng mong manh , mí mắt nặng nề không mở ra được .

" Phú Quý , gọi một tiếng . . . . Ngọc ca ca . . ." Chết tiệt ,, hắn nghĩ muốn lại nhìn nàng một cái , không cần nhanh như vậy . . . .

Mắt chưa lệ ,Phú Quý trầm giọng khẽ gọi , " Ngọc ca ca '

Một mảnh lá ngô đồng theo gió bay xuống , nụ hoa trắng mới nở một nửa lay động trên cành ,

" Phú Quý ! Phú Quý của ta , cùng Ngọc ca ca , ta mang nàng đi tìm thân nhân , nàng không phải một mình , còn có ta . . . ." Mặc kệ nàng muốn cái gì , hắn đều sẽ tìm tới cho nàng . " chàng là thân nhân của ta , là người thân thân cận nhất , chỉ cần chàng có thể khỏe lại , ta có thể không cần . . . không cần người thân khác . . . ." Nàng ở trong lòng thâm giải thích với các tỷ tỷ , hiện tại lòng tham của nàng rất nhỏ , chỉ chứa nổi một người trọng yếu nhất .

" Phú Quý . . . . ." Nghe thấy lời nói tha thiết chân thành này , cho dù . . . chết cũng nhắm mắt rồi .

Bỗng dưng thân hình rét run kịch liệt ho , một ngum máu tươi không nhận được phun về phía Phú Quý hai mắt đầm lệ , màu đỏ như báo trước tử kỳ của hắn .

" Không cần ! Ngọc ca ca , ngươi không được chết . . . . máu . . . . nhiều máu quá , mau cứu hắn . . . . cứu hắn ,, . . . không được . . . không được chết . . . . "

Một tiếng kêu thê lương từ trong nhà truyền ra , tiếng bước chân lộn xộn nhanh chóng truyền tới , Âu Dương Linh Vân nóng lòng xông vào trước tiên , nộ tâm càng ngày càng bất an .

Xoay mình , bước chân trì hoãn , trên mặt thảm đạm đau thương cùng bi thống , cặp mắt phiếm quang ba dùm trên mawth tam đệ , cùng với nha đầu thân đầy máu ngã trên người hắn .

Phú Quý thương tâm quá độ , ngất rồi .

Ánh trăng le lói (bịa tí nguyên văn là vô tình đích hi vì nguyệt sắc - ánh trăng như không sao ?? ko hiểu nổi) Âu Dương Linh Ngọc nằm an tĩnh giống như người chết , độc tố lan tràn trên ngọc nhan tươi đẹp , từng tia đen như trùng từ âm độc , chậm rãi hiện lên mỹ lệ khiến cho nữ tử thế gian si mê điên cuồng .

Hắn là không lo , nghe không được âm thanh bi thiết , cũng không nhìn thấy đầy phòng may mù che phủ , ánh nến mỏng manh giống như khí tức của hắn cơ hồ tiêu thất , chớp lóe tắt phụt tàn phá tâm mọi người .

Giống như chết lại chưa chết , muốn sống không sống được , một hơi này của hắn phải dựa vào đan dược độ trần lão hòa thượng trước đây cho hắn , đại phu tới tới lui lui thờ dài , không ai dám ôm chặt hi vọng .

Phú Quý thương tâm mà bị thương tâm mạch , lao lực quá độ so với bất cứ ai đều hơn , sau khi nàng thấy thiếu gia thổ huyết liền hôn mê tới giờ , tựa hồ buông tha cơ hội sống sót , hai mắt nhắm nghiền , chờ đợi hồn phách nam tử nàng yêu thương tới dẫn nàng đi .,

Mỗi người , mỗi trái tim đều đang thủ trước giường , không cho am phủ sứ giả câu hồn lại gần .

Phu canh gõ la , đã canh ba .

Trong đêm đen , vốn yên tĩnh , lại có hai bóng người lén lút cúi thấp người , từ từ cúi người lách qua những người tụ tập ở khung cửa sổ , tiến vào phòng nhỏ cách vách .

" Tiểu . . . . tiểu thư , chúng ta thật muốn làm như vậy sao ? Nếu như bị người phát hiện . . . ." Hậu quả thật không chịu nổi .

" Hừ ! Nhỏ tiếng chút , ngươi muốn gọi tất cả mọi người tới sao ?" Sợ này sợ nok . khó trách không thành được đại sự , chỉ có thể làm hạ nhân .

Bóng đen hình thể tương đối khỏe mạnh khẽ co người , khó khăn đề thấp giọng , " Vậy thứ này phải đặt ở đâu ?"

Ánh trăng âm đạm chiếu vào trong phòng , hai cái bình ngọc một xanh một trắng ánh lên sắc lục .

" Ngươi cũng ngốc như nha đầu kia hay sao ? Nhắc gối lên mà nhét vào trong , nếu không nhét trong ngăn tủ cũng được , lấy hai lọ ngăn vào , làm cho giống một chút ." Việc gì cũng phải hỏi , tới cùng người nào mới đúng là tiểu thư .

" Dạ ! Tiểu thư . " Không dám đốt đèn âm thầm mò mẫm , tỷ nữ kinh hồn táng đảm đem hai cái bình sứ nhét xuống dưới gối không dám thở mạnh một phen .

Muốn người khác chết có rất nhiều phương pháp , một là lập tức tắt thở coi như hết chuyện , một là bị chết không mình bạch , ô danh cửu tuyền , đến trước diêm vương gia cũng không biết nên cáo trạng thế nào .

Kim Phú Quý liền chờ hằm oan đi !

Sở Ngọc Quân cười lạnh , " HỪ , lần này muốn cho nàng không chết không được ." Dám chắn được của nàng thì phải chết .

Nghe âm thanh thâm độc của nàng , Tú Cúc vẫn chưa mất hết lương tâm thân thể run rẩy , " Tiểu . . . tiểu thư , không thể buông tha nàng sao ? Chúng ta thừa dịp Âu Dương gia còn chưa biết ai hạ thủ liền mượn cơ hội phủ , bọn hần hần không tra được lên người chúng ta ." Nàng thực sự sợ việc này đã bại lộ , bình thường đi theo tiểu thư vênh mặt hắt hằm sai khiến bất giác có chút không ổn , nhưng lần đầu hại người khác , nàng run rẩy chân cũng không chịu nghe lời rồi .

" Người có ý gì ? Nha đầu vô dụng , ta cứ như vậy trở về , thì đợi đến khi nào mới có thể gả cho Âu Dương Linh Ngọc ? Nàng quá ngây thơ rồi , cũng không hiểu thời cơ này có lợi đối với các nàng .

Ở mặt ngoài , mọi người cũng không so đo , vẫn đối với bọn hần như thượng khách , nhưng sao có thể vô tâm không nghĩ vẩn , dù sao bắt đường phèn hạt sen kia cũng xuất phát từ tay nàng , muốn tránh hiềm nghi cũng không thể .

Tuy nhiên nếu nàng tiếp tục diễn trò , lấy lùi làm tiến tạm thời lấy được tín nhiệm , cho dù là người nhà che chở lẫn nhau , cho dù đầu mâu hương về phía Phú Quý và Âu Dương Linh Phong , chủ tớ nàng chung quy vẫn là ngoại nhân , nếu nàng tìm thấy chứng cứ thành an nhân cứu mạng thì sẽ khác rồi .

" Hừ ! Chờ sáng mai chúng ta đem người tìm thấy hai cái bình này , nàng liền hết được chổi cãi rồi ." Bình xanh là độc bình trắng là thuốc giải , đến lúc đó nàng có thể truyền tin cho phụ thân chuẩn bị làm hi sự rồi .

Nghe vậy , Tú Cúc an lòng một nửa . " Đến lúc đó tiểu thư là đại ân nhân của Âu Dương gia , người cứu tam thiếu gia , hần nhất định cảm kích vạn phần mà yêu người , lập tức cưới người qua cửa . "

" A . . . " Tiếng cười nhẹ vang lên , tâm nguyện nhiều năm của nàng rốt cuộc sắp thực hiện rồi . " Nhất cử sở đắc , có thể diệt trừ nha đầu chướng mắt , lại có được tâm tình lang , ta có thể không đắc ý sao ? "

" Tiểu thư thật thông tuệ , Tú Cúc muốn đi theo tiểu thư hưởng phúc rồi . "

" Khiếp ! Ít vô mộng ngựa , khần trương rồi đi thôi ! Đừng để người khác nhìn thấy chúng ta vào gian phòng này . " Nàng cũng không muốn lưu lại chút dấu vết nào , bại lộ hành tung .

" Đúng vậy , Tiểu thư , Tú Cúc ra cửa xem động tĩnh hộ người . . . . Oa ! Có . . . . có quý . . . " Không phải nàng , không phải nàng lam haij . . .

Lôi kéo mở cửa , một gương mặt xanh xao sầm sầm chắn ngoài cửa , nàng cả kinh sắc mặt xám ngắt , cả người ngã về phía sau .

" Cái gì có quý người đừng dọa ta , ở đâu ra quý . . . Ách , Ngọc . . . Ngọc ca ca ? " Hần , hần là người hay quý ? Nhưng , Đúng là . . . Hần nên là chưa tắt thở mới đúng , độc này không nhanh như vậy . . . chẳng lẽ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn ?

Bàn tay trắng nõn nắm chặt tim , ánh đèn lấp lánh chiếu lên khuôn mặt luống cuống của Sở Ngọc quân , nàng liên tiếp thối lui về phía sau mấy bước , Lung dựa vào tường , ánh mắt hoảng sợ bao hàm kinh hãi , Âu Dương Linh Ngọc trúng độc không có khả năng xuống giường đi lại , trừ phi ăn giải được của nàng , nếu không hần chống đỡ được nhiều nhất hai ngày , nhất định thân tiêu hình sấu , hết máu mà chết . Cho nên nàng nhìn thấy không phải là hần , không phải hần . . . gặp quý , rõ ràng là hần , sắc mặt trắng bệch tới gần nàng , khoe miệng lại chảy máu , từng giọt từng giọt rơi xuống đất .

Đối phương âm u mở miệng , thanh âm rất thấp , " Người nữ nhân này không có tư cách gọi ta như vậy . . . ta hỏi người , người vì sao hại ta . . . Người tâm ngoan thủ lạt nữ nhân vì cái gì muốn hại chết ta . . . "

Chân mê mẫn , nàng ngã ngồi xuống , " Ta . . . Ta không muốn hại chàng . . . không phải . . . không phải là chàng . . . "

" Người dám phủ nhận bắt đường phèn hạt sen kia không phải do người nấu ? " Khuôn mặt thanh lãnh hiện vẻ hung dữ , như muốn lấy mạng người ta .

" Là . . . là ta nấu . . . " Môi run rẩy m hai tay nàng ôm đầu gối mà vẫn cảm thấy lạnh .

" Độc cũng là người hạ ? " Thanh âm lạnh lẽo phảng phất như đến từ địa phủ , khiến người không rét mà run .

" Là . . . Đúng vậy . . . " Nàng sợ tới mức cái gì cũng nói , không chỗ nào dám giấu diếm .

Con người phiếm lân quang đột nhiên phóng đại , " Vậy còn nói không hại ta ? Người thật sự là độc ác , ta muốn người đền ta một mạng ! "

" Không . . . Ta không muốn hại người ! Bát canh kia vốn không phải cho người uống , ai ngờ . . . Người lại . . . " Nàng run rẩy nói không ra câu . Đêm đã khuya , ánh trăng không rõ , ngoài phòng ánh đèn nhỏ bé chiếu vào trong , một tiếng gào rít bên nhon kinh động yêu ma (nguyên văn là dạ địch mỵ lượng , mỵ lượng là ly mỵ vọng lượng là yêu quái) , Bóng hình mờ hồ xôn xao , âm khí dày đặc .

Người làm việc trái với lương tâm khó tránh tâm không an , toàn thân Sở Ngọc Quân rét run thu lại , ánh mắt bối rối chỉ dám nhìn chằm chằm mũi giày .

" Không phải muốn hại ta ? Người rõ ràng có ý cho người đưa tới . . . Người muốn hại liền là ta . . . ' "

Nghe thanh âm thâm hàn, nàng sợ tới phát khóc. "Không, không phải... vốn là để cho nha đầu bên người người... thật sự!"

"Vì cái gì?"

"Ta hỏi hạ nhân trong phủ, bọn họ đều nói người không thích đồ ngọt, đồ ngọt vào trong phòng người đều là cho nha đầu kia, ta nghĩ... ta rất hận nàng cướp đi chuyên sủng vốn nên là của ta, người hẳn là của ta, của ta..." (ô hay có kẻ nhân vợ =,=)

Nàng chưa từng nghĩ tới muốn độc chết hẳn, cho nên về sau không cần thận độc đến hẳn, nàng ngoài mặt trấn định, kỳ thực lòng thực kích động. Sau khi tỉnh táo lại, nàng vốn đang nghĩ đây là cơ hội nhất cử lưỡng tiện, đôi phương pháp hại chết Phú Quý, nàng còn có thể trở thành ân nhân của Âu Dương gia, không ngờ... Hẳn làm sao đã chết rồi?

"Cho nên đối tượng hạ độc của người là Phú Quý?"

"Không sai, ta muốn nàng chết, ai bảo nàng chặn đường của ta, kỳ thật nếu nàng đồng ý nhận bạc lý khai người, bát đường phèn hạt sen kia liền không xuất hiện trên tay nàng, là nàng tự tìm." Nàng tính kế, lợi dụng không thành mới độc giết.

"Người muốn nàng rời khỏi ta!" Âm thanh nam nhân trở nên tàn nhẫn, so với sương lạnh càng làm người ta cảm thấy lạnh lẽo.

"Đúng, nàng không đi sẽ trở thành trở ngại giữa người và ta, ta không thể dễ dàng tha thứ cho một nha đầu cái gì cũng không bằng ta che trước mặt ta." Sở Ngọc Quân càng nói càng ngoan độc, phảng phất như nếu Phú Quý đứng trước mặt nàng, ánh mắt nàng lom lom nhìn như trút độc được.

"Đáng tiếc, uống canh hạt sen là ta, mà quý kẻ của người không thực hiện được, ngược lại hại chết ta." Nàng thực cho là mọi người đều mù, nhìn không thấy nàng lòng lang dạ thú.

Vừa nghe thấy chữ "Chết", Hai vai nàng suy sụp một cái, phát ra tiếng nước nở. "Ta không muốn, không muốn hại chết người, vì cái gì người lại uống canh hạt sen? Không, là nha đầu mập kia hại chết người! Nàng nên uống chén canh kia mới đúng... là nàng mới đúng!"

Đột nhiên, Âu Dương Linh Ngọc nở nụ cười, cười đến dương dương đắc ý, "Bởi vì ta biết trong canh có độc."

"Biết rõ trong canh có độc người lại vẫn uống...?" Đột nhiên, trong đầu nàng hiện lên một cái gì đó, nàng tựa hồ sáng tỏ chuyện gì mà mờ to hai mắt, kinh ngạc không thôi. Thanh âm lạnh lùng chậm biếm vang lên, mặt hẳn lạnh lùng, "Xem ra người đã đoán được, không cần ta nói rõ."

"Người... người không chết?"

"Ta chết người cái gì cũng không có, vội vàng vô ích một hồi." Đương nhiên, hẳn không chết, nàng xác định càng khó qua

"Người... người không phải quý...?" Nói như vậy nàng... không, nàng không có làm gì sai, muốn phủ nhận tới cùng, dù sao cũng chỉ có mình hẳn biết được thực tình, nàng vẫn còn cơ hội thoát tội.

Sở Ngọc Quân phạm phải tội lớn ngập trời vẫn không biết hối cải, trong đầu tính toán thế nào ngăn con sóng dữ, Âu Dương Linh Ngọc nhất định sẽ cắn chặt nàng, nhưng nàng làm sao lấp liếm trước mặt người khác.

Có điều...

"Đại ca, người nghe rõ ràng đi! Đây là em đau tốt người tìm cho ta, ôn nhu hiền thực, tri thư đạt lễ, danh môn khuê tú người cho dù sứt mẻ tình huynh đệ cũng nỗ lực bảo vệ đó."

Trong nháy mắt, ánh nến chói mắt chiếu sáng gian phòng nhỏ, vô số cái bóng bối vẩy mà lắc lư, cũng chiếu ra gương mặt hèn mọn, đáng phi nhỏ, ánh mắt rét lạnh không thể che giấu hành vi phạm tội của hai chủ tử. Trong đám người, một vị nam tử thân hình suy sụp, mặt hiện thất vọng cùng cảm khái, Âu Dương Linh Vân ngay cả cười khổ cũng không cười được, muốn nghiêm trang cũng không phân bác được. Biểu muội của thê tử hẳn, một nữ tử đa tình hiền lương, hẳn lại nhìn nhầm? Làm đem rắc rối làm vàng ngọc, thiếu chút nữa đánh nhầm nhân duyên cả đời của người khác.

"Biểu... biểu tỷ phụ, ta chỉ quá yêu Ngọc Ca ca, mới có thể nhất thời để ghen tuông che mắt, làm việc ngu ngốc, hiện tại nếu không ai bị thương tổn, người sẽ không trách ta đi? Coi như là không ảnh hưởng toàn cục..." (con mẹ nó. xin lỗi ta không chịu được mà văng tục, nghĩ tới thật đẹp >"<)

Sở Ngọc Quân lấy danh nghĩa vì yêu ra giả thích, nàng lập tức rót mấy giọt nước mắt, giả bộ bộ dạng điềm điềm đáng yêu (bùn nôn), cho rằng Âu Dương Linh Vân sẽ giống như trước đây che chở nàng, không truy cứu nàng nhất thời xung động.

"Không ảnh hưởng toàn cục... Hẳn giọng điệu trầm thống, sau xa thờ dài, "Người làm loại chuyện như vậy còn có thể tha thứ sao?"

"Ta không phải muốn hại Ngọc Ca ca, chỉ muốn giáo huấn nha đầu mập kia thôi, dù sao nàng bất quá chỉ là một nha hoàn, chết cũng không sao cả, ta không ngờ..." (CMN, chửi tiếp) Nàng vẫn cho rằng mệnh nha hoàn không đáng tiền, nàng là thiên kim tiểu thư cao quý, lấy mạng nhân gia không là cái gì, không cần ngại ngần (hiện thực thế này đây >"<)

Âu Dương Linh Vân nhìn đau không được, "Nha hoàn cũng là người, mệnh của nàng cũng trân quý như người! Hành vi của người khiến tim ta quá băng giá, Âu Dương gia không muốn nổi thiên kim quý khí như người, ta sẽ phân phó gia đình đem hành lý của người thu thập xong, lập tức đưa người xuất phủ." Không tổng cho quan phủ đã là nhượng bộ lớn nhất của hẳn.

" Cái gì ? Ta không muốn . . . "

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11

Sở Ngọc Quân bị bại lộ vẫn không chịu hết hi vọng , nước mắt vẫn khắp Âu Dương gia kể lẻ bất bình , chết sống ý lại vẫn không chịu xuất phủ , lại vẫn ý đồ lấy tính mạng uy hiếp , nói muốn chết trước cửa lớn Âu Dương gia , nói cho mọi người Âu Dương thế nào hủy hôn . Đương nhiên , đó chỉ là một loại thủ đoạn , miệng nàng nói thế thôi , chứ thế nào thực có can đảm lấy dao cắt cổ tay .

Mà chiều này của nàng hoàn toàn không làm khó được Âu Dương Linh Ngọc , hần lạnh nhạt gật đầu , đáp ứng nếu nàng thật chết trước cửa Âu Dương gia , hần liền cưới nàng , có điều phải đổi thành mình hôn mới được .

Một kẻ không thành tự rước lấy nhục , Sở Ngọc Quân then quá hóa giận tuyên bố về đến nhà xong , lập tức hướng phụ thân bẩm báo mình ủy khuất , muốn chặt đứt thiết sa cung ứng của Âu Dương gia .

Âu Dương Linh Vân vừa nghe mặt mày xanh mét , mắng liên tục , không ngừng tự trách mình mất mủ , mặc dù sợ trăm năm cơ nghiệp Âu Dương gia hủy hoại trong chốc lát , nhưng là cốt khí , không nguyện cúi đầu , Mà Âu Dương Linh Ngọc nghe vậy ngược lại ngửa đầu cười to , muốn nàng đi về hỏi phụ thân nàng , Sở gia còn có thể phong quang bao lâu , " Phù hoa son trang " mới cất đã sớm lũng loạn thị trường , Sở gia có hàng cũng không bán ra được .

Sở Ngọc Quân không nghĩ tới bản thân về nhà liền nghe tin phá sản , Âu Dương Linh Ngọc đoán không sai , Phù hoa son trang thần bí bí ẩn đã chặt đứt đường lui của Sở gia .

Nghe nói , Sở Ngọc Quân vốn nghĩ muốn tạo quan hệ đưa mình tiến vào Phù hoa son trang (mặt con này trog thật "=) , lợi dụng mỹ nhân kế thay nhà mình giải vây , không ngờ căn bản không có cách , chủ nhân của Phù Hoa son trang tới giờ còn chưa có người gặp qua .

" Hu hu . . . . thật xấu , thật sự quá xấu rồi , cả chuyện này cũng gât ta . . . ta không cần quan tâm người , người rất xấu , phi thường xấu xa . . . hu hu . . . người là tên bại hoại . . . "

" ta không sao nàng còn khóc , thật sự muốn ta gặp chuyện không may nàng mới cam tâm sao ?" Nếu không phải nàng quá ngốc , hần việc gì phải làm những chuyện thế này .

" không được nói vậy , người không thể gặp chuyện không may , không được . . . hu hu . . . chán ghét , nhân gia rõ ràng đang tức giận , người lại vẫn mang về mặt cợt nhả . " Nàng muốn rời nhà trốn đi , mang bao nhỏ đi khắp thiên nhai tìm các tỷ tỷ .

" Xem nàng này , miệng nhỏ lại bĩu lên , muốn ta đối với nàng như vậy sao ?" Nhanh chóng hôn trộm một cái , Âu Dương Linh Ngọc về mặt khoái trá tà tà nhìn chăm chăm vào bộ ngực phồng của nàng , đây là phương pháp phân tán lực chú ý của nàng tốt nhất . " Người toàn khi dễ ta , hại ta khóc thương tâm muốn chết , người không biết lúc ta thấy người thổ huyết trong lòng có bao nhiêu khổ sở . " Đau đến mức lòng nàng như chảy máu , không thờ nổi .

Hần thờ dài , trấn an vỗ vỗ đầu nàng , hần đương nhiên biết , nàng choáng váng cả một ngày , hần gấp đến độ bắt mười mấy đại phu xem chẩn cho nàng .

" Đừng giận , người là Phú Quý của ta , ta không khi dễ người thì còn để cho ai . "

Nhưng mà nhân gia vẫn rất khó chịu , sắc mặt người lúc đó thật trắng , một chút huyết sắc cũng không có , ta cho rằng . . . cho rằng . . . " Nàng ghen ngào nói không xong , không dám hỏi tường cảnh tượng ngày đó .

Âu Dương Linh Ngọc cười ôm sát nàng , trong bá đạo có ân ân nhu tình . " Diễn giống một chút mới lừa được người hác chứ , người xem đại ca không phải cũng luống cuống tay chân , sợ tới mức mặt trắng bệch , người thông minh hơn được đại ca sao ?"

Nghiêng đầu nghĩ một chút , nàng lắc đầu , nước mắt cũng ngừng rơi , buồn bực trong lòng với đi phân nửa .

Nàng không phải là người ghi hận , lại càng không biết so đo , chỉ là mỗi khi nhớ tới việc này tâm tình lên xuống quá lớn , không có cách nào lập tức giải quyết , nên mới oán trách hai câu , không hi vọng mình là người chẳng hay biết gì .

Có điều nghe được có người mắc mưu giống nàng , ám ức cũng tiêu tan , dù sao nàng vốn là một nha đầu ngốc , bị lừa gạt cũng đúng , nhưng nếu là người thông minh cũng không nhìn ra âm mưu , vậy nghĩa là nàng cũng không quá ngốc . Không tồi , đại thiếu gia mới đúng là kẻ ngốc (logic kiểu gì vậy ??? orz) . " Cho nên nên Phú Quý đáng yêu của ta , sẽ không giận ta , ta cũng chỉ yêu một mình nàng , sủng một mình nàng . "

Trong lòng hần ngoại trừ nàng , không hề có nữ nhân thứ hai tiến vào .

Chấp từ chi thủ , dữ từ giai lão (nắm tay một đời , bên nhau tới già) hần lần đầu tiên thấy tán thành câu nói này .

"Thiếu gia nói thật sao ? A! Ngươi lại nắm mặt nhân gia ." Đã đủ tròn rồi , hấn lại con cầm nghiệm .

"Nàng gọi ta là cái gì ?" Không nắm nàng , hấn ngửa tay , hưởng hồ thế này mới xác định được nàng có phải mỗi ngày đều ăn ngon ngủ ngon , đầu là hấn quan tâm , cho nên rất trọng yếu .

"Thiếu . . . a , Ngọc ca ca ." Thấy tay hấn lại vươn tới , chuẩn bị đại khai sát giới , Phú Quý sợ tới mức khăn trương chữa lại .

"ừ, ngoạn, đừng có quên, ta thương nàng !" Hấn cười mỉ, tuyệt không buông tha cơ hội chiếm tiện nghi, hôn lên cặp môi thom.

Phú Quý hai má phồng hồng xấu hổ đẩy hấn ra , " Ngọc ca ca, ngươi lại khi dễ ta , ngươi rút cuộc . . . có thích ta không ?" Không hỏi rõ ràng , lòng nàng luôn khúc mắc , dù sao nàng vẫn còn nhớ rõ lời đại thiếu gia nói .

"Thích ." hấn hào sảng đáp .

"Vậy . . . có yêu ta không ?" Nàng e lệ hỏi , mày nhiễm màu đào .

"Yêu nhà !"

"Ngươi thế nào tới giờ vẫn chưa nói cho ta biết ?" Hại nàng nhớ lại , liền com cũng ăn không vô .

Tuy nhiên nàng vẫn tròn tròn , xem ra cũng không ốm đi nhiều . . . Ách , cô lẽ còn béo hơn trước kia , Nhưng đây là có nguyên nhân . . . cho nên nàng cực kì bất an .

Âu Dương Linh Ngọc nhéo mũi nàng , nén giận không thôi ." Mặt nàng căn bản là giấu không được tâm sự , nếu nàng biết được , khẳng định cả phủ đều biết , nói năng treo lên giường thiếu gia , đến lúc đó chết càng nhanh hơn , Sở gai chủ tớ nhất định nghĩ mọi biện pháp đưa nàng vào chỗ chết . " Hấn muốn kéo dài thời gian để cho " gia hỏa đáng ghét " kia có thời gian làm việc /

Đương nhiên , hấn cũng có tư tâm , muốn nghe Phú Quý nói thương hấn trước .

"Nguyên lai là ngươi muốn bảo hộ ta . . . " Nàng vui mừng mà khó , quay người về phía hấn , ôm chặt lấy .

"Sách ! Nha hoàn bỏ nhào vào thiếu gia , ngươi liền như vậy muốn ta ?" Hấn tuyệt đối toàn lực phối hợp .

Nàng không nghe ra hấn có thâm ý khác , tận lực gạt đầu (dẽ vào miệng sói roài) , " Ân , ta yêu ngươi , mặc kệ ngươi là thiếu gia , hay là người buôn bán nhỏ , thậm chí là khất cái , chỉ cần ngươi muốn ta , ta cả đời này đều là của ngươi ." Hấn là nhà của nàng , là ổ chăn ấm áp . Khất cái ? Hấn vị câu này mà bật cười vuốt vuốt ái bụng tròn vo của nàng . " Ta cũng là của nàng , nha đầu ngốc ." Phú Quý bối rối cười đến xuân dương sơ phóng , ngực sữa trắng muốt nhẹ nhàng phóng xuất tình triều động lòng người , khiến Âu Dương Linh Ngọc muốn cũng khác chế không được dục vọng mãnh liệt trong cơ thể xao động , vuốt sói dò xét bộ ngực no đủ đầy đủ của nàng . . .

"A ! Ta quên không lau bàn , lá rụng trên mặt đất cũng chưa quét , đêm qua mưa một trận , đường đá lầy lội cần trải thêm vụn gỗ . . . " Còn quá nhiều việc .

Âu Dương Linh Ngọc đột nhiên bị đẩy ra mang về mặt " Khuê oán " , vươn tay kéo lại nữ nhân của hấn , " Cái đầu heo của nàng có thể nhớ lâu một chút không , đừng đem lời ta như gió thoảng bên tai , nàng đã gặp qua thiếu phu nhân nhà ai còn muốn đi lau bàn không

?"

"A -" Nàng cười gượng , lúc này mới nhớ đến thân phận mới của mình .

Hấn cũng cười , thật sự là nha đầu ngốc , may mà người ngốc có phúc .

Phát triển về sau , Âu Dương Linh Ngọc cũng thấy hơi ngoài ý muốn , Phú Quý cư nhiên được Trì Uyển Nhiw , Nguyên Sương Sương , hai vị phu nhân yêu thích , không hề gặp bất cứ trở ngại nào gả nhập Âu Dương phủ , toàn bộ không chút dị nghị đồng ý hấn cưới nàng . Có điều , trong đó cũng có vài khúc mắc nhỏ , sau đó hấn và đại ca mới nghĩ tới - Đại nương sở dĩ tiếp thu nàng , trừ bỏ tính tình nàng đơn thuần không tạo thành uy hiếp , còn có xuất thân của nàng , khiến cho oán hận tiếp thất nhiều nam bỗng nhiên có cảm giác thờ ra , con vợ kế sinh ra phối cưới hạ nhân , Âu Dương đúng là lựa chọn khiến nàng hài lòng nhất , tự nhiên không ghét bỏ được .

Bởi vậy nàng dạ biệt yêu thích tiếp cận tiểu tức phụ , mang nàng đi chung quanh gặp mặt , gặp người nào cũng nói ra thân phận nha hoàn của nàng , hạ uy phong của tiểu thiếp .

Mà ý tứ mẹ ruột hấn , cũng bởi vì Phú Quý là nha hoàn , nàng cảm thấy hãnh diện , hai bà tức (mẹ chồng nàng dâu) không phải danh môn thiên kim , còn là hạ nhân bị người khinh thường , nhưng Phú Quý khoong chịu thua kém , một hạ nhân cũng có thể làm thiếu phu nhân , lại là chính thất , không sợ bị người quở trách .

Cho nên dần dần , nàng thực yêu thích , ba ngày hai bữa sai người đưa thuốc bổ , trân ngọc , ngân trân không thiếu gì qua , thập phần thần khí dập ai cũng cười , còn nói mệnh tốt không sợ phúc bạc , liều bên sông cũng thành phú quý hoa .

Trọng yếu nhất là mẹ vinh nhờ con . Phú Quý có mang trường tôn Âu Dương gia , sao không khiến người ta mừng rỡ như điên , cả Nghiễm Tuyết Liễu đã lâu chưa có con cũng hưởng chút không khí vui mừng , mong rằng sang năm có thể sinh lần nhì , hoàn thành tâm nguyện làm mẹ . Lúc này , toàn bộ quý phủ hạ nhân trên dưới đều coi nàng như bảo bối , không ai dám sợ xuất chút nào , nói Phú Quý thật sự là phúc tinh của cả nhà , vừa vào cửa liền dẫn song hiên lâm môn , cả Phù Hoa sơn trang cũng đều chủ động bàn bạc , lấy giá thấp hơn thị trường bán cung ứng tròn một mất thiết sa khoáng .

Âu Dương Linh Ngọc duỗi tay ra , đem nha đầu ngọc kéo vào lòng . " Điều sắp làm mẹ rồi lại vẫn lỗ mẫm , nếu làm bị thương hài tử , già trẻ lớn bé toàn gia khoogn lột da nàng mới là lạ . " CU' nhiên còn dám chạy , hoàn toàn không có bộ dạng của người sắp làm mẹ .

" Ta . . . Ta chỉ quên mất chút . . . " gương mặt kiều hoặc đỏ lên , trên mặt dương tán ánh sáng mầu tím nhu hòa .

" Hừ ! Không biết tiến lên , học văn quên chương cú , để ta tự mình dạy dỗ nàng , ôn cố nhi tri tân , xem nàng có dám quên nàng là bá chủ đường thê tử của Âu Dương Linh Ngọc ta . "

Còn phương pháp không cho nàng quên . . .

" A ! Không được sờ nơi đó . . . . Ách , Y phục mới làm , đừng xé . . . . Uhm . . Không được a ! Bụng ta quá lớn . . . . Uhm ! Ngọc ca ca người . . . . " nghe những âm thanh khiến người ta mặt đỏ tai hồng , Âu Dương Linh Vân một bàn tay đã đặt trên cửa nhất thời mặt đỏ tới tận mang tai , thần sắc xấu hổ .

" Đại thiếu gia , đã nói là tam thiếu gia và thiếu phu nhân " Đang bận " mà . " Giản Tiểu Kiều nén cười , vượt qua Âu Dương Linh Vân , tiến đến thay đổi vợ chồng son ăn áo đóng kín lại cửa , không để cảnh xuân tiết ra ngoài .

Nàng là cực kì cảm ơn , Âu Dương Linh Ngọc không chỉ cho nàng phí mai táng , để nàng có thể làm cho phụ thân một hồi tang sự phong quang , lại đồng ý để nàng theo tục lệ , thủ tang xong mới trở về .

Chuyện tình ở quê nhà giải quyết xong , nàng không dám trì hoãn liền hồi Âu Dương gia , muốn báo đáp ân tình của tiểu thư Phú Quý , không ngờ , mới mấy tháng trôi qua , nàng đã không có " tiểu thư " để hầu hạ rồi .

Hiện tại , nàng là thiếp thân nha hoàn của Âu Dương gia tam thiếu phu nhân .

" Kia . . . Vậy được ời . . . Chờ bọn hần xong , kêu tam thiếu gia tới gặp ta . " Âu Dương Linh Vân dặn dò xong , liền vội vội vàng vàng đi , dù sao cũng quá xấu hổ rồi .

Hần vốn muốn cảm một khế ước tới hỏi ý kiến tam đệ , Mỏ của Sở gia không biết bị người nào cho nổ , hiện giờ san thành bình địa , một chút thiết sa cũng không thu được , vội vàng bán tháo gia sản còn mượn một số tiền lớn .

Nghe nói tỷ nữ của Sở Ngọc Quân ôm nữ trang chạy , mà nàng vì không muốn chịu khổ , thà rằng gả cho Từ viên ngoại đầu hồi bụng hô làm thiếp thứ 13 , suốt ngày vì tranh thủ tình cảm thiếu chút nữa bị thê thiếp khác đánh gãy chân . Chỉ là hiện giờ xem ra , lúc này không phải thời cơ tốt để thương lượng sự tình .

" Sách ! Sách ! Sách ! Đại ca nhìn không ra nhìn không ra nhìn không ra người là người là người như thế người như thế , cư nhiên cư nhiên thích nghe thích nghe phu thê nhân gia làm việc " "

Âu Dương Linh vân chuyển thân đi vài bước vài bước , liền thấy Âu Dương Linh Phong phe phẩy quạt , về mặt chế giễu bước tới .

" Người . . . Người nói bấy cái gì đó , ta chỉ có việc tìm Ngọc đệ . . . " Ai ngờ hần ban ngày ban mặt cũng không an phận , cửa phòng không đóng liền quần lấy ai thê thân thiết .

" Ai nha ! Đừng khó như vậy . chúng ta đều là nam nhân , trong lòng người nghĩ cái gì ta nhất tha anh sở thị , cô nương mềm mại buổi tối ôm tới cũng đã nghiền . " Ban đêm ẩm thân là thích hợp nhất rồi .

" Nhị đệ , đừng có nói đùa như vậy . " Tận nói phong lưu trừ bỏ tam đệ hần , hần thấy cái nhị đệ này cũng hoàn toàn không có biện pháp .

Âu Dương Linh Phong phòng đằng nhếch môi cười , " Đi , tiểu đệ dẫn đại ca đi uống một chén , đừng làm phiền chuyện tốt của nhân gia . "

Hần cười nói " Ta nghĩ người và tam đệ không hợp , nhìn thấy đã ghét , không ngờ lúc này lại có thể duy nghĩ cho hần , không muốn quấy rầy hần hưng trí . "

" Ai nói chúng ta hợp nhau , người lấy tin tức sai lệch này ở đâu ra ? Ta không muốn có người hiểu lầm . " Khoai miệng nhếch lên , giữa lông mày sao động cười , không muốn thiên hạ thái bình - Âu Dương Linh Phong nghiêng người ách qua đại ca , thừa dịp Giản Tiểu Kiều không chú ý , hướng ván cửa đang đóng chặt đập một cước , thần thái phấn khởi cao giọng nói . . .

" Người tên đảm mà không biết tiết tháo này nên một vừa hai phải thôi , đừng có tàn phá vô lực vũ trong hoa , kéo khổ của người lên lẫn xuống giường , để cho ta xem người vô sỉ tới mức nào . "

Trong phòng truyền đến âm thanh tức giận mắng to , Âu Dương Linh Vân bật cười , nhị đệ của hần vẫn là cái quý ấu trĩ không chịu nổi kích thích .

Âu Dương phủ hạ nhân có cái bát quái không ngừng lưu truyền . . .

Nhị thiếu gia và tam thiếu gia thực sự không hợp, đây là việc xấu trong nhà của Âu Dương gia, bọn hắn thậm chí còn xuất thủ, đem huyết ngọc hân mã yêu quý của đại thiếu gia đánh nát.

Nghe nói phong lưu nhị thiếu gia trước đây không hề phong lưu, đã từng phi thường chu ng tình yêu một diêm thương chỉ nữ, nhưng nàng sau khi gặp được mỹ mạo thiên tiên của tam thiếu gia liền nhất kiến chung tình, vứt bỏ nhị thiếu gia đầu nhập vào tam thiếu gia ôm ấp.

Nhưng tam thiếu gia không biết quý trọng, chơi đùa xong liền chán, lại ném nàng cho nhị thiếu gia, nàng kia thương tâm nhảy sông tự sát, khiến cho nhị thiếu gia oán hận tam thiếu gia, thủy chung không chịu tha thứ cho hắn. Đối với lời đồn này, mọi người chỉ dám truyền miệng, không ai dám hỏi có thực hay không. Bất quá, hai người họ hợp nhau là thực, chả thể mà nhị thiếu gia lại bị tam thiếu gia đánh cho sưng một bên mắt, trong như bánh trưng, treo trước đại môn đông người qua lại? (báo ứng đến nhanh ==|||)

Còn kẻ vừa đánh người - tam thiếu gia . . . .

" Ách, Ngọc ca ca, chúng ta muốn đi đâu >" Thừa dịp đêm tối mà đi thế này thật kỳ quái, bọn họ không phải đi ăn trộm đi?

" Nàng không phải muốn tìm các tỷ tỷ, xem các nàng có tốt không, ta liền mang nàng về quê cũ, thuận tiện du sơn ngoạn thủy một phen."

Thật vậy chẳng?" Phú Quý kinh ngạc lộ ra vẻ vui mừng, vỗ vỗ cái bụng tràn ngập sung sướng.

" Đã nói với nàng rồi! Đương nhiên muốn nàng vui vẻ." Âu Dương Linh Ngọc ngoài miệng nói lời ngon ngọt, trong lòng trái lại không quang minh.

Nghe nói " quân tử báo thù, ba năm không báo " Đáng tiếc hắn là tiểu nhân, hơn nữa còn là khí độ hẹp hòi tiểu nhân, hắn làm sao có thể bỏ qua cho Âu Dương Linh Phong cái chán ghét quý, lưu manh, sắc phôi . . . .

" Ngọc ca ca . . . ." Phú Quý cảm động đến đỏ cả hốc mắt, cảm tạ lão thiên gia đã cho nàng phúc phận. May mà phúc phận của nàng nhiều rất nhiều, sự tình đại thiếu gia lo lắng lúc trước không có xảy ra, thời gian trước, chừa phụ cận tới một cao tầng, lúc nàng cuàng hai vị bà bà đi dâng hương, cao tầng ngắt lời nói phúc khí của nàng cùng Âu Dương Linh Ngọc mị khí tương sinh tương khắc, thiên sinh bệnh thể của hắn lấy dính phúc khí của nàng, mi thần bị phúc thần khí đuổi đi, cho nên phủ cực thái lai, chẳng những ít bệnh, sau còn có phú quý theo cùng.

" Đúng rồi, nàng có mang mặt đá kia theo không?" Có nó, nhận thức người càng làm ít công to.

Phú Quý từ trong ngực lôi ra một sợi hồng tuyến. " Ngọc ca ca, chúng ta khi nào mới trở về?"

Nhìn Âu Dương phủ càng ngày càng như trong màn đêm, nagf khó tránh khỏi có chút không ổn, mới lý khái, nàng đã bắt đầu nhớ hai vị bà bà đối với nàng rất tốt cùng người trong phủ.

Bọn họ đều là thân nhân của nàng, là ràng buộc với nàng.

Đắc ý dương dương Âu Dương Linh Ngọc đem bàn tay đặt lên bụng nàng. " Chờ tiểu trư tử cuarchungf ta sinh xong rồi nói sau."

Hắn cũng không phải ngu ngốc, trở về quá sớm khẳng định chịu thảo phạt, ít nhất được mang cái bùa hộ mệnh, đỡ phải chịu một giường đại động ngũ mã phanh thây.

Lại nói, hắn hi vọng đại ca sẽ buông tay mở rộng sự nghiệp Âu Dương gia, không cần lo lắng cho hắn, cho nên lúc này hắn liền thừa có náo thất tung, dù sao . . . còn có cái sắc phôi kia lưu lại chiếu cố đại ca. Tiếng vỗ ngựa, than thở. Xe chuyển động, chỗ đôi phu thê nửa đêm trộm đi, mã xa hoa lệ chạy khỏi thành Dương Châu, trạm thứ nhất của bọn họ là Kim Lăng, ssaij môn phủ hoa sơn trang rộng mở, chờ tân chủ tử mang theo thiếu phu nhân trở về.

Mà ở một nơi khác, có một người đang tức giận đến dậm chân.

" Âu Dương Linh Ngọc chết tiệt, người lợi dụng ta vì người khai thiên tích địa, làm chuyện hạ lưu nhận không ra người, lúc này lại đem mọi thứ tạp nham vứt cho ta, Người . . . người nhớ kỹ cho ta, ta tuyệt đối không tha cho người . . . ."

Tìm kiếm khoáng mạch, đã kích thị trường đối thủ, phá hoại mỏ quặng Sở gia, thu mua sản nghiệp Sở gia, ngầm giúp hắn đả thông nhân mạch, thậm chí một tay thành lập mạng lưới buôn bán khắp bốn phương, nhưng lại . . . tiểu nhân gian trá này!"

Từng trận tiếng chửi chửi thiên hảm địa, hai huynh đệ thật muốn không hợp, chỉ thấy tường Tây Vân cư bị đánh vỡ một mảng lớn, truyền thuyết ông chịu nổi lại tiếp tục kéo dài, mãi đến khi tiếng trẻ sơ sinh khóc nỉ non kinh người trở lại phủ đệ mới thôi.

Tiểu sinh mệnh là hi vọng mới.

hoàn

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

